

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 66

Ple del Parlament

Sessió 32, segona i darrera reunió, dijous 9 de juny de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'ordenació territorial necessària per a garantir la sobirania alimentària 300-00183/13	3
Interpel·lació al Govern sobre els jutjats de pau com a garants del servei de justícia de proximitat 300-00186/13	10
Interpel·lació al Govern sobre la contractació pública 300-00185/13	14
Interpel·lació al Govern sobre les balances fiscals i el dèficit d'inversions 300-00187/13	20
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques del Govern amb relació a les persones desaparegudes sense causa aparent i la desaparició forçada de menors 300-00184/13	25
Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la combinació energètica 302-00154/13	33
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos previstos per a la temporada d'estiu 302-00155/13	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de les polítiques feministes del Departament d'Igualtat i Feminismes 302-00159/13	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la combinació energètica (continuació) 302-00154/13	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos previstos per a la temporada d'estiu (continuació) 302-00155/13	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de les polítiques feministes del Departament d'Igualtat i Feminismes (continuació) 302-00159/13	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el primer any de govern 302-000156/13	65

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari	
302-00157/13	76
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2021	
360-00008/13	86
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'una empresa farmacèutica pública	
302-00158/13	110
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el primer any de govern (continuació)	
302-00156/13	121
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari (continuació)	
302-00157/13	121
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'una empresa farmacèutica pública (continuació)	
302-00158/13	122

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 32.2

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i la consellera de Justícia.

La presidenta

Bon dia. Reprenem la sessió en el desè punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre l'ordenació territorial necessària per a garantir la sobirania alimentària

300-00183/13

És la interpellació al Govern sobre l'ordenació territorial necessària per garantir la sobirania alimentària, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, vicepresident... L'increment de la població comportarà l'increment de la demanda d'aliments. La terra és finita i part d'ella es sotmet a processos urbanitzadors. Per tant, cada vegada tenim menys terra i cada vegada tenim necessitat d'afrontar demandes d'aliments. I sempre que a l'horitzó apareix la paraula «escassetat» hi ha un especulador al que li brillen els ulls. Avui hi ha qui diu que no ens trobem tant en una situació d'escassetat, sinó de mala distribució dels aliments i de mala distribució agrària a nivell mundial.

Sí, és cert, tot ve de polítiques neoliberals. En qualsevol cas, hi ha falta d'accés als aliments, i sempre això és un terreny adobat per als especuladors. Sobretot a partir del 2011, els diners dels fons d'inversors s'han estat destinant a la compra de terrenys agrícoles. Normalment, els fons agrícoles els administra una societat financera que reuneix els diners de diferents grups inversors per adquirir terres, i, llavors, lloguen als agricultors les granges o contracten la seva gestió a empreses de gestió agrícola. La majoria dels inversors d'aquests fons agrícoles són fons de pensions. El que els atrau és el lucre. I estem en un procés que es coneix ja com a «uberització» del camp.

Explica el president de la Unió de Llauradors del País Valencià que avui encara es manté el model de petits i mitjans agricultors, però que estan detectant que, cada vegada més, els fons d'inversió destinen els seus diners a comprar terrenys agrícoles. La pandèmia precisament el que ha fet és accelerar aquesta febre inversora a les finques rústiques. I, en paraules d'un destacat directiu d'aquests fons..., diu: «En èpoques d'inflació» –precisament en èpoques com en les que ens trobem ara– «no hi ha actiu més guanyador que sigui l'agricultura o l'aigua». O unes altres declaracions: «Compres un terreny i hi fas un contracte de lloguer a un operador per vint-i-cinc anys. No hi ha molta diferència entre oficines i finques rústiques.»

S'està incrementant, per tant, de forma alarmant la quantitat de fons..., com la quantitat d'aquests fons que es dediquen a la compra de finques rústiques. En un moment en què cada vegada, per part de les petites cooperatives, de la gent arrelada al territori, de gent que té productes molt interessants per treballar la terra, s'ha anat conscienciant de la necessitat de productes de proximitat, de productes lliures de pesticides, trobem que estan entrant per la porta del darrere i de forma molt discreta, i de la mà del *greenwashing* de la Unió Europea, tota una sèrie de grans corpora-

cions, que, evidentment, no ens portaran res de bo, com a país. No han vingut ni a fer productes segurs ni a digitalitzar el camp ni a dotar-nos d'eficiències; han vingut pel lucre i prou.

Desconeixem de quines xifres estem parlant, perquè en aquest àmbit tot és molt opac, però només cal llegir els diaris econòmics, on els analistes animen a invertir en agricultura a través de la compra de maquinària o de terra. I només cal parlar amb els pagesos de Lleida per veure el que està passant. De fet, si mirem el film *Alcarràs*, ens demostra com la nostra pagesia, el seu saber i la cultura que ha emmotllat el nostre territori durant segles, pot desaparèixer per l'especulació dels terrenys agraris. I això no és cap metàfora, és una realitat.

Són també els fons que en el seu dia van entrar en el mercat immobiliari, que es presentaven com a bons gestors de pisos, que farien que hi haguessin més pisos per llogar, i el que ens han portat únicament ha sigut misèria. Aquests van venir en plena crisi immobiliària per acaparar habitatges, i ara venen a acaparar terres, aprofitant l'envelliment de l'activitat agrícola. D'aquí pocs anys trobarem que es jubilaran la majoria d'agricultors d'aquest país, i no hi ha relleu generacional, perquè l'Administració no ha pensat res. I hi haurà unes terres que estaran en venda i els petits agricultors no podran oferir un preu adequat per la seva compra.

Què fem? Davant d'aquest escenari que tenim ja a sobre, fem alguna cosa? Inten-tem legislar per aturar-ho? Impedim que continuïn posant, aquests fons, les grapes a les terres de cultiu i a les terres àrides, també, per desplegar-hi panells fotovoltàics? O ens esperarem a que el país estigui absolutament desballestat, per intentar fer alguna cosa després, deu anys després, quan ja no quedi res?

Farem alguna cosa per garantir la sobirania alimentària d'aquest país? Perquè les conseqüències socials i mediambientals de l'acaparament de terres són gravíssimes. De fet, fa uns mesos una firma especuladora publicava un informe que es deia «Las socimis salen al campo», on explicava que de set fons d'inversions que hi havia el 2004 en matèria d'agricultura ara ja s'havia passat a tres-cents. Ens hem de protegir davant d'aquesta problemàtica.

De fet, ja hi ha llobbistes que exigeixen que es modifiqui aquesta llei de les soci-mis precisament per eliminar l'obligació d'aquestes societats que es focalitzin en el tema immobiliari urbà i puguin també actuar en el camp agrícola. La llei de política territorial del 83, al seu article 5, deia que el pla territorial general havia de tenir unes determinacions, com la definició de les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès que calia conservar. Després d'haver-se dictat aquesta llei de política general, del 83, es va dictar el pla territorial general de Catalunya, que no definia les terres d'ús agrícola; es limitava a enumerar plans territorials sectorials. I els deu plans territorials sectorials s'han anat desplegant tots, però, evidentment, del de les terres d'interès agrícola no se n'ha elaborat absolutament res.

Portem anys sense tenir cap instrument de planejament de preservació del sòl, i els espais agraris, per tant, estan a la intempèrie. Sí que és veritat que el 2019 es dicta la llei dels espais agraris, una llei que penja de la conselleria de la consellera Jordà, d'Agricultura. I aquesta llei d'espais agraris sí que és veritat que és un avenç, però entenem que no és un avenç suficient per garantir la sobirania alimentària, que vol dir producció ecològica, accés a llavors, producció de qualitat a preus justos, i també vol dir un accés a la terra just. Què passa? Que ni urbanisme ha fet els deures, perquè tot aquest planejament que s'havia de fer per protegir els sectors agraris entenem que no s'ha fet correctament, ni d'aquesta llei de sectors agraris del 2009 tampoc se n'ha dictat el plantejament pertinent.

Reclamem, donat que aquesta llei d'espais agraris diu que aquest pla sectorial agrari s'ha de fer de la mà de la conselleria en matèria de planificació territorial, que obeeix al vicepresident Puigneró, que s'hi intervingui i es comenci a planificar i a preservar tots aquests sòls d'especial valor. I que es vagi més enllà, perquè aquesta llei d'espais agraris preveu aquest banc de terra només per a terres en desús, però cal

preveure també aquelles terres que estan actualment en ús. Però el que passa, que aquells que són els titulars de les terres, doncs, es jubilaran o les volen traspassar, i l'Administració aquí ha d'actuar d'una manera ferma per evitar, precisament, l'entrada d'aquests fons voltors.

I també entenem que cal anar més enllà. I que cal modificar, també, la llei d'urbanisme, i fer, com a paràmetres a tenir en compte a l'hora de planificar l'urbanisme d'aquest país, que el terme de la sobirania alimentària sigui un element estratègic a l'hora de configurar qualsevol planejament municipal. Perquè, de la mateixa manera que quan hi ha un desenvolupament urbanístic, es vincula a que hi hagi suficients recursos hidrològics perquè es pugui fer un planejament, doncs que també, quan es planegi a nivell municipal, s'hagi de preveure que el municipi sigui sobirà en termes d'autosuficiència alimentària. I entenem que, actualment, la llei d'urbanisme no contempla tots aquests paràmetres, no té com a element, com a eix vertebrador, l'autosuficiència alimentària, que entenem que s'ha de garantir, perquè és un repte que tenim actualment sobre la taula i que no està suficientment resolt.

Per tant, dues demandes molt concretes: que la llei d'urbanisme es modifiqui per introduir l'element de la sobirania alimentària a l'hora de fer planejaments urbanístics i que els POUMs facin reserves d'espais que garanteixin la sobirania alimentària dels diferents municipis. I, alhora, que es busquin fórmules per evitar que tots aquells que veuen les parcel·les rústiques que han de garantir aquesta sobirania alimentària, tots aquests que busquen aquestes parcel·les per especular, no puguin formar part d'aquest àmbit, sinó que aquest àmbit, precisament, es reservi a aquells agricultors..., a aquells petits agricultors, perquè la terra, evidentment, ha de ser per a aquell qui la treballa.

I perquè no és un tema que sigui com una cosa poètica, sinó que el que es busca, precisament, és lluitar contra el despoblament. I l'única manera de garantir que la gent continuï arrelada al territori i que es lluiti contra el despoblament és, precisament, garantir que aquestes persones, els petits agricultors, continuïn treballant la terra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró Ferrer)

Bé; molt bon dia, presidenta. Gràcies, diputada. Mentre l'anava escoltant, m'anava preguntant com és que m'havia cridat a mi, diguéssim, doncs, a fer aquesta interpellació i no a la consellera Jordà. Al final, veig que ha fet algunes preguntes més concretes referents a l'àmbit de l'ordenació del territori i d'urbanisme, perquè, no ho sé..., el vuitanta o el noranta per cent de la seva intervenció segurament l'hauria d'adreçar a la consellera responsable, precisament, de la conselleria d'Alimentació, eh?, i, en aquest cas, d'aquest àmbit en concret al qual vostè ha fet aquesta interpellació. En tot cas, si que és veritat que, al final, ha fet algunes consideracions concretes en l'àmbit d'urbanisme que miraré d'anar-li responent.

Però crec que és just iniciar la meva intervenció plantejant, primer, el que ha de ser un debat com aquest, el de la sobirania alimentària, que no es pot tenir exclusivament respecte a aquest tema. Hi han molts temes avui, de país, que toquen de forma directa, no?, el que és el model de país que volem construir per als propers anys. I és evident que el tema de la sobirania alimentària és un d'ells, però que ha d'anar al costat i ha d'anar, diguéssim, d'una forma alineada amb el que és el que volem que sigui el futur model energètic, i també la sobirania energètica del nostre país, o també, per exemple, amb elements de caràcter de lluita contra el despoblament.

És a dir, són tota una sèrie de temàtiques que, abordar-les només des de la perspectiva d'un sol tema, doncs, acaba produint disfuncions en els altres, i, de fet, acaben sent incompatibles. I, per tant, és un debat que crec que s'ha de tenir en la seva totalitat, no?

Posaré un exemple del que vull dir perquè s'entengui la situació que tenim en aquests moments. Com tenim el país des de la perspectiva, avui..., respecte a la seva distribució urbanística? Doncs, per exemple, hem de dir que actualment a Catalunya hi ha un set per cent de sòls urbans i que el noranta-tres per cent del territori és no urbanitzable, dels quals en tenim un quaranta-dos per cent de forestal i un vint-i-tres per cent d'agrícola.

Aquí, a més a més, cal dir que, d'aquest quaranta-dos per cent de zona forestal, si ens comparem, per exemple, amb altres països de la Unió Europea, veurem que som el quart país de la Unió Europea amb un percentatge més alt de zona forestal. Només ens superen Finlàndia, Suècia i Àustria. Estem clarament per sobre de la mitjana europea. I, a més a més, si ens comparem, per exemple, amb un país veí, com pot ser França, França té un vint-i-nou per cent de zona forestal, no? Però si féssim la comparativa amb la zona agrícola, doncs, també ho veuríem bastant semblant: que la zona que està destinada a la zona agrícola de Catalunya és una zona immensa, eh?, des de la perspectiva, diguéssim, del percentatge del territori que tenim.

I aquí, a més a més, hi hauríem d'incloure també tot l'element de la preservació dels espais naturals, que entenc que també ha de ser una política d'aquest país, no? Entenc que volem tenir zones on protegim la biodiversitat. I, per tant, tot aquest còctel, i, en aquest cas, en l'àmbit de la protecció d'espais naturals i protegits, que representa un trenta-tres per cent del territori de Catalunya –fixeu-vos-hi, una tercera part del territori de Catalunya està protegida–..., si ho comparem, per exemple, amb França, el país veí, se situa en un vuit per cent.

Veurem que, en la combinació de tots aquests factors, per tant, protecció del medi ambient, desenvolupament agrícola, lluita contra el despoblament –per tant, com també desenvolupem les zones urbanes i les fem més equilibrades en el territori–, la transició energètica –estem veient clarament com avui el preu de l'energia..., i, a més a més, si volem avançar cap a la lluita contra el canvi climàtic, haurem també de ser productors d'energia verda i neta, no?... Per tant, com combinem tots aquests factors?

Per tant, el concepte de la sobirania alimentària no es pot tractar només des d'una perspectiva només de sobirania alimentària. S'ha de tractar en el conjunt de tots aquests factors. I, per tant, espero que des del seu grup..., nosaltres, com a govern, i crec que també els grups polítics que donen suport al Govern, entenem que hem de fer aquesta tasca de poder fer aquest equilibri des de la perspectiva del que significa la importància, també, de la sobirania alimentària per al futur del nostre país.

I hi ha un element també crec que..., o dos elements importants a destacar, també, en aquest debat. Un és l'increment de població. Vostè l'ha comentat. L'increment de població mundial és important, però el de Catalunya també. Els darrers vint anys, la població de Catalunya ha crescut un vint-i-cinc per cent. No sé si en som conscients, d'això. Vam passar dels 6 milions d'habitants a principis del 2000 i avui som gairebé 8 milions d'habitants. Un creixement del vint-i-cinc per cent de la població; estem molt per sobre del creixement de població de la mitjana dels països de la Unió Europea. Per tant, aquest és un país que ha crescut.

Ara, el que és veritat és que no ha crescut igual a tot arreu. Hi ha algunes zones de Catalunya –no gaires, però algunes– que han perdut població. I permetin-me que els hi faci referència a quines són. Estem parlant, per exemple, de la zona d'Organyà. I no parlaré de comarques, perquè en el si d'una comarca a vegades és enganyós, perquè les capitals creixen, les capitals de comarca, però en canvi es despoblen els pobles del voltant de la capital de comarca. Per tant, l'efecte despoblament no només és respecte a Barcelona, sinó que també és respecte a la capital de comarca, en molts casos.

Per tant, parlem de sistemes urbans que han perdut població. Per tant, el més simptomàtic és el cas del sistema urbà, per dir-ho així, d'Organyà, el de Cardona –no sé si hi ha l'alcalde de Cardona per aquí–, les Garrigues Altes, les Garrigues Baixes, el Segrià garriguenc, Flix i Ascó. Aquests són els que han perdut població. La resta de Catalunya, més o menys –en alguns llocs més i en altres menys–, ha incrementat població. Per tant, és veritat que el tema del despoblament l'hem de tractar, però específicament en aquestes zones.

I també hem de parlar de la tecnificació del camp, per abordar el concepte de sobirania alimentària. Fixi's vostè que Holanda avui és..., els Països Baixos són els principals productors de tomàquet. I ho fan d'una forma tan eficient i tecnificada que són capaços, amb molt poc terreny, amb molt poc territori, de tenir una gran producció de tomàquets. Ho poso com un exemple també d'altres elements importants des de la perspectiva de que cal entendre que la sobirania tecnològica també és necessària per poder desenvolupar aquestes activitats, no?

Avui ens hem adonat, a Europa, de que no podem deixar només en mans de Taiwan i dels coreans la fabricació de xips, perquè avui totes les màquines que utilitzen utilitzen xips, i sense xips no hi han màquines, i sense màquines no hi ha progrés econòmic en qualsevol dels sectors que vulguem desenvolupar, també el sector agroalimentari. I, per tant, crec que hem de ser capaços d'entreveure, en fi, tots aquests elements.

Per tant, com ha pogut comprovar, des del Govern som perfectament conscients que l'emergència climàtica ens obliga a mitigar, evidentment, el canvi climàtic en diversos sectors, com ara també a plantejar el debat sobre el pes de l'activitat agrícola. En un futur no gaire llunyà caldrà també garantir l'accés als aliments per tal de garantir la salut i l'equitat en l'accés als recursos més bàsics dels nostres conciutadans.

Per tot això, la planificació que estem desenvolupant ha de garantir la continuïtat de les activitats rurals, preservant així els valors també naturals, productius, socials, paisatgístics i patrimonials de tot l'espai obert. I paral·lelament a que garantim aquesta continuïtat de les activitats rurals, des del Govern de la Generalitat hem de procurar també una ràpida i eficient transició energètica.

És a dir, hem de planificar molt bé i d'acord amb la gent que viu al territori com implementem progressivament també les energies renovables en zones del territori, evidentment, que moltes d'elles avui tenen una dedicació agrícola o d'altra tipologia. Per tot això, hem establert el criteri de la no afectació significativa a sòls de valor agrològic alt o d'interès agrari elevat i hem concretat la definició específica d'aquesta classe de sòls.

En definitiva, la voluntat del Govern de Catalunya és fer compatibles els quatre vectors claus en el futur immediat del debat que ara vostè plantejava: el de les necessitats energètiques, el de les necessitats alimentàries, el de l'equilibri territorial i poblacional –per tant, el de generació d'oportunitats– i el de preservació de la biodiversitat.

I, per fer-ho, evidentment, tenim algunes eines. Una d'elles vostè ja l'ha esmentat, que és, evidentment, el que va ser la llei aprovada l'any 2019, de protecció de l'espai agrari, i que és un instrument que va impulsar, en aquest cas, del Departament d'Agricultura i Acció Climàtica, en la seva actualitat. I, per tant, a través d'aquest departament haurem de veure com es desenvolupa aquest instrument.

En tenim d'altres, eh?, en els quals hi estem treballant. Un d'ells –vostè ho ha comentat també–..., estem treballant en la nova llei de territori. Per tant, la nova llei de territori serà fonamental en el que han de ser, diguéssim, les directrius que hagin de manar en el conjunt dels elements que abans li he comentat. Com també tenim el nou pla territorial general de Catalunya, que ens hi posarem a treballar també ben aviat.

I, en tot cas, en la meua rèplica miraré de respondre-li a les altres qüestions.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Vicepresident, té raó en que és una interpellació que cau molt a la conselleria d'Agricultura. I precisament a nosaltres se'ns va generar aquest debat, a qui havíem de destinar la interpellació, però precisament creiem –i sigui dit amb tots els respectes– que hi ha una mica de falta de coordinació o de treballar conjuntament i de forma plegada amb la conselleria d'Agricultura. I aquesta interpellació ha sigut un emplaçament a que..., una de les coses que jo he fet en la meua intervenció és posar de manifest que ens trobem en una situació d'emergència, de necessitats imperioses. I, per tant, vostès s'han de posar les piles i començar a treballar de forma urgent.

I aquesta llei d'espais agraris diu que s'ha de fer tota una sèrie de planejament, que és aquest pla territorial sectorial agrari, i aquest pla territorial sectorial agrari s'ha de fer des d'Agricultura, però també des de Territori. I... (*Veus de fons.*) Sí, sí, com que no? És així. Diu que s'haurà de fer en coordinació amb el departament en matèria de planificació territorial, que és el seu departament.

Per tant, nosaltres el que volem és demanar-los urgentment que no n'hi ha prou amb dir que estem treballant amb la nova llei de territori, que estem treballant..., sinó que es necessiten respostes immediates. I, per tant, era necessari fer aquesta interpellació dirigida a la seva conselleria perquè quedin clares la urgència i la necessitat de que posin fil a l'agulla.

M'ha agradat que vostè fes referència en la seva intervenció a França. Sobretot m'ha agradat perquè vostè hi ha fet referència per unes coses, però també seria molt interessant veure què està fent França amb el tema de la compra de terres, una cosa que no s'està fent a casa nostra. A França precisament tenen molt en compte tota la problemàtica que existeix amb aquests fons inversors que estan aterrant en especular en sòl agrícola i estan fent unes polítiques molt actives a l'hora d'adquirir terrenys per preservar aquest sòl agrícola i donar la seva gestió a aquells petits agricultors que es dediquen directament a treballar la terra. Per tant, ens agradarà que vostès agafin l'exemple de França per començar a bastir de sobirania el país.

Pel que diu de la tecnificació, sí, evidentment, la paraula «tecnificació», «digitalització del camp», serà el mantra que veurem que es va repetint de forma persistent en els propers anys. I precisament les empreses que ens vindran a vendre la seva capacitat de digitalització, de tecnificació, d'eficiència en la gestió, seran precisament aquestes empreses embolcallades d'aquests fons inversors, embolcallades d'aquest *greenwashing*. I hem d'estar alerta, amatents, i no caure en la trampa de sempre, d'apellar constantment a aquestes idees de tecnificació, sinó que aquesta tecnificació s'ha d'aconseguir que precisament la portin a terme aquells que treballen la terra i aquells que precisament, com he dit abans, evitaran que hi hagi un despoblament.

També en la seva intervenció vostè parlava que, evidentment, s'ha de treballar per una no afectació significativa dels sòls agraris. Mirin, a mi em fan molta por, sincerament, quan a les paraules, als noms, hi afegeixen adjectius. Perquè vostè diu «no afectació significativa», clar... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, com sempre, ja veurem aquesta paraula, «significativa», fins on anirà.

I res, bàsicament dir-los que, com ja he dit, estem en una situació greu que necessita mesures valentes i que necessita reformular la llei d'urbanisme, una llei que penja de la seva conselleria. I l'emplacem a que faci totes aquelles modificacions pertinents per garantir que els municipis d'aquest país gaudeixin de l'autosuficiència en matèria alimentària, que serà l'única manera d'afrontar els anys que ens vindran.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, torna a tenir la paraula el vicepresident del Govern, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, diputada. En fi, el Departament de Territori, evidentment, toca, per sota, totes les conselleries, coordina totes les conselleries, perquè som els responsables d'ordenar el territori, tant des de la perspectiva ambiental com des de la perspectiva industrial. O sigui, si vostè parlés amb el conseller Torrent a l'hora de desenvolupar, en aquest cas, l'activitat industrial del país, al final també acabaria en aquesta conselleria. Per tant, podria venir, diguéssim, a fer totes les interpellacions respecte a tots els departaments, perquè sempre hi ha, finalment, una implicació territorial, en l'àmbit de l'ordenació urbanística.

En tot cas, és veritat que l'impuls de les polítiques correspon als departaments, i nosaltres ens coordinem amb tots ells, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, i també en aquest tema, relatiu a la sobirania alimentària. Però, com molt bé vostè ha dit, en aquest cas la llei de protecció en l'àmbit dels espais agraris és una llei que va impulsar en aquest cas el Departament d'Agricultura, de forma col·laborativa, evidentment, amb aquest departament, i treballarem conjuntament amb el seu departament per fer efectives algunes de les qüestions que vostè ha comentat en el desenvolupament d'aquesta llei.

Però hi han altres eines que estem desplegant des del Departament de Territori amb aquest objectiu. Miri, la llei de territori, evidentment, és una d'elles. La tenim en una fase molt avançada, i, evidentment, prenem en consideració totes les qüestions que vostè ha comentat, i també la moció que pugui sortir d'aquest departament, si és que hi ha, evidentment, una moció al darrere d'aquesta interpellació, que m'imagino que sí que hi serà, no? Per tant, aquest és un element.

També –ja l'hi he dit– el nou pla territorial general de Catalunya, que integrarà els set plans territorials. També és un altre dels instruments i eines que tenim per fer-hi front. Però, hi insisteixo, eh?, de forma holística. O sigui, aquí hem de veure quin model de país volem, com compaginen la sobirania alimentària amb la transició energètica, amb la lluita contra el despoblament, amb la protecció dels espais naturals. No només podem abordar tots aquests elements des d'una sola perspectiva, eh?

També dir-li que tenim ja aprovat, en aquest cas... En fi –perdoni–, hi ha tot el tema del desplegament del pla territorial sectorial de renovables, que està impulsant Acció Climàtica, i que emana del que va ser el decret o la recent aprovació del decret de llei de renovables. També és un altre dels instruments que hi ha en aquest sentit.

I, finalment, permeti'm també que l'hi digui: en el darrer pressupost de la Generalitat, a través de la llei de mesures, la llei d'acompanyament al pressupost, aquest Govern va aprovar cinc mesures destinades precisament –reivindicacions de feia molt temps del món rural– a ajudar al que vostè comentava com un mal endèmic, per dir-ho així, de despoblament o de no continuïtat de l'activitat de la pagesia o de la ramaderia, diguéssim, en moltes zones de Catalunya.

I hi han dos o tres mesures molt concretes. Una d'elles, per exemple, era tan senzilla com que els fills d'un productor agrari que volen continuar l'activitat no tenien la possibilitat de fer-se la casa en el terreny on hi ha l'activitat, i, per tant, havien de conviure amb els pares, i, per tant, això limitava la continuïtat de l'activitat. Doncs bé, això ho hem solucionat amb la llei de mesures, i, per tant, això s'ha corregit. Com també quatre mesures més per fomentar, precisament, el que ha de ser una activitat en el món rural, l'activitat agrària que volem preservar, precisament, per poder continuar garantint o per poder garantir millor la sobirania alimentària en el futur.

També hi ha un altre instrument que vostè ha comentat, que és el tema dels POUMs. Com vostè molt bé sap, els POUMs els fan els municipis. Per tant, és als municipis –a través, per tant, de la sobirania local– on, per dir-ho així, s'ha d'impul-

sar aquest tipus d'iniciatives que vostè avui ha defensat aquí al Parlament. És veritat que això acabarà, evidentment, a les comissions d'urbanisme, però sobretot aquí hi ha un impuls municipal de determinar com es vol ordenar, específicament en l'àmbit més del municipi, aquest tipus d'activitat.

I, finalment, mirin, aquests darrers cinc anys..., ho dic perquè vostès sovint fan un discurs que, en fi, no fem més que depredar el territori, no? Doncs deixi'm que li doni una dada: aquests darrers cinc anys s'ha reduït el sòl urbanitzable a Catalunya en mil hectàrees. Mil hectàrees és més o menys la mida de la ciutat de l'Hospitalet, eh? Per tant, no és veritat que a Catalunya estiguem depredant el territori; al contrari, jo crec que hi ha hagut i hi ha una conscienciació de cara al futur en la protecció per a altres usos, en aquest cas no urbans, del territori, i aquí hi entraria també la part agrícola, però també la protecció del medi ambient, etcètera, que el Govern i el conjunt de la societat catalana, doncs, ho tenen molt present.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre els jutjats de pau com a garants del servei de justícia de proximitat

300-00186/13

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre els jutjats de pau com a garants de la justícia de proximitat, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Bé; gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bon dia a tothom. La veritat és que és un goig estar aquí defensant aquesta proposta per defensar els jutges de pau. Com sabem, la llei orgànica d'eficiència organitzativa del servei públic de justícia, que amenaça amb entrar en vigor l'1 de gener del 2023, ha posat en escac aquesta figura, que es pretén substituir, i es pretén substituir per un..., bé, per funcionaris de carrera que estaran integrats ja a la nova oficina municipal de justícia que s'anirà creant.

Per començar, s'ha de dir que no deixa de ser contradictori que una llei que s'autoanomena amb aquesta pompa organitzativa «del servei públic i d'eficiència», doncs, aposti per l'eliminació d'aquesta figura dels jutjats de pau a la vegada que diu que intenta aplicar mesures alternatives de solució de conflictes, eh? Els que coneixem els jutjats de pau sabem la gran tasca que, com a mediadors, justament, fan als llocs on treballen, i, per tant, com a eina de mesura de solució alternativa de conflictes són un verdader puntal allà on treballen.

Saben vostès –s'ha comentat darrerament– que actualment hi ha a Catalunya 898 jutjats de pau. A la resta de l'Estat n'existeixen set mil, de jutjats de pau. Així doncs, sembla clar que aquesta mesura afecta especialment Catalunya. Al noranta-cinc per cent dels municipis de Catalunya hi ha jutjat de pau, i, com saben vostès, allà on no hi ha un jutjat de primera instància i instrucció hi ha un jutjat de pau. Són, doncs, l'element de l'Administració de justícia més estès territorialment a Catalunya. És més, jo crec que, com és més correcte presentar-los, és dient que si l'Administració de justícia està en el territori és gràcies als jutjats de pau i gràcies als jutges de pau.

Per tant, és una eina de proximitat, és una eina, com he dit abans, de mediació, però és una eina sobretot de proximitat. Abans hem parlat del despoblament, en la interpel·lació d'abans, i la supressió dels jutjats de pau, evidentment, serà un pas més en aquest greuge que pateixen els pobles més modestos del nostre país.

Perquè entenguem o per aprofundir en lo que fa un jutjat de pau, he trobat molt bonica una notícia que sortia en el digital de TV3, del *Telenotícies* de Catalunya Ràdio, en el digital de la corporació, que posava dos exemples que porto aquí. Un, a Bellaguarda, allà on la jutgessa de pau, que es diu Glòria Mateu, que té vint-i-set anys, explica quina és la seva funció, què fa, i per la qual cobra cent euros, explica la notícia. Per exemple, explica que celebra casaments, tramita citacions, notificacions dels jutjats, i resol conflictes entre veïns. Diu: «Són les atribucions clàssiques conferides als jutjats de pau.» Diu: «Generalment, en l'àmbit rural tractem servituds de pas entre finques de dos agricultors o disputes entre arrendador i arrendatari, i molts cops dubtes que no es resolen per la via penal i civil, sinó asseient-nos a la mateixa taula i parlant.» Això és el que cada dia fan els jutges de pau.

També, per exemple, explicava aquesta notícia que, a Mollerussa, el Josep Maria de les Eres, que és un banquer prejubilat, està fent de jutge de pau, i que cada any tramita una trentena de conflictes com els que, per exemple, hem explicat anteriorment.

Parlar de conflictes, doncs..., estem parlant de conflictes molt concrets, d'una mediació molt concreta i d'un perfil molt concret de servei públic. Per què ho comento, això? Doncs perquè és evident que la pèrdua dels jutjats de pau significaria també la pèrdua d'un element d'identitat i d'una forma de ser. Als municipis del nostre país, el jutge, la jutgessa de pau, és sinònim de diàleg, de parlar, de mediar, de fer aquestes tasques que es comentaven, de resoldre els conflictes, de mantenir la convivència. El que el seu nom indica, eh?, són agents de posar pau.

Aquesta proximitat és, sens dubte, una garantia d'èxit. Molts dels expedients que inicien es resolen gràcies a aquesta acció, aquesta filosofia d'acció, i molts conflictes, doncs, queden resolts gràcies a aquesta manera d'entendre el seu servei públic. Per això, com que s'està, d'alguna manera, menyspreant aquesta figura..., demostra, al meu entendre, fins a quin punt falta una profunda convicció a l'hora d'ajudar els nostres municipis més petits –i les zones no metropolitanes, fins i tot m'atreveria a dir.

L'eliminació dels jutges de pau suposa un atac més a les competències del món local, primer de tot. Suposa una mentalitat, si em permeten la paraula, «areametro-politanocèntrica», que continua buidant les ciutats i els pobles més modestos. I, a més, potser de la manera més cruel, que és, doncs, per desconexió de la realitat, que porta a l'absoluta manca d'empatia cap a aquesta, no? Senzillament, aquesta mesura es pren perquè no s'ha pensat en els petits municipis com a llocs de convivència, sinó com a espais allà on ens fem una fotografia el cap de setmana i la pengem a l'Instagram.

A la consellera li vaig sentir dir que parlava dels jutjats de pau com els metges de capçalera. Els comparava, no? I, en aquest sentit, als metges de capçalera em sembla que també se'ls anomena «especialistes en medicina familiar i comunitària». Efectivament, també podem dir que són especialistes, són metges de capçalera de l'àmbit de la justícia, són especialistes comunitaris de l'àmbit de la justícia, però aquesta especialitat, com dic, es menysprea.

L'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis han sortit en defensa d'aquesta figura. Un altre exemple, perquè ens en fem una idea, és el partit judicial de Tremp, que engloba tres comarques. Fins al jutjat de primera instància més proper hi ha una hora de cotxe, perquè en transport públic hi ha tres hores fins a arribar-hi. I aquestes realitats s'ignoren; senzillament, s'ignoren.

Per altra banda, hi ha un factor que crec que és determinant, també, que assenyallem. Els jutges de pau tenen un component democràtic que cal ressaltar, i que, quan no el valorem, d'alguna manera estem, malauradament, fent que la nostra justícia sigui menys democràtica. El fet de que els jutges de pau siguin escollits pel ple municipal hauria de ser un motiu més per mantenir-los, per creure en ells, per aprofundir en ells i per, doncs, invertir en ells. Crec que, senzillament, aquesta nota en aquest cas els hi va a la contra, i és lamentable i s'ha de denunciar.

Fer desaparèixer els jutjats de pau és, com dic, un fet gravíssim pels motius de proximitat que comentava, pels motius d'aprofundiment d'una justícia cada cop més democràtica que comentava, i també representa, sense cap mena de dubte, un menyspreu a l'autogovern i un atac a les competències i a lo que estableix l'Estatut d'autonomia. L'article 108, sense cap mena d'interpretació que se n'hagi de fer, estableix que la Generalitat té competència sobre la justícia de pau. I, en aquest sentit, té competència per tal d'establir mesures de proximitat, eh? És a dir, aquí, la Generalitat..., bé, aquest Estatut, que a nosaltres ens van retallar tant, almenys això ho contemplava.

Per tant, sembla que aquesta manera d'aprovar, doncs, sense cap tipus de consulta, aquesta modificació, també és un atemptat evident contra aquesta autonomia, eh?, i contra les nostres competències estatutàries; encara que ens semblin molt menors, ni tan sols en aquest punt es respecten. Per tant, és vital la defensa aferrissada d'aquesta figura.

I, per acabar, agrair a tots els jutges de pau la feina que fan de mediadors, la feina que fan a les seves oficines, tots els anys que porten fent tan bona feina, i que esperem que la puguin continuar fent.

Moltes gràcies. I llarga vida als jutjats i als jutges de pau.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per donar resposta a la interpellació, la consellera de Justícia, senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Bon dia a tothom. Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller Giró... Bé, vostè, diputat, ha explicat molt bé el que veníem avui a fer aquí, amb aquesta interpellació. Ha explicat molt bé quines són, doncs, les motivacions que ens fan defensar la figura del jutge de pau amb aquesta vehemència. Vostès saben, perquè ho ha dit el diputat també i perquè vostès ho coneixen, que s'està tramitant la llei d'eficiència organitzativa per part del *ministerio*, i, pel que fa als jutges de pau, des de Catalunya hem de posar-hi un accent molt determinat. Apellem a la receptivitat, eh?, a l'hora de poder escoltar quins són els problemes que causarà el fet de que desaparegui aquesta figura important.

Abans que res, vull saludar els membres de l'Associació Catalana en Pro de la Justícia que avui ens acompanyen aquí, en aquest Ple, i a qui també aprofitem l'avinentsa per agrair la feina que fan de representativitat com a única associació aglutinadora dels jutges de pau de Catalunya. Per tant, gràcies per ser-hi i per la feina que feu en representació dels jutges de pau.

Dèiem, doncs, que la figura del jutge de pau a Catalunya és una figura que és molt ben valorada. El diputat ha explicat tota la feina que fan. És una feina de proximitat. És una feina basada en el coneixement. És una feina basada en la perspectiva que tenen des de la immediatesa del territori. Això, què vol dir? Que el que pretén la llei actual és modificar aquesta figura i canviar-la per les oficines municipals de justícia.

Tal com ha explicat el diputat Albó, un jutge de pau intervé sobretot als petits municipis. Miri, jo soc d'un municipi de noranta-sis habitants, Capafonts. Capafonts té un jutge de pau, com molts altres. Gisclareny en té vint-i-sis; té un jutge de pau –o una jutgessa, en aquest cas. Són persones que actuen al territori. I difícilment Capafonts o Gisclareny es podran permetre una oficina municipal de justícia. Per què? Doncs perquè no hi ha prou volum d'assumptes com perquè hi hagi una oficina municipal de justícia.

Una oficina municipal de justícia que es preveu que ha d'anar coberta per un funcionari de carrera. Un funcionari de carrera que se'n convoca la plaça fora de Catalunya i a la qual pot optar des d'una persona de Talamanca a una persona de Salamanca.

Per tant, ningú garanteix ni a Capafonts ni a Gisclareny ni a cap d'aquests municipis que vegin la seva plaça coberta per una persona d'aquest municipi. Una persona que avui actua, com ha dit el diputat, amb escassos cent euros de remuneració, però amb tota la dignitat que fa garantir la convivència al seu municipi.

Carregar-se aquesta figura del jutge de pau el que farà és que hagin d'anar, els ciutadans d'aquestes viles petites, a dirimir les controvèrsies a l'oficina municipal de justícia més propera, que sovint es troba a poca distància de quilòmetres, però per carreteres endimoniades, sense transport públic, i que, a més a més, pretén paliar que hi hagin aquests viatges a través de la digitalització de la justícia, quan majoritàriament en aquests pobles i ciutats viuen..., pobles i viles, més ben dit, hi viuen gent gran, amb una acusada bretxa digital.

Per tant, el que estem fent, ras i curt, és allunyar la justícia d'aquestes persones. Per això reivindicuem que, en la nova llei d'ordenació i d'organització de la justícia i de modernització, s'ha de tenir en compte aquesta especificitat. Vuit-cents quaranta-vuit jutges i jutgesses de pau arreu del país estan fent aquesta feina. I evidentment que la fan diferent en un poble petit d'una vila com Sant Cugat, que pot tenir noranta mil habitants; possiblement Sant Cugat es podrà permetre aquesta oficina municipal de justícia. Per tant, hem de compatibilitzar aquestes figures.

Un altre tema que ens importa i que no és menor és que no se'ls escaparà que aquesta reordenació ve sense dotació econòmica, com no pot ser d'altra manera, quan la perspectiva es posa des de l'Estat. Per tant, com que tenim les competències en el servei públic de justícia, aquestes oficines municipals, que es pressuposa que aniran a càrrec dels municipis o, en tot cas, a càrrec de la comunitat autònoma, doncs, incrementaran el pressupost que haurem de destinar a implementar un servei que allunyarà el servei de la ciutadania. Per tant, farem un negoci rodó. I, a més a més, es pretén que tot això es faci amb data màxima 1 de juliol del 2023. Ja els dic que això és molt i molt difícil. Per tant, el que pot passar –i m'atreveixo a aventurar-ho– és que ens quedarem sense una cosa ni l'altra.

Crec que hem de fer un exercici de receptivitat per part del *ministerio*, un exercici d'adaptabilitat. Perquè vull posar en valor que el passat 3 de juny es va fer una jornada d'estudi i anàlisi per part de tots els operadors de la justícia a Catalunya –advocats, procuradors, judicatura, professionals– amb relació a les dues lleis que estan en tramitació, la llei d'eficiència i la llei d'organització. En aquesta jornada es va evidenciar la importància de mantenir la figura del jutge de pau i del jutjat de pau en el nou model de llei organitzativa. És un posicionament unànim del sector a Catalunya.

Veiem com perilla el fet de que aquest vint per cent d'assumptes que avui en dia es resolen en els jutjats de pau del nostre país..., vint per cent d'assumptes del total comptabilitzat, perquè no s'hi compten aquells que explicava el diputat Albó que es resolen potser fent un cafè o potser a peu de finca o a peu de fita. Per tant, aquest vint per cent, i més, acabarà engruixint els jutges i els jutjats d'instància, d'instrucció o les noves oficines que preveu la nova llei. I, per tant, incrementaran el volum de feina que hi haurà als jutjats d'instància que es preveuen crear.

Com veuen, són desavantatges. Són eines que allunyen la justícia de la ciutadania. I el que sí que voldria també recordar és que..., reiterar, més ben dit, és que el fet de que no sigui l'actual perfil de jutge de pau el que ocupi aquesta plaça –per tant, perfil del municipi–, sinó que vingui condicionat per una oposició a funcionari..., ja els dic ara que hi haurà moltíssimes places que quedaran vacants, i, per tant, no es farà la cobertura adequada ni el servei adequat que actualment s'estan prestant des d'aquestes oficines de pau dels municipis i de les viles més petites de Catalunya.

Una forma també d'atemptar contra..., a favor..., és a dir, d'anar a favor del despoblament. Per tant, atempta contra la cohesió territorial i contra la lluita contra aquest despoblament. Perquè allunyar les figures del jutge de pau coadjuva a fer allunyar un servei necessari, un servei de convivència, un servei de dia a dia i un servei que es

presta de forma desinteressada i des d'una perspectiva d'ajut a la comunitat. No hi ha cap jutge o jutgessa de pau que digui que el seu servei no és útil o que ja era hora que es replantegés. Estem fent trobades arreu del territori. Tots reivindiquen aquesta forma d'impartir justícia de proximitat.

Per tant, demanar aquesta sensibilitat a l'hora d'abordar aquesta reforma. Posar l'accent en que no podem allunyar la justícia dels pobles i viles més petites, perquè aprofundirem en la bretxa també de la gent gran, que no té accés a les noves tecnologies. I, finalment, advocar perquè no siguin places de funcionaris..., els que ocupin aquestes places de jutges de pau en els municipis de Catalunya. Són 848 persones al servei de la justícia de proximitat, al servei de la mediació i al servei, per tant, de la convivència i la cohesió territorial.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la contractació pública

300-00185/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre la contractació pública, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... La contractació pública és una eina fonamental per a una eficaç i estratègica implementació de les diferents polítiques públiques. Té una importància reconeguda en la majoria dels països del món per la seva aportació directa i indirecta al creixement econòmic i la creació d'ocupació.

S'ha de tenir molt present la innegable importància, des de la perspectiva econòmica, de la contractació pública, ja no només pel pes que aquesta té amb relació al PIB i el seu caràcter estratègic com a eina de desenvolupament de polítiques públiques, sinó també perquè el seu bon funcionament facilita l'avaluació d'una adequada execució de la despesa pública de manera eficient.

A Espanya aquesta rellevància econòmica es posa de manifest en la mesura que durant el 2020 el nivell de despesa en contractació pública va assolir l'11,4 per cent del producte interior brut i el 21,8 per cent del total de la despesa pública, tal com es reflecteix en el document *Government at a Glance 2021* publicat per l'OCDE. En un any, cal dir-ho, en que el total de la despesa pública va assolir un 58,1 per cent del PIB, amb una xifra de 580.000 milions d'euros.

En aquest sentit, la contractació pública és un factor fonamental en l'economia; una economia en la que el sector públic ha avançat en els darrers anys com a conseqüència de la pandèmia i les polítiques públiques portades a terme per fer-hi front, i en la que la contractació pública hi ha tingut i hi continua desenvolupant un paper clau.

Des de la perspectiva de la distribució de la despesa pública en contractació entre les diferents administracions, l'any 2020 el sector públic autonòmic va ser el major promotor de licitacions, amb un import –en import econòmic–..., amb un 37,59 per cent, encara que en menor proporció el nombre d'expedients, que van ser d'un 34,5 per cent. El sector públic estatal va ser dels tres sectors el que va convocar tant el menor nombre de licitacions com de volum econòmic amb relació al PIB, i el sector públic va posar en marxa el 31,4 per cent de l'import de les licitacions respecte al producte interior brut.

El marc normatiu que tenim en aquests moments indica que la norma bàsica quant a contractació pública és la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, mitjançant la qual es van transposar a l'ordenament jurídic espanyol les directives del Parlament i el Consell del 2014. Aquesta llei va entrar en vigor el març del 2018.

No obstant això –que aquesta és la normativa bàsica, derivada, hi insisteixo, de la transposició de la normativa europea–, des del punt de vista de la nostra capacitat normativa, la Generalitat de Catalunya..., l'Estatut de Catalunya regula el marc competencial de la Generalitat en matèria de contractació pública. D'aquesta manera, en el seu article 159.3 s'estableix que correspon a la Generalitat, en relació amb els contractes de les administracions públiques de Catalunya, «la competència exclusiva sobre organització i competències en matèria de contractació dels òrgans de les administracions públiques», i «la competència compartida en tot allò que no és atribuït a la competència exclusiva de la Generalitat» de l'apartat anterior.

Malgrat, doncs, que l'Estatut possibilita el desenvolupament d'una legislació pròpia en matèria de contractació dins dels límits competencials definits, la Generalitat no ha desenvolupat al llarg d'aquests anys el recorregut jurídic que la norma permet.

Adicionalment, la mateixa norma de la llei de contractes del sector públic permet que les comunitats autònomes puguin desenvolupar tots els aspectes d'aquesta llei que no es considerin legislació bàsica. Existeix, per tant, una responsabilitat política d'exhaurir i exercir amb autoexigència aquelles competències de les que disposem, més quan la necessitat de regular sectorialment, i sobretot estratègicament, la contractació pública en el marc de la Generalitat entenem que és una necessitat inajornable.

En aquests moments hi ha diversos àmbits en els quals s'està..., o, d'acord amb el pla de govern i el pla normatiu del Govern, es planteja desenvolupar iniciatives legislatives que poden incloure matèries referents a la contractació. En concret, la llei del tercer sector social, la llei d'economia social, la llei de contractes de serveis a les persones, i resten pendents de definir les intencions del Govern en matèria de la llei de concertació en l'àmbit sanitari.

Aquesta dispersió, entenem, pot acabar dibuixant un marc normatiu fraccionat i dispers en matèria de contractació que privi, a més, de dotar aquest instrument bàsic i fonamental de desenvolupament de polítiques públiques d'una visió estratègica i un alineament amb els objectius estratègics de conjunt. Fins al dia d'avui, la Generalitat, en absència d'una llei de contractes de Catalunya, ha implementat la seva política en matèria de contractació mitjançant normativa sense rang de llei, sense rang legal, a través d'instruccions, directrius, informes jurídics i acords del Govern.

Cal destacar, en aquest sentit, l'acord de març de 2020, en el que es van aprovar els objectius i el contingut mínim de l'estratègia catalana de contractació pública, en els quals es recullen el foment de la contractació en pimes, el foment de mesures mediambientals, el foment de mesures socials i el foment de mesures d'innovació.

Totes aquestes mesures, no obstant, no disposen –hi insisteixo, hi insistim– de caràcter o rang normatiu, sinó que s'articulen, com deia, mitjançant les instruccions, directrius, codis i informes. No disposem d'un únic cos normatiu amb rang de llei que ordeni i impulsi de manera vinculant els objectius estratègics en matèria de contractació. I l'interpel·lem precisament a això, a impulsar una llei de contractació pública de Catalunya que li atorgui rang normatiu de llei, que sigui una única norma, per evitar una dispersió normativa en matèria de contractació que pugui induir a una –creiem– indesitjable disparitat sectorial de criteris o entre diferents departaments.

Sabem que a la llei de contractació que forma part del seu pla de govern hi ha també el pla normatiu 21-23, i que es preveu la consulta pública i l'inici de la tramitació per al segon semestre d'enguany. Però en el pla de govern també hi figura la llei del tercer sector social, la llei d'economia solidària, alhora que, sense aparèixer en aquests documents, segueix pendent de resoldre, com deia, la regulació dels con-

tractes de serveis a les persones, que es va intentar en la legislatura passada a través de l'anomenada «Llei Aragonès», i també resta pendent de regular la concertació en l'àmbit sanitari, on, per cert, en ambdós casos estem en el que en podríem dir «a precari», sostenint la situació de centenars o milers de convenis i concerts –a l'àmbit sanitari un setanta-vuit per cent dels serveis prestats a la xarxa Siscat és a través d'aquesta situació– mitjançant la clàusula transitòria primera de la Llei 5/2008, de mesures..., incorporada precisament com a esmena pel nostre grup en aquesta llei de mesures, per tant, en una situació de pròrroga mentre no es reguli de no pocs contractes i d'una matèria no precisament poc sensible com són els concerts i convenis en l'àmbit social i en l'àmbit sanitari.

Creiem –i posem tot l'èmfasi, doncs, en aquesta interpellació– que és desitjable i convenient tenir una única norma en matèria de contractació. I creiem que no és només una necessitat normativa, sinó –i sobretot– una oportunitat de transformació social i econòmica de Catalunya.

Una oportunitat de desenvolupar aquesta llei mitjançant, creiem nosaltres, mecanismes per impulsar i facilitar l'accés de les pimes a la contractació pública del sector públic català, incidint en aquells aspectes que permetin la simplificació de les obligacions d'informació als licitadors, l'obligació generalitzada de la divisió de lots amb l'objecte de contracte, la proporcionalitat dins dels criteris de solvència exigibles d'acord amb l'objecte, dimensions i complexitat tècnica del contracte, i la incentivació en la incorporació de les clàusules de foment de la subcontractació a pimes de caràcter social o innovador. I un marc que aprofiti les oportunitats de la col·laboració publicoprivada al servei dels interessos de l'Administració i la ciutadania.

Hi insisteixo, no l'externalització per l'externalització partint del fals, entenem, apriorisme de qui gestiona millor o pitjor, sinó des de la perspectiva que el pressupost públic és limitat i es pot col·laborar amb el sector privat en l'assoliment d'objectius al servei de les persones, i, per tant, de les polítiques públiques.

Mitjançant, també, l'ampliació de clàusules mediambientals i socials favorables a incorporar, hi insisteixo, aquestes clàusules exigibles als licitadors en totes les fases del contracte, les quals han de ser vigilades i exigides, des de la selecció de licitadors fins a l'execució, incloent-hi la possibilitat d'exclusió d'un procediment, el rebuig d'una oferta o la rescissió d'un contracte ja adjudicat en cas d'incompliment d'aquestes clàusules.

També mitjançant mesures en matèria de foment de la innovació en la contractació pública que es troben disperses en diferents normatives, directrius, codis de bones pràctiques, per tal de donar seguretat jurídica als operadors i d'optimitzar el funcionament dels serveis públics, aconseguint una major eficiència en la despesa.

I, finalment, també mitjançant els criteris, requisits i regles específiques en la selecció de proveïdors pel que fa als serveis d'àmbit sanitari i social, serveis d'internament d'atenció primària, d'atenció sociosanitària, salut mental i atenció a les drogodependències, etcètera, clarificant els límits entre les formes de gestió contractuals i les no contractuals –això a què feia fa uns moments referència, a tot el paquet d'àmbit de convenis i concerts, tant en l'àmbit de serveis a les persones com en l'àmbit sanitari.

Per tant, la base de la nostra interpellació, senyor conseller, és en la mesura d'incidir en que s'iniciï i es desenvolupi amb la màxima celeritat això que entenem prioritari, que és el desenvolupament de la llei de contractes de Catalunya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en el torn de resposta, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputades i diputats. Senyor Riba, li agraeixo sincerament aquesta interpellació i li reconec l'esforç que ha fet el seu partit a l'hora d'elaborar el document de bases per a una llei de contractes de Catalunya. L'he llegit amb interès, i el primer que vull fer-li saber és que les dades i els eixos que vostè ens planteja avui coincideixen, en general, amb els que el Govern ha pres en consideració per dur a terme el conjunt d'actuacions que li explicaré tot seguit. Per tant, abans de res, estem en la mateixa línia.

El pla de govern que marca els horitzons de treball per a aquesta legislatura preveu –i llegeixo literalment– «dotar Catalunya d'un marc estratègic i legislatiu de contractació pública que simplifiqui els processos i fixi els criteris socials, laborals i ambientals. Aquest objectiu s'ha d'aconseguir amb dues accions: l'aprovació d'una llei catalana de contractació pública i el desplegament de l'estratègia de millora de la compra pública a Catalunya».

Voldria avui parlar-li de les dues iniciatives. Comencem per la primera, la llei de contractació. Puc informar-los avui que, al llarg d'aquest mateix mes de juny, presentaré al Govern per a la seva aprovació la memòria preliminar de l'avantprojecte, de tal manera que puguem celebrar el tràmit de consulta durant el proper mes de juliol.

En paral·lel a aquest tràmit de consulta pública, tenim previst parlar amb els agents directament involucrats, com les organitzacions empresarials, les entitats socials, els sindicats i entitats municipalistes. Volem que sigui una llei àmpliament consensuada, i estic segur que durant el tràmit parlamentari podrem enriquir-la amb aportacions del seu partit i d'altres partits.

En qualsevol cas, puc avançar-li que, gràcies a un treball esplèndid pel seu rigor i per la seva profunditat de la Direcció General de Contractació Pública, estem acabant de perfilar un avantprojecte del que ens agradaria, del que volem que sigui una llei políticament ambiciosa. En la línia del que vostè demana, senyor Riba, li garanteixo que la nostra vocació és establir un marc legislatiu que sigui la referència, que sigui el paraigua per a la contractació pública a Catalunya a tots els nivells i en tots els sentits.

L'avantprojecte, com ja li he dit, serà ambiciós. I en voldria destacar quatre aspectes que faran que sigui la referència en aquest sentit. El primer és la transparència –la transparència. La Generalitat pot presumir, des de fa molts anys, legítimament, de ser una administració transparent. Jo diria que, en aquest apartat, estem per davant de l'Administració de l'Estat. I amb aquesta llei farem un pas endavant en aquest sentit.

El segon aspecte: aprofitar la capacitat que té el sector públic per fer tracció de l'economia. Això és molt important. Vull recordar un element que sovint passa desapercebut: l'activitat econòmica de l'Administració pública, incloent-hi l'educació, la sanitat i els serveis socials, representa el 16,3 per cent del PIB de tot el país –el 16,3. I els recordo, igualment, que la contractació pública suposa el trenta per cent de la despesa total de l'Administració.

Un parell de dades més. Durant aquest any 2022, la Generalitat signarà més de 5.500 contractes per un import total de 7.300 milions d'euros. Per cert, i fent un incís, aquests serveis suposaran el volum de contractació més gran que s'ha fet fins ara en l'àmbit de les tecnologies de la informació, que s'emporten la majoria d'aquestes xifres que els hi acabo de comentar. I crec que això és un bon senyal, un senyal de la modernització del nostre país.

Per tant, en resum, el sector públic és un actor molt rellevant per a l'economia del país. I és decisiu, en aquest sentit, poder comptar amb la cobertura legal que ens permeti implementar mesures d'accés a la licitació pública que esperonin l'activitat econòmica i productiva de tot el teixit empresarial del país.

El tercer punt, molt relacionat amb l'anterior: aprofitar aquest paper econòmic per dissenyar un model estratègic de contractació de tal manera que puguem establir

prioritats per al país i donar suport a les polítiques que considerem més preeminents. Es tracta, en definitiva, d'una cosa molt senzilla: poder fer política des de la contractació. Per exemple, fomentant la innovació, fomentant la igualtat, la sostenibilitat ambiental o la participació de les pimes i de les entitats del tercer sector.

I quart punt, que a mi em sembla especialment important: l'oportunitat que ens dona aquesta llei per poder fer un pas endavant en la millora i simplificació dels processos de contractació. Tots sabem que l'Administració ha de ser exemplar en el compliment dels formalismes legals i que les constriccions administratives són més àmplies i més estrictes en el nostre cas, en tot allò que fa referència a l'Administració pública, que no pas amb les entitats privades. Però això no ha de ser un obstacle, sinó un incentiu per aprofitar la potència de les noves tecnologies i proveir un marc de contractacions que sigui simple, ràpid, fàcil d'entendre i de gestionar.

Li he dit que també, a més de la llei, el Govern es proposa desplegar una estratègia de millora de la compra pública a Catalunya. Si m'ho permet, faré cinc cèntims d'aquesta estratègia. Es tracta d'un programa a quatre anys del qual l'elaboració d'una llei de contractació n'és una fita important, però no l'única. Aquest pla es fixa objectius estratègics que es despleguen amb objectius operatius i els aterra de manera concreta, com crec que ha de ser –concreta–, amb dades i amb passes concretes, amb un calendari. Això permet diverses línies de treball i accions per anar-hi aprofundint fins a l'any 2025.

És a dir, a més de la llei, implementarem mesures concretes, com he dit, per millorar l'agilitat dels processos, que és la queixa que més trobo quan vaig pel territori i la que més em dol –i la que més em dol–; hem d'agilitzar la feina que fem l'Administració de la Generalitat. Dos, garantir la qualitat dels béns i serveis contractats. Tres, recolzar les polítiques públiques, socials i ambientals. Quatre, protegir la integritat i transparència de la contractació pública. I tot això, per fer la vida més senzilla i més fàcil als ciutadans i a les administracions locals.

Aquesta estratègia va ser aprovada fa dos mesos pel ple de la Junta Consultiva de Contractació Pública de Catalunya, i ara mateix està pendent de l'aprovació de la Comissió de Govern Local. És la meva intenció presentar-la al Govern tan aviat com aquest tràmit quedi resolt.

Senyor Riba, el Govern és perfectament conscient de la importància que té la contractació pública, i per això estem compromesos en anar més enllà de la redacció d'una llei. Volem, com he dit, que l'activitat econòmica del sector públic sigui un motor estratègic per al desplegament de polítiques del Govern. I si ens en sortim, com estic segur que serà el cas, compto, senyor Riba, que tindrem el seu suport i el del seu grup parlamentari.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Conseller, celebrem sentir les seves paraules. I, efectivament, pot disposar de la nostra col·laboració i la nostra, diguem-ne, ajuda en el tràmit parlamentari en l'assoliment no només de la norma, sinó dels objectius que acaba d'explicitar, que són perfectament compatibles i perfectament assimilables amb els que, com a mínim a nivell d'anunci o de definició, hem comentat.

Conseller, totes les normes i lleis d'aquest Parlament són importants, però segurament poques tenen la capacitat d'incidir mitjançant una única norma –i torno a insistir en aquest concepte d'única norma– en la transformació econòmica i social del país.

Com he dit al principi de la meva primera intervenció, la contractació pública representa prop d'un dotze per cent de l'economia del país –és cert, entre totes les

administracions—, però més de dos terços entre la Generalitat i les administracions locals. Per tant, és difícil concebre la possibilitat de que un sector econòmic de magnitud similar estigués sense una normativa que orientés estratègicament el seu funcionament, els seus objectius..., la seva participació, en definitiva, en l'economia del país i la contribució al benestar conjunt i col·lectiu.

Per això vull, sobretot, incidir i insistir en l'oportunitat —aquest concepte d'oportunitat que ens ofereix aquesta norma, elaborar aquesta norma— i el potencial transformador d'aquesta norma, que és enorme. La capacitat d'incidir en el model productiu, que, atès el gran nombre de proveïdors de l'Administració, tinguin unes determinades característiques o maneres de fer en matèria mediambiental, social, laboral o no les tinguin..., és cabdal, i és una oportunitat per incidir i accelerar que disposin i tinguin aquestes característiques.

Que, mitjançant la configuració de lots, o una correcta i adequada configuració dels requisits d'accés a les licitacions i l'agilitat d'aquestes, com vostè mateix acaba de dir, o no, es faciliti l'accés a les pimes, cooperatives, entitats sense ànim de lucre, és bàsic i condiciona i determina l'estructura del nostre model productiu.

Que apostem per la innovació mitjançant els mecanismes que es preveuen o que es poden preveure, millor dit, i desenvolupar a través d'aquesta llei mitjançant la compra innovadora és o pot ser un catalitzador molt important per a un major desenvolupament de la innovació a Catalunya.

A més, no ho sabem tot, ni hem de pretendre saber-ho tot: sovint es plantegen problemes o reptes que els tenim ben definits però no tenim o no tenim encara les solucions adequades, i la compra innovadora pot ser un vector d'innovació en camps com el medi ambient, la mobilitat i molts d'altres.

Dins del marc normatiu de les directives europees i de la llei de contractes del sector públic, hem de poder establir mecanismes, també, que agilitzin els procediments de contractació, com vostè acaba de dir, mantenint, òbviament, totes les garanties de transparència i netedat en la contractació.

Hem d'evolucionar, com diuen els experts en matèria de contractació, d'una visió de la contractació pública merament administrativa o burocràtica envers una visió estratègica, amb la contractació com a instrument al servei de polítiques públiques, perseguint l'excel·lència en els serveis —per tant, avantposant les persones en primera instància—, l'excel·lència en els processos —diguem-ne, reduir o limitar la burocràcia a allò estrictament necessari— i l'excel·lència tècnica en aquests procediments, en aquestes polítiques de contractació.

Per tant, ens emplacem, diguem-ne, a trobar-nos en aquest procés d'elaboració legislativa. Emplacem de nou a que aquesta norma sigui única i alineï els objectius estratègics en matèria de contractació de la Generalitat de Catalunya. I esperem que tot plegat resulti a fi de bé d'aquests objectius estratègics que hem enunciat. Hi coincidim tant vostè, conseller, com jo mateix, en nom del nostre grup.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I també, en el torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Senyor Riba, presidenta, diputades i diputats... Senyor Riba, li respondré breument. Pel que fa a la llei, és una oportunitat, com vostè ha dit, i pot estar segur de dues coses.

La primera: que el text tindrà la vocació de ser, com li he dit abans, la norma de referència per a totes les polítiques públiques de contractació. I això inclou el que es pugui fer en aquest sentit des de cada departament de la Generalitat. No volem fer un text excessivament restrictiu ni que impedeixi que hi hagi un marge de maniobra prou ample com perquè es puguin desenvolupar regulacions sectorials específiques

dins de les competències de cada conselleria o de cada nivell de l'Administració, però sí que la nova llei ha d'establir unes bases i uns principis generals d'actuació que hauran de ser respectats quan el sector públic català signi contractes amb els diferents agents econòmics. Per tant, primera cosa: vocació de llei paraigua, una llei paraigua.

Segona cosa de la qual pot estar segur, senyor Riba: aquesta nova llei buscarà les fórmules de contractació que ens permetin oferir, en darrera instància, els millors serveis als ciutadans. Cregui'm que la nostra prioritat en la redacció del text serà exactament aquesta. No supeditarem el benestar dels ciutadans a un cert model de contractació, sinó que supeditarem el model de contractació al benestar dels ciutadans.

Avui, encara sense llei, estem tenint un nivell mitjà de concurrència de sis ofertes per cada adjudicació. La concurrència és un indicador de la confiança que els agents de la societat tenen en la Generalitat i ens permet assignar els recursos d'una forma més eficient. I aquest és un actiu que no hem de perdre. Soc partidari d'obrir les portes de la contractació a qualsevol agent econòmic que ens garanteixi, amb la seva oferta de serveis o de béns, precisament això que li acabo de dir fa un moment: que els recursos siguin assignats amb la màxima eficiència i que ens permetin optimitzar l'impacte positiu sobre la ciutadania.

Significa això que no tindrem en compte criteris com la sostenibilitat, la responsabilitat social, la proximitat o l'arrelament al territori? No, al contrari. Aquests i altres factors seran incorporats a la llei i es tindran molt en compte. Significa això que només tindrem en compte criteris com la sostenibilitat, la responsabilitat social, la proximitat o l'arrelament al territori? No, aquests criteris seran necessaris, però no seran suficients. El criteri principal de contractació haurà de ser i serà la prestació del servei o la provisió del bé amb uns nivells de qualitat òptims i amb uns preus que siguin justos i ajustats. Hi insisteixo, uns preus ajustats, però també justos.

Senyor Riba, vostè, jo, i crec que totes les diputades i diputats d'aquesta cambra, estem d'acord en la importància de dotar-nos d'una llei que reguli la contractació pública. Confio que en els propers mesos tots estarem a l'alçada i sabrem elaborar un text que, el text, ell mateix, estigui a l'alçada dels ciutadans i dels agents econòmics que esperen que fem aquesta llei i que ho fem bé.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: la interpellació al Govern sobre les balances fiscals i el dèficit d'inversions, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre les balances fiscals i el dèficit d'inversions

300-00187/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Giró, diputades, diputats, bon dia. Catalunya ha estat maltractada durant segles per part de l'Estat espanyol. Ja ho deia el general Espartero, quan deia que a Barcelona se l'havia de bombardejar com a mínim cada cinquanta anys. Ara els bombardejos s'han convertit en cops de porra, en pressions i amenaces perquè les empreses es traslladin a altres emplaçaments, però sobretot –sobretot– en un infrafinançament premeditat i continuat en el temps.

Fa més de trenta anys que hi ha balances fiscals publicades, i totes, absolutament totes, coincideixen en una xifra, una constant: el vuit per cent del PIB, punt amunt, punt avall. Aquest és el dèficit que patim any rere any, i ja en fa més de trenta. Això,

a dia d'avui, suposa de l'ordre de 20.000 milions d'euros anuals. Això és una discriminació en tota regla cap als catalans i trenca el marc constitucional, però sabem que cap tribunal tardofranquista com els que tenim ho reconeixerà.

L'article 14 la Constitució diu que els espanyols són iguals davant la llei, però sabem que per als governs de l'Estat els catalans fa temps que no som espanyols. No ens tracten com a la resta de les comunitats. En qualsevol país democràtic, amb tribunals justos, els successius governs de l'Estat dels darrers trenta anys haurien estat imputats per incomplir la Constitució. De fet, ja ens agrada que no ens considerin espanyols, però el que no acceptem és que siguem ciutadans de segona.

L'Estat ens discrimina per raó de pertinença, a tots els que vivim a Catalunya, sigui a Deltebre, sigui a Viella, Cadaqués o Badalona; votin independentistes, votin socialistes o votin feixisme. Tots patim la manca de recursos i unes infraestructures clarament insuficients. Ho deia el president Puigdemont aquest cap de setmana a Argelers: l'Estat està aplicant un *a por ellos* econòmic, com va fer en el seu moment un *a por ellos* policial i judicial.

I el resultat, en termes d'execució del pressupost d'infraestructures, l'acabem de veure aquesta setmana: trenta-sis per cent a Catalunya, 184 per cent Madrid. Ara, si parlem de trens, senyors dels comuns, a vostès que tant els hi agrada i que a nosaltres també, el que han incomplert..., Renfe ha complert un trenta-cinc per cent de l'execució a Catalunya i un 229 per cent a Madrid. I si parlem d'Adif d'alta velocitat, ha complert un cinc per cent a Catalunya i un cent cinc per cent a Madrid.

Així, el president Sánchez ja té el rècord, ja és el que més ha incomplert en pressupostos i inversions, el pitjor en vint anys. A nosaltres no ens agrada, però, escolti'm, tenim la consciència tranquil·la: nosaltres no vam votar el president Sánchez. I, de fet, nosaltres pensem que no hauríem de votar a cap altra investidura ni cap altre pressupost de president espanyol fins que no pagui els deutes que té amb nosaltres per avançat. Prou de promeses; mentre siguem a Espanya, ara ja cal cobrar per avançat.

De fet, encara no ha pagat l'addicional tercera de l'Estatut. Encara ens en deuen 3.000 milions d'euros. Tot just ara el conseller Giró ha aconseguit desencallar el deute del 2008. Això és una prova més, una prova fefaent, que el Govern discrimina Catalunya, perquè, si no, per què s'han pogut rescatar les radials de Madrid? Hi ha hagut diners per a això. Per què es va pagar a Florentino la indemnització del Castor? Va haver-hi diners per a això. I, en canvi, catorze anys després, no hi ha diners per pagar l'addicional tercera de l'Estatut. Doncs això només s'explica perquè vostès, senyors del PSOE, del PSC, actuen en contra dels catalans, i, a més a més, ho fan com ho feia el PP i també amb l'ajuda de Podemos.

El que nosaltres sabem és que en els darrers vint anys a Catalunya només s'ha complert una vegada l'execució el cent per cent, i justament va ser el 2012, amb un govern Rajoy. En canvi, el Govern Zapatero no ha superat mai el noranta per cent. I, evidentment, el Sánchez, encara molt pitjor: el trenta-sis per cent. Per tant, senyor Gallego, quan vostè surt aquí i diu que és molt millor un govern del PSC o del PSOE amb Podemos, si us plau, no menteixi als ciutadans. Prepari's bé les intervencions abans de sortir al faristol, perquè està enganyant la gent que de bona fe els ha votat.

I, parlant d'enganys, el senyor Illa, aquesta setmana passada, diu que fruit del Govern del PP és veritat que hi ha un dèficit d'inversió a Catalunya. Però, escolti'm, quina barra, quins nassos, però si vostès ho han fet encara molt pitjor... I el Sánchez és el pitjor de la història. Com poden dir això? Com pot dir el senyor Illa, que vol ser president de la Generalitat, aquestes mentides? M'ho poden dir, això?

I això afecta el benestar de la gent; afecta el mal servei de les rodalies –perquè ve d'això, eh?–; afecta els accidents mortals a les carreteres no desdoblades –també ve d'això–; la contaminació per no tenir un servei públic de qualitat –també ve d'això–; els costos per no tenir unes infraestructures que facin més competitives les

empreses –també ve d'això–, i els autònoms, que han hagut de pagar durant anys milers d'euros a les autopistes..., durant anys o durant dècades –també ve d'això.

I que facin aquest tipus de manifestacions és absolutament impresentable i és un insult als catalans i les catalanes. I, abans-d'ahir, el president Sánchez, sant tornem-hi: com pot dir que hi ha un incompliment del cinquanta-set per cent? Això..., saben que menteix. El que no sap el senyor Sánchez és complir, i per això menteix.

I ja sabem que aquestes mentides no venen d'ara. De fet, recorden la manifestació de l'any 2000, la primera gran manifestació? Set-centes mil persones queixant-se sobre l'estat de les infraestructures. Ja ens queixàvem de que portàvem anys anant malament, 2007.

I, senyors socialistes, recorden el senyor Ernest Lluch? Mirin, l'any 1964, a Toledo, davant d'un grup d'intel·lectuals catalans i castellans, deia: «Catalunya aporta un vint-i-cinc per cent de la recaptació de l'Estat, però només rep un quaranta-cinc per cent d'allò que aporta.» Com si fos ara, eh?, el mateix que ara. I en Puig i Cadafalch, a *La Veu de Catalunya*, l'any 32, deia que Catalunya pagava aproximadament el trenta-tres per cent de tot el que es pagava a Espanya, només amb un onze per cent de població. Els hi sona, això?

Joan Creixell, any 1923, diu: «Catalunya paga el vint o el vint-i-cinc per cent del pressupost espanyol, amb un onze per cent de la població.» I afegeix: «Si un dia Catalunya fos independent» –any 23– «l'Estat català podria atendre els seus ciutadans amb el doble del que els està atenent l'espanyol». Fa cent anys. Exactament igual que ara.

Any 1902, Guillem Graell, impulsor del Primer Congrés d'Economia de Catalunya, diu que la contribució de Barcelona a l'Estat era de 147 milions de pessetes i la de Madrid, 112 milions, quan Graell calculava que Barcelona en rebia 16 milions i Madrid, 166 milions. Els hi sona, això?

Ferran Alsina, economista, l'any 1890, deia que Catalunya aportava a les arques de l'Estat el vint-i-set per cent dels recursos, tot i representar només el deu per cent de la població. Els hi sona, això, oi? Doncs, mirin, 1890, portem més de cent trenta anys amb exemples, un rere l'altre, generació rere generació.

Ja veuen, doncs, que això ve de lluny. De fet, ve des del 1714. Des d'aquella victòria seva ens estan tractant com a colònia, no només a Catalunya, sinó a tots els Països Catalans. I per això –per això– lluitem per la independència.

Ara bé, quines són les conseqüències que això comporta? (*Remor de veus.*) Es posen nerviosos, oi, senyors socialistes? Perquè veuen que això ve de lluny. (*Persisteix la remor de veus.*) Quines conseqüències comporta això per a la gent? Perquè aquí hem parlat molt de números, però hem de parlar de com això afecta la gent.

Doncs, mirin, l'estudi de la cambra de l'any 2019 parla de les conseqüències del no compliment de l'execució en el període 2001-2018, només divuit anys d'aquests tres-cents que portem. Diu: «Escolti'm, s'haurien generat 111.500 llocs de treball, i tindríem un atur ara similar al de Portugal, sis, set per cent.» I, si parlem de multiplicadors fiscals, l'estudi diu que s'hauria generat un 3,3 per cent més de PIB. O sigui, que encara estaríem per sobre de Madrid, eh?, aquests que ens han avançat ara. Si no fos per això, estaríem encara per sobre de Madrid.

I també diu que, si s'hagués complert en aquestes darreres dècades el mateix nivell d'inversions que a Madrid, que a Espanya, que a la mitjana espanyola i que a la resta d'Europa, que hi haurien d'haver invertit 45.000 milions d'euros, ara aproximadament tindríem un quinze per cent més de PIB. Saben el que és això, no? Àustria o Dinamarca. Els hi sona, això, també?

Doncs, mirin, ja no els hi explico què passaria sense dèficit fiscal. I això, conseqüent, crec que és un tema que hauríem de pensar, si té sentit fer un pressupost sense dèficit fiscal per explicar a la gent com això pot afectar a les seves butxaques.

Però, tot això, per què passa? Doncs perquè els diferents governs de l'Estat han decidit que Madrid sigui no només la capital política, sinó també l'econòmica, que històricament era Barcelona. De fet, el 1980 el PIB de Madrid era el quinze per cent;

el 2000, el 17 i mig per cent, i el 2020, el 19,3 per cent. Madrid ha crescut amb els diners provinents dels impostos de tots, buidant la resta d'Espanya, perquè aquest és el seu model: buidar Espanya per omplir Madrid. Madrid, de fet, no ha generat riquesa, ha concentrat la riquesa amb els diners de tots.

I una cosa molt important: no ha millorat la seva competitivitat, i això és molt important. I això ho diu aquest llibre, que els hi recomano que el busquin (*l'orador mostra un llibre a la cambra*), que explica que Barcelona segueix sent el líder en patents, segueix sent el líder en producció científica, quan Madrid està en el lloc nou o en el lloc quinze.

Resumint, no invertir públicament a Catalunya i fer-ho molt més a Madrid és una operació d'estat en la que col·laboren partits com el PSC i els comuns, i reforça el discurs que per culpa del procés Catalunya no progressa, quan és culpa dels governs de l'Estat, que no hi han invertit prou durant dècades. De fet, hi estan invertint menys que mai, perquè saben que aviat serem un estat independent.

Per tot això, conseller, pensem que ja n'hi ha prou, i li demanem quina és la seva opinió al respecte.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, el conseller. No sé si l'hauria de donar al Partit Socialistes –si algú vol agafar la paraula...– (*rialles*), però, en qualsevol cas, li respon al conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Presidenta, gràcies. Diputades, diputats, senyor Canadell... Durant els darrers deu dies s'han dit tantes coses arran de la publicació del grau d'execució de les inversions de l'Estat que es fa difícil, sincerament, afegir-n'hi alguna de nova. Vostè, senyor Canadell, ens ha presentat un inventari d'indicadors objectius que documenten perfectament el greuge endèmic que pateix Catalunya. I ha fet bé, si m'ho permet, de relacionar dèficit i inversió amb el problema històric de les balances fiscals. De fet, és la mateixa cosa.

No és la meva intenció avui insistir en les xifres de la vergonya ni tornar a donar els números que mostren la magnitud de la humiliació per la que passem, però sí que vull, abans de res, puntualitzar una dada per allò que se'ns reclama de l'autoexigència. Tal com va dir ahir el president Aragonès i es reflecteix en l'informe mensual d'execució de la Generalitat, el desembre del 21 els departaments de la Generalitat van executar el 71,7 per cent del pressupost en capítol d'inversions.

Però –però– permetin-me complementar la dada per tal de fer-la realment comparable a la del trenta-sis per cent d'execució de les inversions de l'Estat, perquè aquestes no són realment comparables. Tenint en compte tot el sector públic de la Generalitat, igual que es compta tot el sector públic de l'Estat espanyol, els puc dir que el percentatge d'execució de les inversions de la Generalitat a 30 de desembre del 21 va ser del 95,5 per cent. Ho repeteixo, 95,5 per cent. Ni el 35,7 de l'Estat ni el cinquanta-set per cent que ens atribueix el senyor Pedro Sánchez; nosaltres, el 95,5. Per tant, autoexigència, tota.

No vull centrar-me, per això, en el fet puntual d'aquest 35,7. Més aviat vull prendre una mica de distància i tractar d'entendre què passa a Catalunya en termes històrics. I, per fer-ho, en comptes de parlar en nom meu, donaré sis testimonis telegràfics que han de parlar per mi, perquè ho han fet abans que jo en els darrers cinquanta anys.

19 de juny de 1973, presentació d'un llibre al Cercle d'Economia que es titula *Gestión o caos*. Qui va ser prohom del Partit Socialista i vicepresident del Govern espanyol, el senyor Narcís Serra, parla obertament del caos i diu que s'explica aquest caos per «la creciente inadecuación de las vías de comunicación, porque con el quince por ciento del parque nacional de vehículos, el área metropolitana de Barcelona

tiene el 1,08 de las carreteras del país. Esto constituye» –deia el senyor Serra– «*una rémora constante y progresiva*». Cercle d'Economia, Narcís Serra, any 73.

Segon. Abril de l'any 75. *La Vanguardia* dedica cinc reportatges en profunditat a documentar el –obro cometes– «*alarmante déficit de infraestructuras viarias en la provincia de Barcelona*», tot comparant-la amb la de Madrid. «*La ciudad*» –diu el diari– «*no poseerá en muchos años un completo itinerario de circunvalación libre, y, mientras tanto, en verano de 1976, Madrid tendrá*» –com així va ser– «*en servicio más de las tres cuartas partes de los treinta kilómetros de su tercer cinturón exento de peaje, en el que el Estado invertirá más de 6.000 millones de pesetas*» –tanco cometes.

Tercer. 11 d'abril de 1985. Han passat deu anys des dels articles de *La Vanguardia*. Ramon Trias Fargas, aleshores ja president de Convergència Democràtica, declara a Europa Press –obro cometes–: «Els pressupostos generals de l'Estat assignen a Catalunya» –any 85– «tres vegades menys diners que els que s'assignen a Madrid; mentre que a Madrid a cada persona li correspon 17.260 pessetes en inversions, a Catalunya aquesta xifra es redueix a 6.210 pessetes per persona».

Quart. Juny del 91. Estem a un any dels Jocs Olímpics. L'economista Montserrat Colldeforns, poc abans de ser diputada socialista al Congreso, publica la que va ser la primera anàlisi detallada del flux fiscal entre Catalunya i Madrid. Segons l'estudi, que fa referència als anys 86 a 88, Catalunya aporta el dinou per cent dels ingressos de l'Estat i només rep el tretze per cent de la despesa. Els catalans paguen de mitjana un vint-i-cinc per cent més del que paguen els habitants de la resta de l'Estat. En un article que escriu la pròpia economista, Colldeforns diu: «*Nos hallamos ante un déficit de la balanza fiscal que es excesivo para Cataluña, entre otras cosas porque las cifras disponibles llevan a pensar que esta salida de dinero no se da en todas las regiones ricas de España.*» Poden vostès imaginar a qui s'està referint, quan parla de «*otras regiones ricas de España*».

Cinquè. Juliol del 91. La Cambra Oficial de Contractistes de Catalunya elabora un estudi en el que deixa clar que els Jocs Olímpics no han suposat un increment de les inversions de l'Estat a Catalunya. Segons l'informe, entre l'any 81 i el 90 Catalunya ha estat la comunitat amb la xifra més baixa d'inversions estatals. «*Comparando las cifras con las de la comunidad madrileña*» –diu l'anàlisi– «*se puede observar que las pesetas que recibe un catalán oscilan en este periodo entre un cuarenta y uno y un sesenta y siete por ciento de las que van a un madrileño. En todos estos años, Cataluña siempre ha estado por debajo de la media española*» –tanco cometes.

I encara un darrer testimoni, el sisè: 26 de novembre del 2009, a set mesos que el Tribunal Constitucional dictés aquella infausta sentència. Els dotze diaris de Catalunya –segur que vostès ho deuran recordar– publiquen un editorial conjunt. Els en llegiré un fragment del paràgraf final: «Ningú que conegui Catalunya posarà en dubte que el reconeixement de la identitat, la millora de l'autogovern, l'obtenció d'un finançament just i un salt qualitatiu en la gestió que les infraestructures són i continuaran sent reclamacions tenaçment plantejades amb un amplíssim suport polític i social.»

Senyor Canadell, diputades i diputats, no ens enganyem a nosaltres mateixos. El que aquí està en joc és la consolidació d'un cert model d'estat. Un model d'estat centralista que no té dubtes a sacrificar la perifèria per enfortir la capital i que no depèn de qui governi, perquè, abans amb la UCD, després amb el PP, després amb el PSOE..., és un model d'estat compartit per tots els partits espanyols, i és el que ens diuen les dades. I aquesta és la veritable causa dels nostres problemes de finançament: la golafreria de Madrid imposa la gana i el pa negre als altres territoris, i, en particular, a Catalunya. La voracitat de la capital, diputats i diputades, només es pot satisfer amb el nostre dejuni.

Aquesta és la clau. Tots els catalans, des d'Alcanar fins a Portbou, passant per Bossòst, tots, tenim un problema. Tenim un problema i el tenim fa molts anys. I aquest problema avui no es diu tres per cent, aquest problema es diu trenta-sis per

cent, i és un problema gran, un problema endèmic, que per molts esforços que fem no hi ha forma de corregir-lo. Un problema que ens ofega i que ens fa sentir humiliats i que ens impedeix l'eclosió com a país.

Mirin, quan una injustícia política dura mig segle es fa difícil creure que qui la provoca tingui cap intenció de corregir-la. I si el nostre país, Catalunya, no pot esperar que l'Estat revisi el seu model, aleshores –aleshores– només hi ha dues sortides: una, abaixar el cap i esperar clemència, com de vegades fan els ostatsges amb els seus segrestadors, i l'altra, persistir, mantenir la fe i la il·lusió, buscar una oportunitat, treballar i preparar les condicions, sense defallir, sense perdre l'esperança, per tal de fugir del captiveri i recuperar la llibertat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Com ja vaig anunciar ahir, el proper punt ha quedat ajornat fins al proper Ple, i passem, per tant, al quinze punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques del Govern amb relació a les persones desaparegudes sense causa aparent i la desaparició forçada de menors

300-00184/13

És la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques del Govern amb relació a les persones desaparegudes sense causa aparent i la desaparició forçada de menors. L'ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Bé, tenia pensat d'aquí a mitja hora..., per tant, hem hagut d'improvisar ara un momentet, i disculpin que els hagi fet esperar. I també em sap greu, perquè hi havia entitats que havien de venir i que, per tant, amb aquesta mitja hora..., no poden venir. Ja els hi explicaran o..., ja ho veurem, no passa res.

En tot cas, presentem aquesta interpel·lació sobre l'impuls de les polítiques del Govern amb relació a les persones desaparegudes sense causa aparent i la desaparició forçada de menors perquè entenem que és un tema molt important. A ningú se li escapa l'angoixa que tenen les famílies, en alguns casos continuada, perquè és una situació que es perllonga durant molt de temps, molts anys, fins i tot, i d'aquesta manera entenem, doncs, la necessitat que les administracions hi actuem.

Per contextualitzar el tema, perquè algú pot pensar, doncs, que això és una qüestió residual o que no afecta gaire gent, no estem parlant de casos aïllats –que també és veritat que tindrien tot el dret de que es tractés el seu cas, però no són casos aïllats. L'any 2021 a Espanya va haver-hi 22.285 denúncies, de les quals 3.333 eren a Catalunya. Per tant, ja és una quantitat important. Estem lluny de les que hi havia pre pandèmia, però, tot i així, com dic, és una quantitat important. És cert que un noranta-cinc per cent d'aquestes es resolen, però això vol dir que n'hi ha un cinc per cent que no es resolen.

En aquest moments hi ha actives a tot Espanya 5.500 denúncies, 2.000 de les quals són del 2021, i 2.397, casos oberts a Catalunya, dels quals 366, segons les últimes dades, eren també del 2021. Per contextualitzar aquesta quantia –que no vull fer comparatives, però és per donar contextualització–, a Catalunya tenim 3.240 denúncies per violència masclista en l'àmbit de la llar. Per tant, jo crec que són situacions totalment no comparables, però, en tot cas, sí que estem contextualitzant que és una quantitat important.

És cert que en els últims anys s'havia fet algun tipus d'actuació. El senyor Espadaler, en la seva època de conseller, havia fet una oficina d'atenció a les famílies de desapareguts. També el company i gran amic Rafel Bruguera, tant en el Senat com aquí en el Parlament, havia fet dues actuacions, com són una moció i la llei respecte a la desaparició forçada de menors, però entenem que en aquest moment hem de fer un pas més enllà.

Hem de fer un pas més enllà, perquè aquesta moció que hi havia i que, per tant, ens havia de servir de base i de marc contextual per poder desenvolupar aquestes actuacions, entenem que no s'està desenvolupant, no està al ritme que hom esperava. Hem de recordar que fa més de dos anys i mig que està feta, que està aprovada, aquesta moció, que, a més, establia unes normes que jo entenc que eren fàcilment complibles, perquè no era res molt al detall, eren molt genèriques. I, per tant, creiem que és un bon moment, doncs, per revisar aquestes polítiques que s'estan fent i mirar de donar-hi un impuls.

Com fa sempre qui parla i el grup parlamentari, ho farem en dues vessants: una primera, posant en relleu allò que no es compleix, i una segona –que esperem que em doni temps, si més no, a la rèplica– per posar sobre la taula les mesures que proposem.

Respecte a les persones desaparegudes sense causa aparent, com dic, la moció ens servia una miqueta de base i de marge per tenir una idea global de quines eren les actuacions, i, com he dit abans, entenc que moltes d'aquestes accions no s'han fet. I hi faré un petit repàs, segurament no exhaustiu, però sí un petit repàs que ens donarà una idea de què no estem fent i què hauríem de fer.

I comencem pel cas que a algú li podria semblar més anecdòtic, que jo entenc que no ho és, que és organitzar el dia 9 de març de cada any el Dia de les Persones Desaparegudes. Aquest ja dic que crec que no és un punt menor, perquè el suport social forma part de la recuperació psicològica que han de tenir les famílies.

Certament, el Govern ha organitzat dues trobades, però difícilment es pot qualificar d'acte institucional, sobretot la darrera d'aquest any, perquè ni tan sols el conseller va ser-hi present, no s'hi va convidar la societat civil ni els grups parlamentaris. Va aparèixer a la web, a més, a darrera hora, i va ser un acte que va consistir en unes xerrades. Va ser el secretari general, l'Oriol Amorós, que va estar fent molt bé –no dic pas que no, però...– un acte institucional. Jo crec..., i les famílies i les entitats entenen que mereix..., un punt més enllà. I, ja dic, no és una qüestió menor.

També, durant tot el debat de la moció, l'objectiu principal era visibilitzar la causa, i, per tant, s'havien de generar estudis estadístics homogenis, programes d'investigació estructurals, i treballar perquè hi hagi una conscienciació social cada vegada major. Però, clar, en aquests moments jo no he sabut veure cap..., ni jo ni les entitats hem sabut veure cap estudi. Fins i tot si hom va la pàgina web del departament i mira les dades, veurà que són..., les dades obertes són del 2020 en endavant; no hi ha dades anteriors, no estan desglossades per edat, per sexe, per procedència, per causa de desaparició. És a dir, falta aquí un estudi encara molt més acurat, com sí que està fent, en aquest cas, el Govern espanyol. Tant és així que fins i tot moltes de les..., la pàgina web posa que no està actualitzada des del 2015. Per tant, entenem, doncs, que és una situació que hem de millorar.

El mateix podríem dir respecte a la necessitat de fer convenis amb aquestes entitats. No s'han fet convenis. Ja no ho dic –que també– com a línia de suport i assessorament a les entitats –és veritat que els hi aniria molt bé, tenir aquests convenis–, però fins i tot per prestació de serveis que es puguin fer. I això ho relaciono amb una segona qüestió, que és l'existència de bases de dades que el departament no té i que alguna d'aquestes entitats té, i que potser, si em dona temps, afegiré o relacionaré més endavant.

Tampoc no hi ha protocols d'acompanyament per als afectats, tant en els expedients administratius com judicials. No hi ha un protocol tampoc de prevenció dels

collectius de risc de desaparició a través del programa de formació i informació adreçat als serveis socials, a centres d'assistència primària i professionals que tracten les persones amb disfuncions neurodegeneratives, conductes de risc autolítiques i d'altres. Aquests protocols no s'han iniciat. Evidentment, no són tots competència del Departament d'Interior, però sí que, com a mínim, hauria de ser el departament que hi insistís o que ho fes, i no s'ha fet.

I, com diem, són persones de més edat, vulnerables, amb deficiències mentals, i que, per tant, són més propenses a poder patir aquestes desaparicions. Tampoc no s'han instaurat els aparells de geolocalització d'aquestes persones vulnerables. No hi ha protocol d'actuació, tampoc, a les comissaries del país per saber com s'ha d'actuar en cas de denúncia per persones desaparegudes.

No hi ha especialistes formats a les àrees bàsiques policials. De fet, com a tal, no hi ha una unitat especialitzada, perquè la que tenim –i la posem en valor, però...– és per a casos de desaparicions criminals, i, per tant, és en petit format –si no recordo malament, sis persones– i no agafa la majoria de casos, perquè, si no ho tinc mal entès, les últimes dades eren que només hi havia set casos que es portaven en aquesta unitat central de persones desaparegudes, que, en tot cas, sí que posem en valor.

Igual que..., com he dit, hi ha l'Oficina d'Atenció a les Famílies de Persones Desaparegudes. Molt bé, però és evident que jo crec que s'ha d'incrementar. Fan un horari d'oficina de dilluns a divendres de 9 a 14. Fan una sèrie de trucades, que les famílies agraeixen molt –tot s'ha de dir–, però que és veritat que queda curt per la necessitat que tenen aquestes persones de tenir major implicació i major coneixement de com avança el cas, i que, a mesura que es va allargant en el temps, doncs, el contacte és menor.

Com li deia també, és cert que hi ha l'accés de Mossos d'Esquadra a la base estatal *de personas desaparecidas y de restos humanos sin identificar*, el Codis, però no té accés a altres bases que serien, jo crec, molt interessants de tenir. Per exemple, com li deia, no té accés a l'Observatori de Desaparicions Forçades de Menors. Té un banc de dades d'ADN amb el Clínic en conveni també amb la Universitat de Barcelona i amb el Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya. I, per tant, els Mossos no hi tenen accés. Entenem que seria una qüestió a desencallar.

Però és que no tenim, en aquests moments..., dintre del propi departament o dels departaments del Govern de la Generalitat no hi ha cap programa amb l'Institut Català de la Salut per tal de que es puguin creuar les dades, les dades mèdiques de les persones desaparegudes. Tampoc no tenim programes d'interconnexió per saber quan una persona desapareguda utilitza el DNI, la targeta sanitària o bé el carnet de conduir.

Tampoc no s'ha acabat de fer la taula interdepartamental ni una taula de treball. Nosaltres entenem que aquesta –i així vam fer una PR, no fa pas gaire, a la Comissió d'Interior– és necessària; no dic ja imprescindible, que gairebé ho diria, imprescindible.

Només d'aquesta manera, amb la presència de tots els departaments implicats, però també dels grups parlamentaris, i, sobretot, de les entitats i les associacions, continuarem impulsant aquestes polítiques. Perquè, com dic..., dos anys i mig i no s'han aplicat; entenc, doncs, que necessita aquest impuls o aquesta vetlla per part de fora.

Respecte a la desaparició forçada de menors, doncs, podríem parlar del mateix. Si és greu no haver complert una moció, més greu ens sembla a nosaltres no haver complert una llei, que, entre d'altres, posava èmfasi en que s'havia de crear l'oficina de la víctima de la desaparició forçada de menors. No s'ha desenvolupat tampoc reglamentàriament, aquesta llei. No s'ha creat tampoc aquesta comissió interdepartamental que també havia de rendir comptes al Parlament, cosa que tampoc no ha fet.

És a dir, amb aquesta iniciativa el que volem posar de manifest és una inactivitat del departament. Podria dir, fins i tot, una manca de sensibilitat i d'iniciativa per li-

derar la solució d'aquests problemes, en que, desgraciadament –i acabo, presidenta–, veiem que en el dia a dia de la gestió hi ha hagut aquestes mancances.

Per tant, nosaltres entenem que és bon moment per fer un *reset*, per tornar-nos a asseure, mirar quines són les polítiques que funcionen millor. I, en tot cas, en el següent punt li diré les nostres propostes de cara a millorar aquestes polítiques.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies, diputat, per presentar una interpellació sobre aquesta qüestió, en que, efectivament –recullo una frase que vostè ha dit–, hem d'anar un pas més enllà. El nostre compromís és fer-ho, perquè, efectivament, estem davant d'un tema que és especialment delicat i que mereix, efectivament, l'atenció per part del Govern, per part del Parlament; en definitiva, per part de les institucions.

Que requereix, tal com deia, una actuació interdepartamental, perquè, efectivament, es tracta d'un tema molt molt molt rellevant, que pot semblar, si em permeten l'expressió, anecdòtic, com vostè mateix ha dit, però que no ho és, que les xifres són molt impressionants. I, per tant, agraeixo particularment, doncs, que hagi fet aquesta interpellació.

També vull agrair la presència de les entitats, com vostè ha fet. Em sembla que algunes han pogut arribar, ja. Per qüestions d'agenda..., els hem de demanar disculpes a tots, perquè per qüestions d'agenda d'aquest Ple, que ha estat especialment complexa, l'agenda, l'hem fet abans, i, per tant, no han pogut arribar. Però, aquí..., una salutació molt especial, i gràcies també per la seva dedicació i per la seva energia.

Com a govern, a banda d'investigar les desaparicions i d'intentar trobar les persones desaparegudes, el nostre deure és estar al costat de les famílies, atendre-les i acompanyar-les. I també ens hem d'ocupar d'utilitzar el coneixement que anem adquirint i l'aprenentatge per fer una feina que també és molt important en aquest àmbit, que és la de la prevenció.

Vull –perquè han arribat les famílies, ara, algunes d'elles–, en aquest sentit, dir que, tal com demanava el diputat del Grup Socialistes, que demanava anar un pas més enllà..., doncs ho subratllo; efectivament, hem d'anar un pas més enllà. I aquest és el compromís que adquirim.

Després hi ha la qüestió, com deia també, de la desaparició forçada de menors, que és un tema en alguna mesura relacionat amb la memòria històrica. Es va produir com una pràctica sistemàtica o generalitzada en alguns àmbits durant forces anys, fins als anys noranta. I, en aquest sentit, el Parlament, com recordava, el 2020 va legislar sobre aquesta qüestió per proporcionar reparació a les víctimes i facilitar la investigació. I aquesta llei, tal com deia, contempla la creació de l'oficina de la víctima de la desaparició forçada de menors a Catalunya, que s'ha de tirar endavant i que, sens dubte, el context en el que hem estat aquests darrers dos anys no ho ha facilitat, i em comprometo a que això es tiri endavant i es faci.

Perquè també és important –jo crec que també per a les entitats, per a les famílies– parlar de dades, perquè les dades, malgrat ser anònimes, expressen que és un problema rellevant. L'any 2021 a Catalunya hi va haver 3.333 denúncies de persones desaparegudes. I són moltes, sí, són moltíssimes, però són menys de les que hi havien abans de la pandèmia. Vull dir que la xifra encara és més espectacular, més impressionant. Estem parlant de 4.300 de mitjana aquí a Catalunya els darrers anys. L'any 2020, també pel context en el que estàvem, doncs, no arribaven a 3.000, 2.886. Però, com els deia, per exemple, el 2018 van ser 4.447, no? I aquest any ja en portem 295.

El perfil, també –perquè jo crec que és bo donar-ho a conèixer–, és..., un trenta-cinc per cent, una mica més d'un terç, són adolescents, joves entre tretze i disset anys. La major part d'ells, en números generals, són homes, el cinquanta-set per cent, però entre els menors tres quartes parts són noies. I, per tant, això segur que respon a qüestions que també des de molts punts de vista s'han de valorar. També estem parlant de molts casos de persones grans desorientades. Les desaparicions de menors estan molt relacionades amb els trastorns de conducta, problemes vinculats a l'adolescència, que s'han d'abordar, com vostè recordava i deia, doncs, des d'una perspectiva molt més integral.

Sí, hem de fer que el 9 de març sigui un acte institucional de reconeixement del país a aquesta situació per posar-hi llum, per donar-ho a conèixer. Aquest any l'acte va ser molt discret perquè estàvem en la pandèmia i no vam poder fer un acte més nombrós. Jo hi vaig anar, i hi vaig estar bastanta estona. No hi vaig parlar, perquè vaig preferir, en aquell acte, doncs, que els qui l'havien organitzat fossin els qui el clausuressin –en aquell cas, la directora general. El secretari general va inaugurar la jornada i vaig estar un parell d'hores ben bones escoltant les xerrades, no només de la directora general, sinó de les famílies i de les entitats, amb les quals després vaig tenir l'oportunitat de xerrar una estona.

També vull posar en valor el paper de la col·laboració ciutadana per resoldre molts dels casos. I això és molt rellevant, perquè té a veure amb l'acte aquest institucional que s'ha de fer. S'ha de fer un acte institucional molt rellevant que posi llum, que fixi que existeix un problema al país en aquesta qüestió. I, per tant, que aquells que no estem interpellats en el nostre dia a dia per aquesta situació tinguem consciència d'aquest fet, i, per tant, tinguem els ulls posats en aquesta realitat, perquè la col·laboració ciutadana és la que ajuda en molts i molts casos a la resolució de moltes d'aquestes desaparicions.

Moltes d'elles, majoritàriament, com vostè ha recordat, es resolen de forma immediata gràcies a la col·laboració ciutadana i a l'acció del Cos de Mossos d'Esquadra, però també és veritat que n'hi ha moltes que s'allarguen en el temps. I en aquests moments hi ha 2.397 casos oberts. I no dic la xifra rodona, sinó que dic el número concret, perquè darrere de cada xifra hi ha una persona i una família i un entorn que pateix. Casos oberts de persones desaparegudes, els més antics dels quals són casos..., algun fins i tot de l'any 2000.

Actualment, hi ha 1.802 expedients de més d'un any d'antiguitat i 741 expedients de més de cinc anys. Naturalment, la resolució de cadascun d'aquests casos..., disminueix el percentatge conforme passa el temps, per raons òbvies, no? Però també els he de dir que Mossos d'Esquadra no deixa mai d'investigar cap cas i sempre resten oberts, mentre existeix el problema.

També és veritat que hi ha d'haver aquesta feina d'acompanyament, i des del Cos de Mossos d'Esquadra hi ha un equip que fa aquesta feina. He tingut l'oportunitat, per una banda, de saber el reconeixement que tenen les associacions de la feina que fa aquesta unitat d'acompanyament, i alhora també he tingut l'oportunitat de parlar amb elles en alguna ocasió. I també soc conscient de que s'ha de reforçar, que s'hi han de donar més mitjans, no? Per tant, tot allò a què no puguin arribar les persones que ho fan, que ho estan fent, que ho estan tirant endavant, per descomptat no és per la seva manca de dedicació, d'entrega i crec que d'empatia amb la situació, sinó per falta de mitjans, i segur que s'ha de reforçar.

Jo només vull subratllar... És veritat, hem aprovat un conjunt de mesures a la moció i a la llei que s'han de desenvolupar. Hem passat dos anys que algunes coses que s'havien d'arrencar han costat especialment. El nostre compromís és que..., totes aquelles que s'han arrencat, estimular-les i potenciar-les més. Parlem d'aquest equip, al qual feia referència, d'acompanyament, però també de la taula, aquest espai interdepartamental, perquè té moltes mirades, això, no només la de la seguretat i la de la investigació –de la qual després, en la resposta, perquè ara no tindrè temps, també

en parlaré—, sinó que també té molt a veure amb qüestions de salut mental, d'acompanyament, de..., segurament amb relació a la gent gran, a les persones que siguin especialment vulnerables a alguns tipus de dispositius o de mecanismes per fer-ne un seguiment.

Especialment, cal tenir present que moltes de les desaparicions són persones..., les que duren poc i que són trobades són persones molt reincidents, perquè pateixen, doncs, unes condicions personals i un entorn que els provoquen aquesta situació. Per tant, segurament en aquests entorns de persones que reincideixen, per entendre'ns, o que repeteixen aquesta situació, caldria fixar mecanismes de vigilància. Igual que hi ha la teleassistència, probablement podem pensar en mecanismes de seguiment.

Ens hi posem. Estem, crec, fent bona feina des de la conselleria d'Interior, particularment el Cos de Mossos d'Esquadra, també des de la Direcció General de Seguretat. I, naturalment, hi posarem molts més mitjans. I segur que iniciatives com les que hem pres avui, doncs, ajudaran a que ho fem més i millor.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la seva resposta. Celebro que coincidim, una part, en l'anàlisi, si més no, en que hem de fer un pas endavant. Hem de fer un pas endavant no per qüestió política, sinó per qüestió d'humanitat, diguem-ho així.

El patiment d'aquestes famílies és gran. És cert, com vostè deia i com jo també havia posat de manifest, que hi ha un percentatge molt important que es resol en els primers temps, i, per tant, d'això ens n'hem de congratular i incidir-hi, però també és cert, com també vostè deia, que, tot i que no es tanquen els casos, el percentatge aquest cada cop va..., en un inferior nombre de resolucions, i aquí segurament és on hem d'incidir més.

I hem de fer-ho no només amb els instruments de què ja ens vam dotar en el seu moment, sinó que, com li deia, hem de fer aquest pas més endavant. I l'hem de fer perquè la societat avança, perquè no és normal, com li he dit en el seu moment, que hi hagi encara manca d'interrelació entre bases de dades. I segurament tampoc no és normal que tractem de manera diferent persones que, al final, són desaparegudes, ho siguin sense causa aparent o siguin desaparicions forçades.

Per tant, nosaltres en la subsegüent moció presentarem tota una sèrie o bateria de mesures. La primera ja li avanço que no és..., no serà pacífica, diguem-ho així, però nosaltres sí que entenem, doncs, que seria el moment de fer una única llei. No pot ser que tinguem una desaparició forçada de menors amb llei, i, en canvi, les persones desaparegudes no tinguin cap llei. Per tant, entenem que seria el moment de fer una única llei.

Com que sabem que el procediment és llarg, és evident que ho demanarem, doncs, no al seu departament, perquè entenc que també aquí el Departament de Justícia ha de fer-ho, però, mentre no es fa aquesta llei integral, que jo crec que seria la millor opció, que es vagi desenvolupant, si més no reglamentàriament, la llei, primer, perquè estem ja fora de termini, i segon, perquè no només és una qüestió de complir o no complir la llei —que, evidentment, l'hauríem de complir—, sinó que fins i tot aquest incompliment, aquesta manca de regulació reglamentària, el que fa és que es provoquen situacions que serien fàcilment evitables en el dia a dia.

Com li he dit, falta un acompanyament. L'acompanyament no només de l'oficina d'atenció al desaparegut, de trucar, interessar-se i donar explicació; és molt recomanable, molt d'agrair, però aquestes famílies que es troben en aquesta situació tenen tot un seguit de problemes administratius, econòmics, mesures civils, judicials, per

temes d'herència, per temes de gestionar amb entitats bancàries, i ja no dic les socials i psicològiques –que també–, que aquí sí que caldria una implicació major del departament, de tot el Govern de la Generalitat, de tots els departaments, per intentar disminuir l'angoixa que de ben segur els hi provoca no només –que ja és molta– la desaparició d'un familiar, d'una persona estimada, sinó també totes les dificultats administratives que es troben. Per això li deia que necessitem aquesta llei integral.

També li deia que demanàriem un segon gran bloc de mesures que jo crec que en aquest cas sí que correspondria íntegrament al seu departament, i és respecte als Mossos d'Esquadra. Com hem dit, hi ha una unitat central de persones desaparegudes que té intervenció en aquells expedients que són forçosos, però jo entenc que és el moment d'anar un pas més enllà.

Com que moltes d'aquestes resolucions es fan en els primers dies o moments de la desaparició, és normal que es mantingui a les àrees bàsiques policials la primera investigació. Tot i així, li demanàriem o li demanarem a la moció que hi hagi agents especialitzats per a aquests temes, però també estaria bé que féssim una unitat que englobés totes les desaparicions, perquè, quan porten ja ics dies –i aquí, en tot cas, és el que jo crec que no hem de definir o no haig de definir jo, però sí que hauríem de definir entre tots–, el que es necessita és una visió més global. Les primeres sí que es poden fer per part de les ABPs, però aquelles que porten ja una mica més de temps, que necessiten, a més, segurament la col·laboració entre diferents departaments, doncs, seria necessari fer-ho d'aquesta manera, amb una unitat centralitzada.

Però, a més, hem d'establir protocols. El que no pot ser és que en aquests moments no tinguem protocols. I d'això li vam fer la pregunta, perquè ens va sobtar molt, i el seu departament va contestar que hi havia normes, però que no hi havia cap tipus de protocol. I, per tant, aquí ens hi hem de posar ja. Perquè, a més, la resolució en els primers instants, en els primers dies de la desaparició és molt important.

Dit això, hem vist que hi ha aquesta voluntat; per tant, nosaltres l'hi agraïm. Farem aquesta moció, que, com hem dit també en la primera intervenció, també hi demanarem aquesta col·laboració de diferents departaments perquè hi hagi aquestes bases de dades que estiguin creuades; no d'ADN –que també–, sinó, com dèiem, també amb altres tipus..., de DNIs, targetes sanitàries, etcètera, que la utilització sí que aporta dades que moltes vegades queden perdudes.

I, per tant, ja li reconec que serà una visió molt diferent del que s'ha fet fins ara, perquè ens tocarà fer un treball en equip amb diferents departaments, amb altres administracions. I sobretot, i aquí l'hi dic, al nostre grup ens interessaria..., hi voldríem participar no per fer un control que no ens toca, sinó per ajudar en la mesura del possible a solucionar aquests casos.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé; de nou, gràcies. Segur segur segur que en moltes coses ens discutirem –bé, de fet, amb el senyor Espadaler ho fem de tant en tant–, però en això no. En això segur que no, perquè ho compartim absolutament amb tot..., jo crec que amb tots els grups, però particularment, doncs, amb vostès, que han presentat aquesta inquietud..., i, des del departament, la preocupació.

També els vull parlar, perquè hi ha fet referència, d'una tasca que es fa, que és la d'investigació. Efectivament, en el primer moment, la primera investigació es fa des de la unitat d'investigació de les respectives àrees bàsiques que han atès la denúncia, i n'esbrinen les causes, les circumstàncies i la possible localització de la de la persona. Això és en la majoria dels casos, i la majoria, doncs, es resolen.

Però, després, des de la Unitat Central de Persones Desaparegudes..., és a dir, quan apareixen indicis de criminalitat o, en fi, quan la qüestió s'allarga, hi ha una unitat central de persones desaparegudes dintre de la Divisió d'Investigació Criminal de la Comissaria General d'Investigació. I aquí és on es fa la tasca en els casos en què inicialment no ha funcionat o no s'ha pogut trobar la persona. I en els darrers cinc anys aquesta unitat, doncs, ha hagut d'atendre i ha atès uns quants dels casos que s'han produït. I, alhora, també aquesta divisió, com en totes les investigacions, fa assessorament a les àrees bàsiques en allò que necessiten, no?

I, per tant, sí que existeix una unitat dintre del cos. Parlarem amb la gent de la divisió i de la Comissaria General d'Investigació com es pot reforçar, com es pot centralitzar, quins... És a dir, jo no m'arrisco a dir-los quina és la solució específica, perquè els experts, diguem-ne, en investigació..., prefereixo que siguin ells els qui diguin quina és la millor manera de descentralitzar-ho, si a través d'un PNT –és a dir, d'un protocol– o si a través de normes internes, etcètera. Però, en qualsevol cas, sí, que hi hagi una mirada global per part del cos respecte d'aquestes situacions, especialment d'aquelles que no són de resolució immediata, no?

En relació amb les xarxes, diguem-ne, les diferents xarxes i bases de dades, nosaltres hi tenim accés. I tenim accés a les bases de dades, als identificadors obtinguts a partir de l'ADN, perquè permeten comparar els perfils genètics de les persones i per poder treballar en la investigació, no només en les pròpies, sinó també amb el Ministeri de l'Interior. I també participarem ben aviat d'altres xarxes de bases de dades de caràcter europeu, fruit dels acords a què vam arribar al novembre a la Junta de Seguretat de Catalunya. Per tant, des d'aquest punt de vista, això ho anem millorant dia a dia i anem facilitant i tenint més informació.

Vull tornar a subratllar la feuada –perquè em consta, perquè m'ho van comentar aquell dia–, doncs, la feina que fa l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes; cal reforçar-la i donar-li més mitjans perquè pugui treballar.

Som conscients de l'impacte enorme que genera a la família i a l'entorn –a la família i a l'entorn. Sobretot quan hi ha una desgràcia coneguda, és un tipus de dolor, diguem-ne, no?; quan hi ha incertesa, a més a més s'hi afegeix una incertesa, que és aquesta situació de no saber on és, què ha passat, si hi ha un final o no hi ha un final, encara és molt més gros i requereix un altre tractament, ben segur. I, per tant, aquest assessorament, doncs, és necessari des del Cos de Mossos d'Esquadra, però, efectivament, també ha de ser de caràcter transversal. Per això, el compromís és que en aquests propers tres mesos crearem la taula, i a la qual, en la seva constitució, convidarem també a la participació les entitats. Perquè hi ha d'haver, efectivament, aquest espai en el que tots plegats aportem, perquè no només hi pot haver la mirada de Mossos d'Esquadra, que és una dimensió, sinó que també n'hi han moltes altres d'assessorament, algunes des de la pròpia Administració, altres, que ja ho fem, d'altres instàncies, com, per exemple, els col·legis d'advocats, que participen i col·laboren arran de la col·laboració que tenim des de la Generalitat en relació amb ells.

Per tant, crearem aquest espai i crearem aquest espai amb la participació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo– de les entitats. I, naturalment també, doncs, a disposar per a tota aquella coordinació, treball compartit que puguem fer amb els diferents grups parlamentaris en relació amb aquesta qüestió. I jo crec que segur que ens posarem d'acord amb la moció.

I si em permet només un últim apunt: la llei, parlem-ne si és possible o no, si és necessària o no, però abans de que aquesta s'aprovi, efectivament, hi ha molta feina a fer que segur que no depèn només de l'existència d'una llei.

Moltes gràcies i, de nou, molt benvinguts els representants de les entitats.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la combinació energètica, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*. Bueno, antes de comenzar quiero enviar desde aquí un abrazo muy fuerte a nuestro compañero Matías Alonso, que es quien debería estar aquí defendiendo esta moción, pero el covid le ha pillado y nos estará escuchando desde casa. Estoy segura de que está escuchando porque ha estado muy pendiente de todas las enmiendas y de todas las transacciones.

Esta moción va sobre el mix energético. Va sobre problemas globales como la transición energética, como es el cambio climático, y también sobre problemas locales, como es el empleo en las zonas más afectadas por el abandono de determinadas fuentes. La moción va de todo eso, pero va, sobre todo, de pedir reflexión, de pedir racionalidad, de pedir escuchar a la ciencia, de adaptarse a las circunstancias y de poner sentido común en todas las decisiones que tomamos.

El Gobierno de España ha demonizado la energía nuclear. Muchos de los grupos de este Parlamento, pues, también han seguido ese camino. Y tampoco nos engañamos, también se ha demonizado la energía nuclear fuera de nuestras fronteras. Pero el principal motivo por el que se ha visto desplazada ha sido, sobre todo, por la elevada controversia social que ha existido y existe alrededor de su desarrollo. Y con esta moción lo que pretendemos hacer es dar un pequeño paso para cambiar esa postura de demonización y para intentar alejar el ruido que siempre ha rodeado a las nucleares.

No nos engañamos. Sabemos que después de esta intervención es difícil que cambie la postura de esos grupos políticos. Sabemos que no es fácil que salga ahora, después de escucharme, el Partido Socialista y nos diga: «Oye, mira, nos has convencido, y como formamos parte del Gobierno de España vamos a ir mañana a Vandellòs y les vamos a decir: “pues mira, podéis seguir diez o quince años más.”» Sabemos que eso no es así de fácil, y, además, es que sabemos que, aun en el caso de que el Gobierno de España tomara una decisión como esa, y fuera a Vandellòs y decidiera prorrogar los años en los que fuera seguro y lógico mantener la central abierta, pues seguramente la reacción del Govern de aquí, de la Generalitat de Cataluña no sería la más favorable. ¿Se pueden imaginar qué diría, por ejemplo, Esquerra Republicana? Es fácil imaginárselo, viendo lo que ha ocurrido, por ejemplo, con el aeropuerto del Prat.

Por eso este tema, que es de ámbito nacional y que hemos llevado ya al Congreso, hemos pensado que era importante traerlo también aquí, al Parlament de Catalunya, y abrir aquí ese debate que es tan necesario. Sabemos, como digo, que esta moción no va a hacer cambiar de posición a ningún partido en el día de hoy, seguramente; sabemos que no es cuestión de un día, pero eso no impide que creamos firmemente que es necesario abrir este debate y que ojalá, más pronto que tarde, se produzca ese cambio.

Queremos que cuando se tome la decisión de cerrar una central haya que justificar realmente la necesidad de ese cierre y no al revés, que es prácticamente lo que ocurre ahora. Y ese cierre no está justificado por la ciencia, por los datos, o por las condiciones de seguridad, pues se pueda valorar tranquilamente la conveniencia de continuar trabajando o de prorrogar esa fecha. Así de fácil, eso es lo único que queremos. Porque no ganamos nada con sectarismos en esta materia. Y más aún, cuando la inflación, cuando la escalada del precio de la energía, están haciendo estragos en los ahorros de los ciudadanos y están lastrando la actividad de las empresas catalanas y del conjunto de España.

Debemos, sin duda alguna, aspirar a un futuro con renovables y seguir luchando contra el cambio climático. Pero la energía nuclear es una fuente útil en esa transición y, como tal, debemos contemplarla. Es necesaria para poder cumplir los objetivos de sostenibilidad y descarbonización sin condenar a muchos o a la pobreza energética o a todos nosotros a seguir teniendo emisiones, las emisiones que suponen seguir quemando gas. Sabemos que nadie va a cambiar de posición hoy sobre la energía, pero queremos contribuir a que deje de ser tabú hablar de posponer unas fechas de cierre que se acordaron por cuestiones mucho más sociopolíticas que técnicas.

Pedimos que se pongan sobre la mesa datos; que se escuche a los responsables, a quienes saben, a las agencias de seguridad, a Europa; que se tengan en cuenta los avances, que han sido muchos en materia de innovación en los últimos años. Pedimos, también, que se tengan en cuenta las circunstancias actuales, que han cambiado mucho: con el retraso que llevamos con las renovables en nuestro país –y especialmente en Cataluña, lo sabemos bien–, con la guerra de Ucrania, o con las sanciones a Rusia, y, sobre todo, que tengamos unas previsiones reales para los próximos, pongamos sobre la mesa, veinte o treinta años.

Toda Europa ha movido ficha. En Alemania se replantean el cierre previsto para tres centrales, que estaba previsto para este año. Bélgica ha anunciado que alargará la vida útil de las suyas diez años. Boris Johnson se ha comprometido con la construcción de mini reactores para reducir la dependencia del gas y del petróleo. Y hay una larga lista de países que completan: Países Bajos, Dinamarca, Suecia o Eslovaquia. Sabemos –ya digo y lo he repetido varias veces– que no es fácil que nadie cambie de postura hoy, pero tampoco tenemos mucho tiempo. Así que nos van a ver insistir –insistir, insistir– aquí, en el Congreso, en el Parlamento Europeo y donde haga falta.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Efectivamente, señora Bravo, no nos ha convencido su intervención, como usted pronosticaba. De todas formas, quiero agradecerle el buen trabajo siempre a la hora de negociar enmiendas. Hemos podido llegar a un acuerdo en una de las enmiendas transaccionadas. Però el primer que li volia dir és que, de fet, el títol porta a engany, el títol d'aquesta moció, no? Perquè, de fet, més que una moció sobre combinació energètica o *mix* energètic, com vostè deia, finalment és una moció en defensa de l'energia nuclear, tal com vostè ha exposat aquí.

I, miri, no hi ha cap energia perfecta. La nuclear tampoc. I presentar-la com la solució en majúscules peca de manca de rigor. Perquè, tot i que se'n parla poc, perquè l'acceleració del canvi climàtic degut a les emissions de diòxid de carboni s'imposa, hi ha hagut altres motius, també, per avançar en la cerca de fonts d'energies alternatives als fòssils i a la nuclear, com és el límit temporal del petroli o de l'urani en el cas en el que estem parlant. És a dir, són recursos que no són il·limitats, són finits. I per tant, les alternatives s'havien de buscar més d'hora que tard. Però vostès en aquesta moció i en la seva exposició només han apuntat, no?, els trets positius de l'energia nuclear i permeti'm que jo, doncs, li plantegi també els problemes de considerar ampliar la vida de les centrals nuclears a Catalunya i a Espanya.

El primer és sobre reconsiderar un camí que ja ha estat traçat. Ja existeixen aquests plans de tancament aprovats a Catalunya i a Espanya. I, de fet, el *plan na-*

cional integral d'energia i clima, el PNIEC, enviat a Brussel·les i, per tant, aprovat també en instàncies europees, estableix un calendari de tancament entre el 2027 i el 2035. Vostès consideren els problemes de seguretat d'anar més enllà de la vida marcada ja per a aquests reactors? Perquè vostès d'això no en parlen ni n'han parlat tampoc amb el territori, no?, que suporta aquest tipus d'instal·lacions.

Segona consideració. Sobre la gestió dels residus nuclears, sobre la vulnerabilitat també d'aquests tipus d'infraestructures, i li afegiré un tema de pacte intergeneracional. Sobre la gestió de residus. Són residus peril·losos, com vostè segur que sap –de fet, mortals–, per a la salut humana i per al medi ambient. I, a més a més, la gestió d'aquests residus és costosa a nivell econòmic i molt complexa. De fet, triguen milers d'anys a degradar-se. En termes de seguretat, com li deia, també són instal·lacions vulnerables, tant per a catàstrofes naturals com per a possibles atacs terroristes. Fixi's, de fet, que tot i que tenim negacionistes del canvi climàtic i d'altres que el 2050 els sembla molt lluny, la lluita contra el canvi climàtic per a la majoria de nosaltres té també un component intergeneracional molt important.

És a dir, nosaltres estem treballant –i segur que ho compartim– per deixar una terra més sostenible a futures generacions. Fixi's, també, que quan es comença a parlar d'acabar amb l'energia nuclear ho fem perquè no es pot concebre la terra com un contenidor de residus altament peril·losos que, a més, perduren generació rere generació. Per tant, correm el risc de passar d'un camí d'esperança i de fer les coses millor per a properes generacions a un camí insolidari, em sembla a mi, o, com a poc, de perpetuar un problema per no saber què fer amb aquests residus i llençar-los a futures generacions.

I tercera i última consideració que li volia fer, sobre una generació que és molt centralitzada. És una producció energètica centralitzada, que comporta també un nivell de transport d'energia. Però des del nostre punt de vista hi ha una pèrdua d'oportunitats per al territori, que veu en les energies renovables descentralitzades un camí també de progrés. Per tant, finalment, des del nostre punt de vista, considerar l'energia nuclear en aquest *mix* energètic i abandonar els plans de tancament que, com li dic, ja estan aprovats també a instàncies europees, pot alentir encara més la necessària transformació i transició energètica a Catalunya, o fer abandonar esforços en termes d'eficiència energètica, o de la incorporació del consumidor, del ciutadà, al mercat elèctric.

I Catalunya i Espanya tenen elements per ser potències energètiques a nivell europeu. I, per tant, d'estar al capdavant d'aquesta revolució industrial verda. I no voldríem que aquest camí de progrés es veiés alentit per la comoditat d'una opció energètica que no és prou segura i que tampoc és neta en termes dels residus que genera.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Quim Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Presidenta, bon dia. Consellera, què tal?, bon dia. Diputats, diputades... La setmana passada, al port de Tarragona, en un clúster amb experts reconeguts jo vaig arribar a la següent conclusió: o espavilem a tramitar, a autoritzar, a construir, posant servei i operar parcs eòlics i àmbits fotovoltaics a Catalunya, o caldrà allargar la vida operativa dels tres reactors nuclears. I, a més, haurem de construir infraestructures elèctriques per importar electricitat –naturalment, eòlica i solar– de l'Aragó.

Fa uns anys, els mateixos entorns que ara exigeixen rapidesa i velocitat de creuer eren els primers a tensionar el territori amb proclames i posicionaments demagògics i aprofitats. I ho dic, perquè ho vaig patir com a alcalde i com a president del consell comarcal, que he de reconèixer que se'n van sortir, ja que la dificultat que tenim

ara al territori és i serà excepcional. És evident que tothom creu que la muntanya de la baronessa, o el bosc de la baronessa de torn és intocable, autodefensa impecable. Anem cap a una pujada de preus que acabarà per desencadenar una reacció del mercat a intensificar el reciclatge i a innovar.

Tot allò que no volíem fer pel canvi climàtic, ara ho farem forçats per la nova situació geopolítica. Anotem, doncs, les dues activitats essencials en el món que ara comença: reciclatge i autoconsum energètic. L'energia nuclear, tots ho sabem, és una energia que no té una afectació directa en l'emissió de gasos d'efecte hivernacle. Ara bé, Catalunya tenim definit el nostre futur energètic en el pacte nacional per a la transició energètica, en la Llei 16/2017. La sensibilitat envers l'energia nuclear és molt palpable en les comarques tarragonines, on els que hi vivim sabem que el necessari equilibri entre la presència de les centrals nuclears i la finalització del seu cicle vital s'ha de decantar, sens dubte, cap a l'extinció de l'energia d'origen nuclear.

I considerem que mentre hi siguin, ciutadania i nuclears han de mantenir els equilibris necessaris. Però les nuclears a l'horitzó del 2050 han de deixar de ser una font energètica, ja que el nostre objectiu com a país i com a societat moderna i avançada és la contribució a una societat en què el consum de combustibles fòssils tendeixi a ésser nul. I, en aquest sentit, i citant la llei 16, de l'1 d'agost, les mesures que s'adoptin en matèria d'energia han d'anar encaminades a la transició energètica cap a un model cent per cent renovable, desnuclearitzat i descarbonitzat. Aquest i no un altre és el nostre objectiu.

Hi ha altres qüestions de la proposta, reactors modulars, per exemple, que és objecte d'aquest debat, que cauen pel seu propi pes. Els magatzems temporals de residus nuclears ubicats a les pròpies centrals productores potser no són una solució extraordinària –podríem compartir aquest punt de vista–, però, diputats, la solució no passa per un magatzem centralitzat, que, com sap tothom, genera un rebuig extraordinari i, possiblement, en aquest cas, cal optar per un mal menor.

Per últim, però no menys important, vull agrair l'interès, en el sentit que cal un estudi detallat de les necessitats de reindustrialització i diversificació a les comarques del sud de Tarragona –ho agraïm–, únicament és que el Govern està treballant en aquest projecte, que es preveu la posada en marxa d'un fons que es dotarà amb prop de 24 milions d'euros anuals, i esperem que aquesta vegada sí que sigui realment una realitat.

Hi ha en marxa la creació d'una empresa pública. A mi, personalment, m'agrada més una agència catalana d'energia on agrupem totes les competències de l'energia en un sol organisme. Agència Catalana de l'Aigua, Agència de Residus, són exemples d'organismes que han funcionat d'una manera excepcional; que, en canvi, el terme «empresa pública» pot tenir moltes connotacions. Per tant, tal com els he dit, no volem anar enrere, i, si m'ho permeten, recordar que si no tenim una valentia excepcional per part del Govern i partits polítics, sense partidismes de curta tirada, no ens en sortirem. Vam sembrar amb interessos partidistes i així estem territorialment. Valentia i convicció. I, per cert, votarem en contra de tots els punts.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Maria Jesús Viña.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, lo model energètic que defensem des d'Esquerra Republicana és un model distribuït, democràtic, participat i territorialment cohesionat, basat en energies renovables de proximitat per poder aconseguir un model econòmic i energètic no dependent dels combustibles

fòssils ni nuclears el 2050. Res a veure, per tant, amb la proposta que vostès mos presenten avui.

Vostès mos parlen, amb tota la tranquil·litat del món, de perllongar el funcionament de les centrals d'Ascó i Vandellòs, com si res, sense tindre en compte lo que implica per als municipis de l'entorn tindre a la vora reactors nuclears; sense haver-se preocupat de les reivindicacions dels municipis de les àrees nuclears que els envolten. Reivindicacions que fins i tot semblen increïbles, però que no, que són molt reals. Estem parlant de revisar los límits de les zones de seguretat, ampliar-los a vint quilòmetres; la realització de simulacres d'emergència nuclear amb població civil, per una qüestió de seguretat. Perquè, encara que sembla mentida, no se n'ha realitzat mai cap.

Hi ha poblacions que estan situades a un radi de deu quilòmetres de les centrals nuclears on no hi ha cobertura de mòbil; allucinant, si cal donar una alerta a la ciutadania, en ple segle XXI. Esquerra Republicana al Congreso ho hem denunciat múltiples vegades, i tant si governa el Partit Popular, com si governa el Partit Socialista amb los comuns, són demandes que han caigut en sac buit.

Un altre punt de la seva moció parla de les inversions necessàries per fer front al tancament i la reindustrialització dels municipis nuclears. Si fem estudis, però no tenim recursos per fer front a estes inversions, tenim molts estudis que decoren lleixes, però no tenim res més. Així que, si els sembla, fem una mica d'història.

Al gener del 2015, a proposta d'Esquerra Republicana, la Generalitat impulsava dos impostos ambientals i es determinava que el deu per cent de la recaptació repercutiria sobre els municipis de l'àrea nuclear: la creació d'un fons de transició nuclear. I, sorpresa, el Govern del PP ho porta al Constitucional i no pot tirar endavant. Segon intent: un nou impost per destinar el vint per cent del recaptat a cobrir este fons. La mateixa història: el Govern del PP ho porta al Constitucional. Però aquí hi ha una petita variació: entra a governar el Partit Socialista i no retira el recurs. Per tant, segon intent fallit. I ara sí, al tercer intent, en la llei de mesures fiscals per al 2022, lo vint per cent dels ingressos recaptats de les centrals nuclears permetran dotar de recursos este fons de transició nuclear.

Per tant, després dels set anys que mos han fet perdre, la Generalitat aportarà 24 milions d'euros cada any a un fons que impactarà directament sobre l'economia dels territoris nuclears, a partir d'un reglament que ja s'està elaborant i gestionat per una taula presidida pel Departament d'Empresa i integrada per les administracions locals i els agents econòmics del territori, i que serà la que definirà els projectes prioritaris. Perquè això no va de compensar ajuntaments i perpetuar una opció insostenible. Això va de generar projectes tractors per al territori, projectes sostenibles socialment, econòmicament i ambientalment; projectes per poder mantindre i potenciar tots los llocs de treball directes i indirectes a les comarques del Priorat, del Baix Camp, de la Ribera d'Ebre, de la Terra Alta i del Baix Ebre. Perquè treballem per la Catalunya sencera.

I, senyors del PSC i comuns, vostès que recapten, a tall d'exemple, *del Fondo para la financiación de las actividades del plan generacional de residuos radioactivos*, 468 milions d'euros el 2020, i amb una previsió de que fins que acabe la vida útil de les centrals nuclears hauran recaptat uns 11.000 milions d'euros, i que addicionalment recapten uns 300 milions d'euros l'any per impostos directament vinculats a la producció nuclear, saben quant ha destinat lo Govern espanyol per donar alternatives laborals a les zones nuclears que es veuran afectades per estos tancaments? Zero euros. Zero euros, perquè mai cap govern d'Espanya hi ha invertit res.

Ja per anar acabant: per primer cop, lo Govern de la Generalitat disposa de dades per assolir la neutralitat climàtica el 2050. I, evidentment, cal un impuls d'un nou model energètic. I tant! Però ha de ser un model energètic distribuït, democràtic i verd. Per tant, no compartim cap punt de vista de la seva moció; no mos hem po-

gut posar ni d'acord amb l'encapçalament, que els hi havíem presentat una esmena. I, per tant, els anuncio, ja, que la votarem íntegrament en contra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados, hoy nos encontramos ante una moción típica de Ciudadanos: ni chicha ni «limoná», centrocentrista moderado, ni de aquí ni de allá, contraproducente, veleta, insubstancial y con serios problemas técnicos y contradicciones.

Veamos, el objetivo de su moción es claro: quieren apoyar la energía nuclear, pero mientras sea necesario. Pues bien, aquí está su error. La energía nuclear ha sido necesaria hasta ahora, es necesaria actualmente y será necesaria en un futuro. Señores diputados, el peso de la energía nuclear llegó a cifras récord en 2021 y representó el 58,7 por ciento de toda la electricidad generada en Cataluña. Frente a la variabilidad de las energías renovables, es necesario crear un sistema de respaldo energético que permita reducir las incertidumbres derivadas de la intermitencia de las fuentes renovables. Además, necesitamos un sistema base de nuestro mix energético que asegure una capacidad mínima de abastecimiento y que esté exento de factores volátiles externos que puedan minar su capacidad de previsión.

Y sí, la energía nuclear cumple estos requisitos. La energía nuclear es la que emite menos residuos por unidad de energía producida. Por ejemplo, para producir la misma cantidad de energía que una central nuclear, una plantación solar necesita cuatrocientas cincuenta veces más de superficie y también diecisiete veces más cantidad de cemento, vidrio, metales, minerales y mineral para su construcción. Es más, si se produjera con energía nuclear la energía utilizada por el europeo medio durante toda su vida, los residuos cabrían en una lata de cerveza.

En su moción también hablan de mantener unos precios energéticos adecuados para asegurar la competitividad de las empresas y el acceso a la energía al conjunto de la ciudadanía. A la vez, haciendo gala de la inconsecuente personalidad de su partido, hablan de transición energética, de reducción drástica de gases invernadero, de descarbonización y de desnuclearización futura. Pues bien, señores de Ciudadanos, les doy una noticia: no se puede estar en misa y repicando.

Su proyecto es incompatible con asegurar unos precios asequibles para las familias y empresas de España. Y más aún si plantean dejar de lado la energía nuclear en el medio y largo plazo. Se olvidan de mencionar y de promover en su moción la soberanía energética de nuestro país, siendo esta la única salvaguarda de lograr unos precios que permitan a las familias y empresas españolas salir de la ruina a la que les han condenado las políticas globalistas que todos ustedes, excepto VOX, representan perfectamente en este Parlamento.

Señores de Ciudadanos, ustedes, no es que sean cómplices de los desastres económicos que están provocando las políticas climáticas de tinte globalista, es que son actores imprescindibles en ellas. Y lo vuelven a demostrar en esta moción. Hablan de crear estudios para anticiparse al impacto laboral y económico de la desnuclearización de Cataluña, haciendo referencia al cierre de las centrales de Ascó y Vandellòs. Pues miren, no hacen falta más estudios de impacto, lo que hace falta son acciones claras para potenciar la nuclear en nuestra región. Y tampoco hacen falta más planes compensatorios ni transitorios económicos, lo que hace falta es defender los miles de puestos de trabajo que tiene el sector nuclear en Cataluña.

Nosotros queremos la soberanía energética de España. Es más, llevamos mucho tiempo diciéndolo. Lo repetimos y repetiremos las veces que hagan falta: España

tiene que llegar al máximo grado de soberanía posible, y para eso hace falta un mix energético; un mix energético donde estén las renovables, sí, pero también las hidráulicas y nucleares.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, diputats i diputades, bé, doncs, com ha dit la diputada, nosaltres evidentment no canviarem d'opinió i votarem en contra d'aquesta moció. Saben perfectament què en pensem, perquè d'aquest tema se n'ha parlat a diferents comissions i també aquí en el Ple.

El que sí que em sorprèn és que vostès, doncs, no entenguin ni siguin conscients de la greu situació que vivim. Anem corrents directes cap al precipici i no pas per saltar-lo sinó per caure-hi al fons, i així ens ho diuen tots els estudis que s'estan presentant a nivell mundial, i vostès pretenen reproduir, allargar aquest model, aquest sistema econòmic dels darrers anys, basat justament en el que defensen al primer punt, no?, en un creixement continu, en un creixement permanent i, per tant, necessiten més energia.

Amb aquesta moció veiem que només els importa això, el de sempre: el capital i el benestar d'una minoria. En cap cas no pensen en un futur proper, pensen en l'avui i en mantenir els privilegis d'aquest sistema, que no només és injust, sinó que ens està destruint a tots els nivells. L'única solució, que ja l'hem plantejat diferents vegades en aquest hemicicle, és decreïxer; és a dir, disminuir considerablement el nostre consum energètic, fer una transició energètica per garantir una vida digna per a tothom. I en cap cas en aquesta transició energètica hi entra un allargament de vida de les nuclears. No són una solució, sinó que són un problema. I no són la solució mentre anem canviant o transitant cap a les renovables. Les centrals, tant la d'Ascó com la de Vandellòs han d'estar tancades, com està previst, els propers anys, al voltant del 2030, i, en tot cas, si s'allarga, com que hi ha una pròrroga, fins al 2035.

Però vostès han de ser conscients que aquestes centrals, quan van ser dissenyades, eren per a quaranta anys, és a dir, el seu disseny tècnic era per a quaranta anys, per evitar riscos que poden ser molt greus. I tot i això, com ja deuen saber, el Govern espanyol, doncs, va prorrogar la llicència una dècada més, inicialment, amb tot el que això comporta, no?, quan una infraestructura és pensada per a quaranta anys i ja se n'allarga la vida útil.

Tampoc deuen ser conscients de les problemàtiques que ocasiona de vessaments, per exemple, que hem pogut llegir últimament als diaris, però també problemàtiques constants, que, de fet, són moltes, al llarg d'aquests últims cinc anys. Un informe d'*El Crític* ens parla de molts incidents, encara que siguin petits, d'aquestes centrals ubicades a Catalunya. De fet, el cinquanta-quatre per cent de les problemàtiques de l'Estat espanyol en matèria de centrals nuclears passen a Catalunya, i nosaltres en tenim tres, només, d'aquests reactors, dels set, doncs, que hi han.

Per tant, doncs, no ens vinguin aquí a representar la patronal nuclear, que sembla que és el que estiguin fent, el que ja s'ha aconseguit a Europa, no?, de fer veure que això, doncs, és una energia verda, que no passa res, que davant de la crisi energètica que vivim, sigui per la guerra o per l'escassetat de combustibles, que és una alternativa i que és barata per a les empreses, etcètera. Vull dir que vostès, al final, semblen el lobby nuclear, defensant unes empreses privades que, de fet..., bé, també ho deuen saber, no?, que estan gestionades per Endesa i Iberdrola, que són els de sempre i que després complementen molts partits polítics amb càrrecs suculents mitjançant portes giratòries. I això per nosaltres és el passat, no és el present ni és el futur.

Tampoc no poden dir que són verdes o que no són contaminants, perquè això és mentida. Hi han informes científics que el que ens demostren és que per fabricar aquest combustible enriquit, l'urani, s'emeten quantitats espectaculars de CO₂..., de tones, no? Un informe ens diu que, mínim, doncs, en cinc anys, unes 458.000 tones s'emeten de CO₂, entre aquestes i un milió i mig de tones cada cinc anys, només per produir el combustible que després va a parar a aquestes centrals nuclears. Per tant, sí que s'emet CO₂, és a dir, el combustible que s'utilitza l'emet; també el transport d'aquest, la mineria per extreure'l, etcètera. És a dir, és una font totalment contaminant i alguns volen fer veure que és verda.

Per tot això, doncs, la nostra posició, com fa molts anys i com ara, és: «Nuclears? No, gràcies!»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

La veritat és que estava escoltant la intervenció de VOX i, per dintre, pensava que us la mereixíeu, la veritat, perquè presentar ara una moció en defensa de les energies nuclears té molt a veure en com entenen vostès la política. Bàsicament, és resultat d'un saberut estudi que es basa en obrir Twitter, veure que algú ha fet un tuit favorable a l'energia nuclear, que té molts retuits i pensar: «Ah, doncs mira, si faig una intervenció sobre les energies nuclears, també podria tindre molts retuits»; la tecnocràcia de Twitter. Perquè ens ha dit: «Jo no sé si els convenceré amb la meua intervenció.» És que no ha dit res interessant en la seva intervenció; no ha aportat cap dada al debat sobre el futur energètic del nostre país, i la seva posició és una successió de llocs comuns, un fil de Twitter en aquest Parlament.

Mireu, l'energia nuclear té molts problemes de seguretat; en som conscients: hem vist Fukushima, recordem tots Txernòbil, hem tingut accidents nuclears majors o menors en alguns reactors. Però jo no vull centrar la meua intervenció aquí, tampoc la centraré en l'impacte ambiental de l'enriquiment d'urani, com bé comentava el company de la CUP, perquè crec que són debats que, més o menys, tots tenim apamats, sinó en el present del sector nuclear al món i a Europa, i per què considerem que avui la nuclear no és només, com deia abans, una energia segura ni sostenible, sinó que sobretot no és una energia barata, i no és una energia sostenible econòmicament per al futur del nostre país.

Alguns diuen que estem vivint una renaixença nuclear, el *renacer nuclear*, que en diuen, que ja té nom de pel·lícula dolenta de sobretaula i de la típica pel·lícula que dius: «Si no em va agradar la pel·lícula, el *remake* aquest dubto que m'acabi d'agradar.»

Finlàndia ha estrenat un nou reactor nuclear. No sé per què el Partit Lliberal no ha anat de festa a Finlàndia, però suposo que deu ser per les dades. Va començar el 2005, es pensaven que l'acabarien el 2009; l'han acabat el 2022. I dels 3.000 milions d'euros que havia de costar, n'ha costat 11.000 milions; sobrecostos per un tub. I li ha passat el mateix al president Macron, que és veritat que ha presentat un projecte d'ampliació de noves centrals nuclears, però és veritat que ho ha fet després de que li caiguessin un quinze per cent les accions després d'un accident nuclear i de veure casos tan desastrosos com el reactor nuclear que estan construint a Normandia, a Flamanville, que té un sobrecost de 9.300 milions d'euros i un retard de dotze anys.

Als Estats Units, els sobrecostos estimats en la construcció han sigut del 322 per cent. I l'Índia, que és un dels últims països que ha construït reactors nuclears, del 300 per cent de sobrecostos. Però els sobrecostos no són només en la construcció, ho són també en el desmantellament. Yankee Road, als Estats Units: dels 120 milions que havien pressupostat per desmantellar-la, van per 450 milions. A Espanya, aquest

país, on també hi ha un debat sobre els costos de l'energia nuclear i del seu desmantellament, ja s'ha assumit que es pagaran 26.500 milions d'euros en els desmantellaments previstos i en la gestió de residus nuclears, amb uns sobre costos de 2.100 milions d'euros.

Sobre costos en la construcció, sobre costos en la gestió, sobre costos en l'ampliació de vida útil, que inclús les auditories privades ja estimen en més de 3.500 milions d'euros, allargant la vida útil de les centrals nuclears, i sobre costos en el desmantellament, perquè en aquest país no hi ha res que li agradi més a un lliberal que els sobre costos en obra pública, i si els pot pagar tota la ciutadania a través de la factura de la llum, millor que millor. I tot això per construir un sistema energètic que és profundament antisobirà. Espanya no produeix urani i molt menys urani enriquit, en produeix zero. Importa el cent per cent de l'urani que consumeix. Un sistema elèctric inapropiable per a la ciutadania, perquè si tenim nuclears el que no tindrem és accés ciutadà a la propietat i a la gestió de les seves pròpies fonts energètiques, amb riscos evidents per a la salut i per al medi ambient i, evidentment, amb costos que s'incrementaran i que fan avui ja inabordable la construcció de nous reactors nuclears.

Però, més enllà d'això, també hem de pensar quin model productiu volem per després de les nuclears, però també per al nostre model energètic. Està previst que les energies renovables acabin generant més de 400.000 llocs de feina, entre directes i indirectes, en el nostre país, i que, per tant, és un sector econòmic de futur i és un sector econòmic que permet l'apropiació ciutadana enfront de les centrals nuclears, que són les que menys llocs de treball generen per unitat d'energia produïda.

Per tot això, els hi votarem que no a la moció.

Gràcies.

La presidenta

Doncs finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Hemos recibido dos enmiendas, una del Govern y otra del PSC. La enmienda del Govern pretendía volver a meter la desnuclearización. El PSC también nos ha hablado en su intervención de que por qué, cuando queremos hablar de mix energético, nos centrábamos en la nuclear y, vamos, no nos escondemos, queremos hablar de la nuclear. Todos tenemos muy claro qué es lo que tenemos que hacer con las renovables, que es, especialmente aquí en Cataluña, impulsar su implantación. Todos tenemos muy claro lo que tenemos que hacer con las fuentes energéticas que emiten gases invernadero; todos lo tenemos muy claro, que es hacerlas desaparecer. Y el único debate que tenemos sobre la mesa es qué papel juega la nuclear en esa transición energética en España.

La situación de la nuclear está rodeada de incertidumbres. Mi compañero Matías y yo lo hemos podido conocer de primera mano. Hay incertidumbre. Se han producido cambios sobre qué hacer con los residuos, se han producido cambios sobre el almacén temporal centralizado para la gestión de esos residuos, y parece que lo único que no se pueda cambiar sea la fecha de cierre; parece que lo único que sea tabú sea el poder mover esa fecha de cierre. No nos escondemos y la intención de esta moción era precisamente poner sobre la mesa el debate sobre esa fecha de cierre.

La enmienda del PSC, con los que hemos llegado a una transacción, iba sobre la dotación de recursos a los ayuntamientos. Está claro que a ellos lo que les preocupa es que en aquellos ayuntamientos donde gobiernan puedan seguir teniendo recursos. Nosotros..., nuestra iniciativa iba más en la línea de esa reindustrialización que creemos que es lo que realmente va a conseguir que los vecinos de esos municipios puedan seguir manteniendo sus empleos en unas condiciones similares. Pero si ustedes ni siquiera se ven capaces, pues hemos aceptado esa transacción, porque sin

duda alguna tendremos que permitir que esos ayuntamientos puedan seguir teniendo recursos.

Gracias.

La presidenta

Molt bé, doncs, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, un cop acabem els punts que queden pendents a l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos previstos per a la temporada d'estiu

302-00155/13

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos previstos per a la temporada d'estiu, que ha presentat el Grup Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Bon dia, conseller. Diputades, diputats, la setmana passada ja ho explicava en la interpellació, que el Govern va tard, i no només pel mes en què ens trobem –que també, eh?–, sinó que va tard des de fa anys, perquè considerem que haver de presentar una moció –o una iniciativa parlamentària, és igual– que reguli quant, com i què hem de fer per solucionar les mancances que hi ha en els serveis de salvament i socorrisme de les platges i de les piscines..., no creiem que sigui la forma més adequada.

Mirin, formo part d'aquest govern alternatiu que tants comentaris provoca, i rialles. Però si no estiguéssim aquí fiscalitzant i proposant millores en aquest tema no veuríem dignificades algunes de les propostes que aquesta moció proposa. Segur que tots i totes els que som aquí compartim que la seguretat a les platges i a les piscines ha de ser una prioritat, perquè el que volem tots plegats és que no es produeixin ofegaments. I per evitar desgràcies el que cal és actuar. I és tan fàcil com seguir el que marca el nostre Estatut d'autonomia, que diu que correspon a l'Administració de la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria d'ordenació del litoral, respectant el règim general del domini públic. Haver de fer una moció per demanar que es compleixi la llei no deixa de ser decebedor, però si aquesta moció ha de servir per solucionar els problemes que hi ha en el sector, doncs benvinguda sigui.

En concret, la moció planteja treballar coordinadament, de forma interdepartamental, per abordar aspectes tan importants com la seguretat, els recursos i els protocols, i adaptar-los al pla de protecció i ordenació del litoral. Demanem reforçar les línies de subvencions per als ajuntaments per facilitar els costos derivats d'aquesta prestació de serveis de socorrisme. Hem sentit, en diverses ocasions aquí en aquest Parlament, que el món municipal s'ha de sentir acompanyat –acompanyat per la Generalitat, evidentment. Però també, a part d'aquest acompanyament, el que cal és que vagi reforçat amb uns recursos econòmics, perquè les diputacions ja fan la seva feina, però la Generalitat no es pot espolsar les puges de la seva responsabilitat. Cal elaborar unes recomanacions de mesures de seguretat de les nostres platges i les nostres piscines. Cal solucionar de forma efectiva la implementació d'un pla d'inspeccions periòdiques que garanteixi, a més a més, el compliment de les condicions de seguretat i els serveis de socorrisme, i que s'executi abans i durant l'estiu.

Hem d'acabar amb aquest desgavell que tenen per exigir la titulació que fixa precisament la llei, de manera que, any rere any, la Generalitat ha anat aprovant una moratòria per evitar-ho. Per això nosaltres el que demanem avui en aquesta moció és que no es produeixi aquesta moratòria, perquè de veritat que és molt frustrant sortir en aquest faristol durant cinc anys –cinc anys, eh?– i sentir que serà l'últim any de la moratòria, i anar-nos trobant cada any amb el mateix problema.

Mirin, sabem que tenen discrepàncies entre el Govern –no és nou, saber-ho, això–, però Junts per Catalunya considera que s’ha d’aplicar aquesta moratòria, i, en canvi, Esquerra diu que s’ha d’aplicar la llei. Els hi diré què pensem nosaltres. Nosaltres tenim claríssim –claríssim, claríssim– que el que hem de fer és aplicar la llei que es va aprovar en aquest Parlament. És tan fàcil com això. I, per tant, no és el moment de moratòries. El que cal és aquesta aplicació.

I, per tant, a nosaltres el que ens sap greu és que no s’hagi produït un debat i una reflexió amb els agents implicats, els que hi estan implicats de debò, perquè els hi puguin explicar que d’aquí a quatre dies –quatre dies eh?, perquè estem molt tard de juny– no hi haurà moratòria o sí que hi haurà moratòria; però no se’ls hi ha explicat res. Per tant, aquesta gent no tenen informació i la transparència és zero. Per tant, què demanem? Demanem, dit això, que simplement apliquin la llei i avancem tots plegats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Ara, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana, el diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Primer, voldria començar donant les gràcies a la diputada Moreta. Jo no soc part de cap govern, vaig ser col·laborador del Govern de la Generalitat de Catalunya, però soc diputat i diputat del grup de suport del Govern, i li vull agrair la seva feina com a diputada, no com a membre del Govern en l’ombra, o el Govern alternatiu, que ens ha facilitat tota la..., poder arribar a acords. I això és important, perquè a vegades..., sempre, aquí en el Parlament parlem del que ens separa i del que ens allunya, i poder fer acords és d’agrair. També vull agrair la feina de la diputada Abella, del Grup de Junts, perquè hem pogut treballar conjuntament en aquesta moció, tot i que en algun punt segurament discrepem, però és també agradable quan el tema de fons es pot treballar tant amb el grup que ho proposa com amb el soci de govern.

I tenim moltes coincidències en aquesta moció –en tenim. I no estic massa d’acord amb una afirmació que s’ha fet i en algun punt que hi ha. I, per tant, sento centrar-me en aquesta discrepància, que és..., que es diu que no hi ha un treball de coordinació entre departaments. I no és exactament així, perquè sí que n’hi ha. Un dels punts que ens demana, que s’apliqui el projecte SalvaCat, doncs aquest projecte es fa..., el projecte SalvaCat, de salvament i socorrisme en platges, piscines i llocs de bany de Catalunya, hi intervé el Consell Català de l’Esport, l’Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya, la Direcció General de Protecció Civil, el Sistema d’Emergències de Catalunya i la Unitat Aquàtica de Mossos. Diria que, com a mínim, aquí hi ha tres departaments implicats.

Però vull centrar-me en el punt més nuclear d’aquesta moció. L’any passat, la meva companya Núria Picas va aconseguir que es pogués convalidar un decret que ampliava la moratòria un any més, amb el compromís que era el darrer. I a aquest compromís venim aquí i li’n donem compliment. I aquest any el Govern no vol fer una moratòria i vol aplicar la llei. Perquè hi ha tres objectius.

El primer és dignificar l’activitat del socorrisme aquàtic a Catalunya. Per fer-ho, s’han d’aplicar les lleis que són vigents. Si no són aplicables, el que hauria d’haver fet aquest Parlament és canviar-les.

El segon és posar un focus en un tema molt important. A Catalunya, el 2021, segons l’*Informe nacional de ahogamientos* de la Federación Estatal de Socorrisme, van haver quaranta morts a les zones de bany del nostre país –quaranta morts. Una sola mort seria una catàstrofe, és un drama personal, però quaranta morts és ja un problema social. És un problema social de l’ordre..., d’una magnitud dels accidents

que tenim a les carreteres. Per tant, han d'entendre i hem de ser conscients que això és un focus d'atenció social, i ara mateix no hi és.

I el tercer objectiu també és la millora de les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector del socorrisme. L'aplicació de la llei obligarà una contractació d'unes persones amb una formació i que estiguin al registre del ROPEC; per tant, les condicions s'haurien de millorar.

Però també entenem que és el primer any que s'aplica una mesura d'aquest tipus, que apliquem la llei. I, per tant, pot crear tensions, dificultats als ajuntaments. Per això, una de les esmenes que hem presentat –l'única que no ha sigut admesa, però igualment el Departament de Presidència ho farà– és fer suport i acompanyament als municipis, especialment als més petits. Suport i acompanyament especialment en trobar socorristes titulats. I aquest és un compromís que té el Departament de Presidència.

Per tant, resumint, les nostres esmenes van en tres sentits. El primer és millorar les condicions laborals de les persones que fan una feina important, que redueixen morts a les zones de banys del nostre país, que són els socorristes i les socorristes. El segon és posar l'atenció en el problema de les morts al nostre país en el medi aquàtic. Igual que tenim l'atenció sobre les persones que moren a les carreteres, hem de tenir una atenció social sobre això. I el tercer, en les nostres esmenes està la importància d'acompanyar i donar suport als municipis, especialment els petits, per poder adaptar-se a la normativa i trobar socorristes titulats i titulades. I aquest és un compromís del Govern i és en aquest sentit on van les nostres esmenes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bon dia. Els socorristes són aquelles persones encarregades de vetllar per la seguretat als medis aquàtics, la primera i vital assistència en cas d'accident; la diferència, en molts casos, entre la vida i la mort. Però, en canvi, la gent –i us ho dic per experiència– sovint et diuen: «Que bé que viviu! Tot el dia sota el para-sol!» I ens oblidem de la feina més important d'aquests professionals: la prevenció. Perquè establir uns bons hàbits de conducta evita accidents. I, al final, la bona feina d'un socorrista també s'ha de mesurar pels accidents que evita. I és el primer aspecte que hem de treballar, en les campanyes de prevenció, en els llocs de bany vigilats i en els que no ho estan, com llacs i rius, ja que moltes morts per ofegaments es produeixen en llocs sense vigilància o fora de l'horari de vigilància.

Hem de professionalitzar els socorristes. I amb aquesta premissa es va modificar, el 2015, la Llei 3/2008, que és la normativa que avui ens ha dut fins aquí. Des de Junts per Catalunya, sempre defensarem la professionalització d'aquest sector, infravalorat per defecte, pel simple fet de que és una feina de temporada, que no sol tenir continuïtat. Parlem que la vida útil d'un socorrista, de mitjana, és de dos a quatre temporades; amb condicions laborals, per falta de professionals, que acaben provocant una baixada del rendiment. En molts casos, no tenir recanvi provoca que la feina sigui de diumenge a diumenge, nou hores al dia. I també hi hem de sumar els salaris deficients i un llarg etcètera.

Amb aquesta bona voluntat, vam impulsar una normativa que exigia unes condicions formatives que avui en dia han provocat que la professió no sigui ni atractiva ni viable. Entre els dos títols que s'exigien anteriorment, que eren el terrestre i l'aquàtic, i les quatre-centes hores formatives d'avui en dia, ha d'haver-hi un terme

mitjà que garanteixi el bon servei de salvament i socorrisme sense provocar un dèficit de professionals.

Dit això, estem a favor de molts dels punts de la moció: crear una comissió per fixar els protocols de seguretat i dotar-los de recursos; difondre recomanacions de mesures de seguretat a platges i llocs de bany avalades per la Comissió de Protecció Civil; impulsar un debat amb els agents implicats per millorar les condicions laborals dels socorristes. Sí, a tot. Ara bé, i entonant un *mea culpa* i fent autocrítica com a grup que està al Govern, no podem acceptar que aquest any no es faci moratòria, exigint el ROPEC i activant el règim sancionador.

I sé que fa mal d'ulls, el fet de tornar-la a demanar, però el que no pot ser és que només ens recordem dels socorristes el mes de maig i durant l'any no hi fem res, que és abordar el fons de la qüestió. Després d'una moratòria, s'havia de fer un debat a fons sobre quin model de salvament i socorrisme volem a Catalunya, que no s'ha produït, i ara tenim un problema. Amb diversos grups d'aquesta cambra, hem coincidit en que cal modificar la normativa, fer atractiva la formació sense renunciar a la qualitat, unificar les condicions i les ràtios de vigilància a les platges, inclús plantejar-nos a quin departament han d'estar aquests professionals, ja que per defecte els encabim a Esports. I, ja em perdonareu, però un socorrista no és un esportista. I aquí ja hi ha un altre clíxé, que és que els *Vigilantes de la playa* van fer molt mal.

En política, s'han d'assumir responsabilitats i, quan cal, reconèixer allò que no s'ha fet prou bé. El que no podem fer avui des d'aquest Parlament és traslladar la responsabilitat als nostres alcaldes i alcaldesses. I aquesta premissa afecta a tot el món municipal; per tant, a tots els grups d'aquesta cambra –bé, a quasi tots. Junts per Catalunya no serà corresponsable que d'aquí a vint dies no es puguin obrir les piscines municipals; que les empreses que tenen concessions amb els ajuntaments no puguin complir amb els contractes per falta de professionals amb ROPEC; que les piscines privades siguin sancionades per no tenir socorristes degudament titulats. Sense canvi de normativa, necessitem moratòria, que, ho repeteixo, no és la solució definitiva i cal posar-nos a treballar des d'avui mateix en buscar-la.

En molts pobles, la piscina municipal és el punt de trobada, el dinamitzador de totes les generacions. Encarem una temporada d'estiu que es preveu de rècord d'afluència i de temperatures. Venim d'una pandèmia que ho ha paralytat tot i la gent en té ganes. A molts pobles, també, l'única oportunitat que tenen els nens i nenes d'aprendre a nedar és fent els cursets d'estiu. Això també és prevenció i això també salva vides. Us imagineu les piscines dels nostres pobles i ciutats tancades? No ens vindran a buscar a nosaltres; aniran a buscar l'alcalde; alcalde que, per cert, haurà fet tots els possibles per trobar un socorrista que, a dia d'avui, no existeix.

I acabo, presidenta. De la mateixa manera que sense pastores no hi ha revolució, hem de prendre consciència que sense socorristes no hi ha estiu.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, té a continuació la paraula per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Buenos días a todos, señores diputados. Noticia del 15 de mayo de 2019: «Temporada de alto riesgo por falta de socorristas en Cataluña.» Noticia de 3 de junio, de la semana pasada: «Socorristas faltan miles.» Dos noticias, tres veranos de diferencia, un mismo gobierno nefasto a nivel nacional y catalán. Y un mínimo común denominador: tenemos una legislación demasiado restrictiva y un mercado laboral, en materia de socorrismo y salvamento, extremadamente precario.

En general, esta moción que presenta el PSC es una constatación de tres consideraciones: el PSC sigue actuando como muleta del separatismo; el PSC opera totalmente alejado de la realidad, y es necesario simplificar y amortizar la legislación de salvamento y socorrismo a nivel nacional. Estamos ante un sector y un ámbito geográfico que ha sufrido, en los últimos años, la ominosa gestión de la Generalitat de Catalunya, en combinación con la ambigüedad cómplice del socialismo catalán.

La chapuza socialista se explica sola. El Gobierno de Sánchez lleva al Tribunal Constitucional la ley catalana de costas; el Tribunal Constitucional suspende la ley, para que, meses más tarde, levante dicha suspensión al considerar que el Gobierno no ha explicado cuáles son los perjuicios graves para mantenerla. En febrero de 2022, este año, conocemos que el Constitucional rechaza por completo el recurso socialista y permite a la Generalitat autorizar que los ayuntamientos organicen actividades que supongan la ocupación del dominio público estatal. Y todo este desastre de vergüenza ajena, en solo unos meses.

En segundo lugar, queda demostrado que los socialistas catalanes están totalmente alejados del terreno y, como de costumbre, desconocen las necesidades y situación real del sector. En su sexto punto de esta moción, piden que se cumpla la normativa vigente, exigiendo la titulación específica de salvamento y socorrismo y no aplicando, un año más, la moratoria. Faltan miles de socorristas.

Señores del PSC, ya sabemos que está en el ADN del socialismo omitir la realidad, gestionar de manera ineficaz e ineficiente, no entender conceptos económicos básicos de oferta y demanda y complicar la vida de trabajadores y empresarios. Pero ¿no se han dado cuenta de que la legislación vigente no funciona?

Además, a pesar de sus restricciones, Cataluña sigue a la cabeza de muertes por ahogamientos acuáticos en España. Palabras de la Asociación de Empresas Catalanas de Socorrismo Acuático: «En Cataluña no hay suficientes profesionales que cumplan con las condiciones que marca la normativa, por la falta de previsión y el desconocimiento del sector por parte de la Administración que gestiona la regulación de las titulaciones.»

Lo que pedimos desde VOX es que se abra un diálogo urgente con el sector de socorrismo y salvamento acuático, para simplificar, desregularizar y eliminar al máximo posible las barreras de entrada de trabajadores y profesionales de socorrismo y salvamento acuático. Y todo esto haciéndolo compatible con la seguridad en nuestras playas.

En esta moción piden que se apliquen infracciones administrativas y que se aumenten los planes de inspección a las empresas de socorrismo y salvamento. Una receta perfecta para reducir aún más la oferta de empleo, desincentivar la demanda, disminuir el número de socorristas en nuestras playas y, en consecuencia, aumentar la inseguridad y deficiencia de vigilancia marítima.

Por último y en tercer lugar, esta temática constata, una vez más, la ineficiencia e ineficacia de la legislación autonómica y la necesidad de lograr una armonización legislativa nacional que aumente la transparencia, facilite el desarrollo de la iniciativa privada, reduzca incertidumbres, elimine superposiciones legislativas y permita lograr la unidad de mercado.

En conclusión, hagan caso del refranero español. Si quieren reducir la precariedad laboral del sector, aumentar la demanda de trabajo y mejorar la seguridad del litoral catalán, dejen de crear problemas y ensuciar y complicar la legislación. La casa más limpia no es la que más se barre, sino la que menos se ensucia.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Ara fa un any, a propòsit del Decret llei 14/2021, ja es va introduir, com han dit abans, una moratòria per tal de no aplicar la legislació en matèria de socorrisme i en matèria dels requisits.

Nosaltres no ens hi vam oposar, perquè se'ns va traslladar que aquest seria el darrer any. Com ja han dit abans, dia de la marmota o any de la marmota i ja en portem sis. Per tant, no podem estar a favor d'una moratòria quan hi havia precisament un compromís de que aquesta no es repetís. Perquè és que, si no, ens temem que si tornem a defensar una moratòria l'any vinent ens trobem igual que aquest, que l'anterior, que l'anterior, que l'anterior i que l'anterior.

També se'ns va traslladar que el Consell Català de l'Esport es bolcaria, en els municipis petits amb problemes, per aconseguir socorristes titulats i que, per tant, es pogués complir amb el registre tal com marca la llei. I això també és un dels compromisos que hi va haver i, pel que sembla, tampoc s'ha complert. I també justificava aquest decret llei pel fet que estàvem en una situació de pandèmia i que això impossibilitava desplegar els compromisos que s'havien assolit durant l'any anterior.

Per tant, votarem favorablement a la moció, però també volíem plantejar una altra qüestió, que és les causes estructurals per les quals nosaltres pensem que hi ha una manca de socorristes amb titulació.

Bàsicament, tres qüestions: salaris baixos, jornades laborals maratonianes i feina discontinua i estacional. Per tant, és un sector amb especial precarietat, i és un sector que, tot i estar en especial precarietat, es realitza majoritàriament a administracions. El sector reclama, des de fa molts anys, que s'asseguin les administracions, que s'arribi a resolucions per mirar d'aturar aquesta problemàtica i que es pari de posar pedaços. Demanen, per exemple, un conveni del sector. Demanen, per exemple, que si cal fer algun canvi normatiu s'estudiï. I sobretot demanen abordar de forma urgent la precarietat en el sector.

Per tant, nosaltres pensem que la clau es troba aquí, perquè, com deia un socorrista fa poc: «Tinc un sou de mil euros mensuals. Se'm demana fer seixanta hores setmanals. No es compleix amb les hores de descans. Treballo tres mesos i la resta de l'any m'haig de buscar la vida.» Òbviament, com deien abans, no podem estar d'acord amb el que es planteja a la llei de l'oferta i la demanda i amb la desregulació, sinó que s'ha d'anar precisament cap a tot el contrari, que és la intervenció de l'Administració; si no, no hi trobarem solucions.

Així que jo ho deixo aquí. I, per tant, mostrar que votarem favorablement a aquesta moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Ho deia ara el diputat de la CUP, eh?: dia de la marmota. Va ser el 21 de juliol de l'any 2021, fa tot just un any, quan estàvem debatent aquesta mateixa situació, convalidant el Decret llei 14/2021. Sempre a última hora, perquè sempre ho fem, doncs, o enmig o tot just a inici de l'estiu. Decret, per cert, que va presentar el conseller Elena. Ho dic, perquè en la interpellació semblava que hi havia una mica de confusió sobre a qui s'havia d'interpellar i de qui és competència aquesta qüestió; en tot cas, l'any passat, el decret que vam convalidar va ser presentat pel conseller d'Interior.

Un decret en el qual doncs..., bé, el que es deia a l'exposició de motius és que es feia una nova moratòria –i ja era per sis anys–, perquè la llei d'acompanyament de pressupostos de l'any 17 ja havia previst una moratòria fins al setembre del 2019.

Després va venir la covid; aleshores la covid va justificar una nova moratòria fins a setembre del 2020, no? I amb una certa confusió sobre si el motiu de la moratòria..., la inicial semblava que era, doncs, la falta de personal en l'àmbit del socorrisme; després va ser el propi virus, i no sabem mai on acabem d'estar. Certament, l'any passat se'ns va dir: «Aquest serà l'últim any. L'any que ve ho tindrem resolt.» I sembla ser que no és així.

Tot plegat ens situa en un marc de molta incertesa, creiem nosaltres, en aquesta qüestió; incertesa per diferents motius, eh?: incertesa per falta d'informació, jo crec, i de coneixement de quina és la situació real, no? És a dir, no sabem exactament, doncs, quines són les necessitats que tenim de socorrisme a les nostres platges. No hem estat capaços –i aquest és un tema que no s'ha dit i jo crec que és important situar-lo– d'adaptar també aquestes necessitats a la nova realitat de canvi climàtic. És a dir, jo no sé si vostès han anat a la platja aquest cap de setmana o el passat o l'anterior, però les platges estaven plenes, i, per tant, la temporada d'estiu i la temporada en què hem de garantir vigilància a les platges segurament també s'ha de desestacionalitzar, com fem, per exemple, amb els incendis, i, per tant, cal també revisar qüestions com aquesta.

Per tant, incertesa sobre quines són les necessitats, incerteses sobre quina és la disponibilitat de recursos que tenim, i manca de claredat de la situació en si mateix, eh? Perquè és un sector que es considera esportiu, però que no ho és, no?; que hauria d'estar, creiem nosaltres, considerat en el marc de la protecció civil; que és una activitat sense una regulació específica i un marc jurídic propi. I aquí és on nosaltres creiem que cal posar ordre i que cal desenvolupar un marc legislatiu, una legislació específica. Com han fet altres territoris que tenen una situació similar a la nostra en la mesura en què tenen turisme de sol i platja, com les Canàries o les Balears, que sí que tenen una regulació, una legislació específica del sector –per cert, treballada amb el món local.

I aquest és l'altre element també d'incertesa, no?, que és no només de dificultat de saber qui ho ha de fer a nivell competencial dintre del Govern de la Generalitat entre els diferents departaments, sinó també en el paper que han de jugar els ajuntaments, que, òbviament, des d'un principi de subsidiarietat –que defensava el conseller i que compartim– han de tenir un paper molt important, però al mateix temps també creiem, doncs, que cal establir uns requisits compartits, uns requisits mínims. Ara la diputada de Junts ens parlava d'unificar condicions, de ràtios; hi ha tota la qüestió de la formació. Per tant, hi ha una sèrie de paràmetres que entenem nosaltres que sí que haurien de ser coordinats i que, per tant, des del Govern de la Generalitat s'oferissin garanties en aquest sentit.

Per tant, davant d'una situació d'incertesa, de complexitat, de dificultats, la moció que ens plantegen des del PSC –que, per cert, agraïm que ens posin el tema sobre la taula, malauradament, no?, un any més– ens parla, doncs, de la necessitat de coordinar, que compartim, de la necessitat de millorar la formació, de la necessitat de dotar de recursos el món local, que també compartim.

I, per tant, votarem a favor del conjunt d'aquesta moció, i també del punt 6, que és el que ha despertat més problemàtica. Però, òbviament, entenem que, com ja he dit, cal una legislació específica pròpia, però el que no podem fer és anar passant d'un any a l'altre durant sis anys. I se'ns va dir l'any passat que aquest seria l'últim; per tant, ha de ser l'últim. I, per tant, votarem a favor de no aplicar un any més la moratòria.

Per part nostra, res més. I gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Diputats, diputades, presidenta, conseller... Senyora Moreta, agraït de que una vegada mes un grup, o a vegades també el Govern, durant tots aquests molts anys, ja, que portem de moratòria, doncs porti el debat a aquest Parlament. I crec que és important que es faci, crec que és important que es realitzi i que es modifiquin algunes de les situacions que hem estat vivint precisament en aquest món del socorrisme i del salvament a Catalunya.

Recordo bé que el 2017, l'agost del 2017, Ciutadans va portar una proposta de resolució, que tinc aquí –de fet, la meua companya Laura Vílchez la va portar i la va registrar–, on ja es parlava de tot això, on ja s'explicava precisament que la situació que teníem amb els socorristes a Catalunya era, doncs, impracticable. Demanàvem incrementar els centres on es pogués, per exemple, formar. Es demanava una homologació i acreditació de la formació, facilitar-la. Es demanava ja, en aquella proposta de resolució, coses tan senzilles com fer un pla anual d'inspeccions periòdiques, i sobretot que hi haguessin criteris concrets amb els ajuntaments, treballant amb els ajuntaments, perquè hi hagués una unitat d'acció a l'hora de decidir si hi ha o no una persona de salvament o una persona socorrista a platges i a altres centres com piscines, i evidentment, també, altres espais aquàtics.

Per tant, s'ha volgut que hi hagués un debat. I això, doncs, una mica, per respondre a la diputada de Junts per Catalunya, que ara jo entenc que demana que cal un debat i que s'han de modificar inclús iniciatives legislatives –segurament s'ha de modificar la llei que es va fer, que es va aprovar en el seu moment–; però, clar, és que ens entren les presses quan falta un mes, o ja estem en la campanya d'estiu. I això, des del nostre grup, creiem que no és viable o almenys no és possible. No podem acceptar que ara faci falta un debat. Ho torno a dir: el 17, a l'agost del 2017 vam plantejar aquest debat, però, clar, què va passar el 17?, què va passar la tardor del 17? Hi havien altres prioritats, com sempre. Això ha passat molt a Catalunya, en molts temes, que han quedat varats a les platges –en aquest cas, una analogia, doncs, que pot valdre– i que no s'han mogut d'allà, i que ens ho anem trobant, any rere any, en aquest Parlament.

Per tant, nosaltres no entrarem en el debat i en aquesta, diguéssim, falta de coordinació, que és una cosa que nosaltres demanem com a grup, que el primer que han de fer per a aquest tema i per afrontar aquest tema és que hi hagi coordinació entre el Govern, entre Esquerra Republicana i entre Junts. Veig que, en aquest cas, doncs, l'única disjuntiva important que hi ha és que el punt 6 diu que no hi ha d'haver moratòria, i alguns grups o el seu grup, el grup de Junts per Catalunya, diu que sí. Nosaltres creiem que ja n'hi ha prou, de moratòries. És que, de fet, crec que ja ens hem trobat..., ens anem trobant, en diversos temes, lleis aprovades que no s'implementen mai i que anem demanant moratòries any rere any, i que ningú es planteja, quan passa l'estiu, donar-hi una resposta.

Per tant, sé que hi ha un debat i sé que el món, sobretot, els petits pobles i el món rurals, piscines, per exemple, poden tenir problemes per ser obertes a l'estiu; però per això ja demanàvem en el seu moment que hi hagués una homologació, perquè molta gent que està treballant de socorrista pogués ser-ho i poder professionalitzar-se i poder entrar dintre d'aquesta definició. Per tant, no més moratòries. Des del nostre punt de vista creiem que no. Afrontem ara el debat o quan sigui, però portin el debat després de l'estiu, que possiblement estarem molt més serens i calcats tots, i llavors revisarem si es pot fer o es poden modificar, doncs, aquestes regulacions legislatives i adaptar-les a les que ja hi ha en altres territoris i a altres comunitats autònomes d'Espanya, on funciona perfectament i no hi ha aquests problemes.

Hem volgut fer coses diferents i no ens han funcionat, doncs canviem-les. Però el que no podem fer és mirar cap a un altre costat contínuament, perquè al final això no funciona i és una *chapuza*, bàsicament.

Per tant, jo crec que en aquest punt, doncs, no hi ha molt més a dir. No més moratòries, complim el que hem de fer i tinguem aquest debat quan faci falta.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Moltes gràcies, presidenta. Ho faig des de l'escó, ràpidament. A nosaltres ens sembla que és una proposta pertinent. De fet, crec que en comptes de portar-la un grup de l'oposició, hauria de ser el propi Govern qui estigués en aquestes qüestions, perquè, a més a més, doncs, enguany sembla que la temporada d'estiu s'ha avançat i, de fet, ja hem tingut dificultats, malauradament, en aquest tema del socorrisme.

Pel que fa al punt 6, que és el que crea una mica més de controvèrsia, després d'escoltar les intervencions de la resta de portaveus, amb la moratòria, doncs nosaltres opinem que ja n'hi ha prou. És cert, ho deia la diputada de Junts, que sense socorristes no hi ha temporada d'estiu, però, home, és que portem cinc anys ja amb la moratòria, aquest seria el sisè any, i, per tant, potser és que anem una mica tard. I crec que el Govern, en aquest sentit, s'hauria de posar les piles. Sembla ser que ara Esquerra Republicana vol acabar amb aquesta moratòria i aplicar ja la normativa d'una vegada per totes i, per tant, nosaltres hi estem d'acord. Jo crec que hem tingut temps i que no podem estar a base de moratòries i d'anar fent pegats que al final no solucionen el problema. Per tant, nosaltres donarem suport íntegrament a tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Bé, volia contestar al senyor Rodríguez, però no contestaré perquè no hi és. Ah!, aquí, aquí... D'acord, perfecte, senyor Rodríguez. Doncs miri, no som... (*Veus de fons.*) Com? (*Veus de fons.*) Sempre hi som. Molt bé. (*Rialles.*) Senyor Rodríguez, no el veia aquí assegut, ara el veig aquí. Miri, nosaltres no som govern a l'ombra, som govern alternatiu. No som a l'ombra, estem ben il·luminats –ben il·luminats, eh? (*Aplaudiments.*)

Vostè em deia: «No, és que jo no coincideixo en això, perquè estem coordinats.» No, no, si a la moció vaig dir: «Hi intervenen diversos departaments, aquí, el problema és que no estan coordinats.» Hi ha molts departaments que hi intervenen, però coordinats, coordinats..., no, eh? No.

Després, a la senyora Abella. Miri, l'hi vaig dir i l'hi tornaré a dir aquí: si volien fer un canvi a la llei ho podien fer a partir del setembre –setembre, octubre, novembre, desembre... Tenien molts mesos per poder-ho fer, i no l'han fet. Per tant, ara no hi ha excusa. Tenim una llei i la complim, simplement.

Altra cosa. Al senyor..., la senyora Lozano, sí. M'ha agradat aquesta frase que ha dit: «Salvados por el independentismo.» Caram, tu, mai millor dit, eh? *Salvados.* Però, sap què passa? Que, aquí, prou frivolitats. Perquè nosaltres necessitem socorristes que tinguin la titulació. I aquí no és campí qui pugui. No, no... Volem professionals que sàpiguen el que han de fer, per favor.

Al senyor Pellicer. Coincidim, senyor Pellicer. Ho he dit: sous precaritzats, jornades que són immenses, mal pagats... Per tant, coincidim, perquè ja ho havíem explicat.

Al senyor Parés. Sí, ho he dit: cinc anys, fa, que ho demanem –fa cinc anys. Sempre ens diu: «No, serà l'últim, serà l'últim, serà l'últim...» Per tant, coincidim.

Al senyor Garcia: evidentment.

I acabo, perquè com que m'han interromput un moment, presidenta... De les esmenes, les quatre esmenes que hi han, dos les hem transaccionat, una l'hem acceptada i una l'hem rebutjada. I, evidentment, l'única esmena que hi havia de Junts per Catalunya, que demana la moratòria, no l'acceptarem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé. Seguidament passarem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de les polítiques feministes del Departament d'Igualtat i Feminismes

302-00159/13

Vull agrair al Grup Parlamentari d'En Comú Podem que hagi facilitat el fet de que l'ajornament de la moció del punt número 17 que teníem avui en l'ordre del dia..., ens hagi permès avançar la darrera de les mocions d'aquesta tarda i així no acabar en aquests moments la sessió, sinó poder aprofitar aquesta estona fins al migdia. També a tots els diputats que hi intervenen i que també s'han avingut a poder fer aquest canvi i a tots els serveis parlamentaris que ho han permès.

I, per tant, passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de les polítiques feministes del Departament d'Igualtat i Feminismes, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Jo també vull agrair a tots els grups la predisposició que han tingut per a això, perquè a més a més també té a veure amb feminisme, no?, poder avançar aquesta mitja hora de la tarda. I, sobretot, facilitar no només que els diputats i les diputades marxem abans, sinó que tota la gent que treballa al Parlament que fa possible la nostra feina, que es queda fent-la després que nosaltres marxem –per exemple, tots els companys de la premsa–, doncs també puguin plegar una estona abans. Perquè, realment, acabar a les nou de la nit un ple, molt molt feminista no ho és.

L'objectiu de la interpellació... També, de fet, vull aprofitar per excusar la consellera, que ens ha comunicat que no podia arribar justament pel canvi d'hora. I, en aquest sentit, sabem que segurament seguirà el debat a través de..., podrà veure en diferit el debat. Com ja li vaig comentar a la consellera, aquesta interpellació, de fet, és una interpellació que nosaltres creiem que gairebé..., i em permetran que ho digui, eh?, per què li estem fent un favor a la conselleria amb aquesta interpellació i amb aquesta moció. Perquè el que bàsicament fem és demanar més recursos per a la conselleria, més estructura per a la conselleria i que li facin més cas la resta de departaments del Govern quan vulgui implementar i transversalitzar les polítiques feministes. Per tant, en aquest cas, crec que no es podran queixar de que realment és un exercici de sororitat del nostre grup cap al Govern i sobretot cap a la conselleria de Feminismes.

Perquè, com dèiem, ens preocupa aquesta idea de que el Govern es pensi que tenir un govern feminista i la famosa transformació feminista que està en un dels eixos que el president Aragonès va marcar sigui només tenir una conselleria d'Igualtat i Feminismes. I que tenint una conselleria d'Igualtat i Feminismes, doncs, ja tenim cobert l'expedient de la transformació feminista. No. No és així. I no és així i ens preocupa, perquè, pel que hem vist aquest any, sembla que sí que va cap aquí la cosa.

Per això la moció va en la línia del que vam plantejar en la interpellació, i el que fem és demanar bàsicament més recursos per a les polítiques feministes i més estructura per a la conselleria d'Igualtat i Feminismes; una conselleria, que ens arriba que no està tenint el suport i l'estructura i els recursos humans i econòmics necessa-

ris per poder fer front a tots els reptes que es planteja si de debò ens creiem que hem de fer una transformació feminista durant aquesta legislatura. I què és el que diem: que entenent les dificultats de posar en marxa una conselleria, doncs, que un any després això ja no pot ser una excusa. Ja hi ha hagut el temps per generar tota l'estructura. Ja hi ha hagut el temps per tenir uns pressupostos que es van aprovar gràcies a que el nostre grup va decidir posar aquesta responsabilitat per davant, malgrat que hi havia moltes coses, inclòs el pressupost de la conselleria de Feminismes, que no acabàvem de veure, perquè creiem que era necessari que poguéssim arrencar amb aquest nou pressupost.

Però és que quan veiem la valoració que fa la mateixa conselleria de Feminismes en un fil de Twitter, o que fa el president del Govern amb el vicepresident Puigneró quan presenten l'avaluació de l'any, doncs clar, de violències masclistes parla del decret de la violència masclista, que molt bé, que aquest Parlament el va validar, però que això, recursos i accions concretes no ho són. És important, però no és suficient. Que es parla de destinar més recursos a l'esport femení; que és important, però no és suficient. Que falten coses concretes per desplegar aquestes polítiques feministes.

Per això el primer punt claríssimament apunta a la necessitat de recursos. I, a més a més, que es fixi un percentatge mínim per a les polítiques feministes, les que executa la conselleria i les que executen tots els departaments. Evidentment, un percentatge que no faci trampa, perquè quan posem com a política feminista la gratuïtat del P2, doncs home, sí, però no; perquè, entre d'altres, són recursos que no només tenen a veure amb feminisme, que incorporen, sí, una perspectiva de conciliació, però que a més a més no és universal. Clar, evidentment, si posem tot el pressupost del Departament d'Educació com a polítiques feministes, potser sí que arribarem a aquest u per cent, però estarem fent una miqueta de trampa tots plegats. O si posem el de tot el Departament de Salut, perquè atenen dones. Doncs no, això no és política feminista i jo crec que la consellera n'és conscient. I quan parlem d'això, d'aquest pressupost, és específicament per a polítiques de transversalització del feminisme i de la igualtat entre homes i dones i d'atenció a les persones LGTBI.

I em queda només un minut. No podré parlar de tots els punts que hi han a la moció. La sort és que la tenen, la poden llegir i poden comprovar que realment intentem donar resposta a propostes concretes i viables, sobretot en la relació amb els ajuntaments, que s'estan queixant de què encara no hi ha contracte programa i que s'està apostant per una línia de suport als ajuntaments a través de subvencions anuals. Això no permet planificar polítiques d'igualtat als ajuntaments. Que calen més recursos i deixar de precaritzar les entitats que estan donant la cara quan l'Administració no ho pot fer; que ens arriben moltes queixes de les entitats que no estan cobrant a temps, que estan avançant els diners; que ha tornat a tancar ara, a deixar de prestar-ne el servei, AADAS, una de les institucions reconegudes en la seva atenció a les víctimes de violència sexual; que estem vivint una situació molt greu de les entitats, que ja ens diuen que no poden més, perquè estan suplint on no arriba la conselleria. Que el dret a l'avortament s'ha de garantir a tot arreu des del sistema públic, amb dret a decidir de manera informada quin mecanisme.

A les esmenes comentaré les que ens han presentat els altres grups, que també vull agrair que moltes d'elles han servit per millorar la moció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de defensa de les esmenes presentades, té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora Mònica Lora.

Mònica Lora Cisquer

Bé, bon dia. Gràcies. Bien, En Comú Podem, en su interpelación, hizo una valoración muy positiva del primer año de la consejería de Igualdad y Feminismos, pero nosotros consideramos que eso dista mucho de la realidad, porque la consejería de

Igualdad y Feminismos no es un reflejo de lo que preocupa a los catalanes; es una consejería para obtener rédito político a costa de politizar el drama de las mujeres que sufren violencia, una consejería que atenta contra la igualdad entre hombres y mujeres y una *conselleria* para colocar a los suyos. Y no solo eso, sino una *conselleria* para ejercer de correas de transmisión de los *lobbies*.

Y piden, en su moción, desde una perspectiva de su feminismo, ese feminismo que colectiviza e instrumentaliza a las mujeres, resumidamente, aumentar el presupuesto para políticas de su feminismo excluyente en todos los departamentos de la Generalitat; contratar más personal para impulsar más políticas discriminatorias; más dinero para sus entidades; más recursos para garantizar el aborto, y reforzar la educación sexual en las escuelas.

Y nosotros nos vamos a centrar especialmente en tres de las iniciativas. Y una de ellas, porque consideramos que es escandaloso que desde el Govern de la Generalitat se presuma de garantizar el derecho al aborto, en vez de crear, precisamente, una red de apoyo a las mujeres embarazadas para que no se vean abocadas a tomar esa decisión, que es un auténtico drama y una tragedia que las va a marcar por el resto de su vida.

¿Por qué no hablan, por ejemplo, cuando hablan del aborto, de todas aquellas mujeres y del drama de las mujeres que, por desgracia, ya han tenido que abortar? Han tenido que abortar porque desde las administraciones y, en este caso, desde esta misma, no les han dado ninguna ayuda ni les han dado ninguna opción para poder tirar adelante, y ahora mismo se encuentran destrozadas porque no han tenido ninguna alternativa por parte de la Administración pública. Mujeres, que la única solución que les dieron fue el aborto, en vez de ofrecer una alternativa, porque ustedes, desde la Generalitat, y la mayoría de grupos parlamentarios, no defienden el derecho de las mujeres a ser madres.

En cambio, nosotros, desde VOX, a diferencia de ustedes, defendemos que se tiene que fomentar la natalidad, que se tiene que proteger a la familia y que se tiene que ensalzar y proteger a la maternidad y a la paternidad. (*Aplaudiments.*)

Y otra de sus iniciativas es el ya famoso programa Coeduca't, que tiene como objetivo arrinconar a la familia poniendo la educación afectiva y sexual en manos de una escuela única y partidista que hipersexualiza a los niños y en la que no se respeta el derecho de los padres a educar a los hijos. Por ejemplo, podemos hablar de un taller, y esto no me lo invento, esto lo recoge el programa de Coeduca't..., podemos hablar del taller llamado Sensaciones, donde se pretende explorar la masturbación en la infancia como un hecho normalizado. Y estamos hablando de un taller que está enfocado a niños de entre tres a seis años. Y esto, disculpen, esto no es educación. Así que lo vamos a decir claro: no al Coeduca't.

Y después, por último, sí que queremos decir que hemos presentado varias enmiendas a esta moción. Concretamente, hemos presentado cuatro enmiendas, pero nos queremos centrar y hacer hincapié en un punto de las enmiendas, que es sobre el tema de los matrimonios forzosos. Porque si hubieran dejado de lado su ideología, nosotros podríamos haber votado favorablemente, por ejemplo, este punto de los matrimonios forzosos, porque desde VOX, estos últimos meses, tanto mi compañero Sergio Macián, como yo, por ejemplo, en la Comisión de Igualdad ya hemos presentado varias iniciativas para combatir y prevenir esta lacra de los matrimonios forzosos.

Y nosotros pensamos que mientras sigan negando el origen del problema, que no es otro que la importación de la inmigración ilegal y el auge del fundamentalismo islámico en nuestra región, no vamos a poder conseguir acabar con esta lacra.

Y es por ello que nosotros, mayoritariamente, en las propuestas que hoy nos presentan en esta moción, no podremos dar apoyo.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té ara la paraula la diputada senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, diputada Segovia. Els he de dir que quan vam llegir la moció del grup de comuns ens vam quedar estupefactes; no perquè la veiéssim malament, des del punt de vista del contingut, sinó perquè ens va semblar excessiva. Si l'han estudiada, deuen haver vist que no és una moció llençol d'aquestes que de vegades fem, sinó que és una moció que sembla el desenvolupament del programa de govern del Departament d'Igualtat i Feminismes. No hi falta ni un punt.

Per això nosaltres deduïm dues coses: una, que no deu ser cert que, a hores d'ara, s'hagi aconseguit un compliment del trenta-quatre per cent del programa de govern, i si vostès hi voten afirmativament, ens ho confirmaran; i dues, que el greuge que vam expressar en el Ple de fa dues setmanes referent a la baixa execució del pressupost d'Igualtat i Feminismes, només un cinquanta-sis per cent, ha afectat, i molt, les polítiques feministes. Una llàstima, tot plegat.

El meu grup ha presentat quatre esmenes, de les quals dues han estat acceptades, i dues, no. Una de les acceptades fa referència a la necessitat que els protocols contra l'assetjament sexual siguin registrats igual que ho són els plans d'igualtat, perquè si no els tenim registrats és molt difícil poder fer inspeccions i un control.

L'altra esmena acceptada és la que fa referència a una moció que vam presentar fa uns mesos, que parlava de la formació prelaboral de dones en situació de vulnerabilitat. I nosaltres hem demanat que les dones víctimes de violència masclista, és clar, s'hi puguin acollir.

Una altra de les esmenes que no ha estat acceptada deia: «Garantir que quan una entitat cultural faci una reserva d'un espai públic per dur a terme un esdeveniment les dones puguin accedir-hi i participar-hi sense cap mena de discriminació per raó de sexe.» Aquesta esmena la vam incorporar després de parlar amb la senyora Huma Jamshed, presidenta de l'Associació Cultural i Educativa de Dones Pakistaneses. I ho vam fer arran de l'assassinat d'aquelles dues dones pakistaneses de Terrassa al Pakistan perquè no acceptaven el matrimoni forçat que els havien imposat. L'Huma Jamshed insistia molt en la necessitat de canviar mentalitats per tal d'ajudar les dones. I és cert que en la comunitat pakistanesa, i en qualsevol altra comunitat patriarcal –a la catalana també–, calen normes, de vegades, perquè les dones hi siguin admeses. I com a mostra, aquest hemicicle.

L'altra esmena que no ha estat aprovada deia: «Fer campanyes educatives i de sensibilització en base als recents estudis fets al nostre país sobre els efectes de la pornografia en menors d'edat i la relació entre aquesta i la violència sexual». No tenim la mateixa idea amb els comuns del que representa la pornografia en el modelatge del comportament sexual de les nostres criatures. Les nostres criatures accedeixen a la pornografia des dels vuit anys i, a partir d'aquest moment, comencen a aprendre a excitar-se amb la violència i a normalitzar la violència. Jo els recomano un llibre que és molt interessant de la Mónica Alario que es diu *Política sexual de la pornografia*, perquè no som nosaltres que ho diem, sinó que ho diuen els especialistes, que hi ha una relació entre la pornografia i l'augment de la violència sexual entre menors. Per cert, que aprofito que soc aquí per fer-li arribar tot el meu escalf i el meu suport a la senyora Alario, que ha rebut un assetjament brutal a les xarxes per les seves opinions sobre la pornografia.

I, per últim, la posició del meu grup respecte a aquesta moció ha canviat a partir de les esmenes introduïdes. Com diu el títol, era una moció feminista i el contingut era un contingut per a dones, però ara ha canviat. Les dones no som un col·lectiu, som la meitat de la població. Les dones tenim uns problemes i unes necessitats que

requereixen unes polítiques i unes solucions diferents, com es demostra en aquest Parlament, que fem polítiques diferenciades per a les dones i per a cadascun dels col·lectius. Per posar-vos un exemple, fa poc en la Comissió d'Igualtat jo vaig presentar una proposta de resolució sobre el climateri. Els grups de govern volien introduir-hi la menstruació. Jo vaig demanar que no, que era una proposta de resolució sobre el climateri. Bé, aquesta moció no era per a col·lectius, sinó per a les dones; però ara, amb les esmenes introduïdes, hi han introduït molts col·lectius: LGTBI, racialitzats, migrants, refugiats...

Nosaltres volem que les dones tinguin clar que el nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és qui defensa els drets de les dones. Mirin, vostès acaben fent el mateix que l'extrema dreta, però amb paraules diferents. (*Veus de fons.*) L'extrema dreta diu... Em deixa parlar? L'extrema dreta diu: «La violència masclista no existeix, només existeix la violència intrafamiliar.» Vostès diuen: «Totes les violències són iguals i es poden tractar alhora». Resultat? La lluita contra la violència masclista es dilueix, però a les dones ens continuen assassinant.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, primer de tot, donar les gràcies al grup dels comuns perquè han presentat aquesta moció, perquè van fer aquesta interpel·lació, i que puguem, d'alguna manera, tots, tenir un debat d'avaluació d'un any de polítiques feministes. Perquè, com bé indicava també la companya Segovia, el fet d'entrar en una retòrica discursiva de transformació feminista, un any després hem de veure si aquesta retòrica s'ha materialitzat o no i de quina manera podem ajudar a que realment es materialitzi en qüestions concretes.

Nosaltres trobem molt positivament, dintre d'aquesta moció, els tres aspectes fonamentals, així a trets generals: que parli de dotació de recursos concrets, de terminis concrets i de serveis concrets. Perquè, si no, doncs, ens quedem sempre amb una teorització i amb un discurs que no transcendeix ni soluciona qüestions materials. Ara bé, nosaltres hem volgut complementar, a través d'unes esmenes, totes les propostes presentades, basant-nos en un concepte molt clar que jo crec que és millor que l'expressem a través d'una cita, en aquest cas de la Mikki Kendall, que diu: "Quan els fonaments de la retòrica feminista estan esbiaixats pel racisme, el capacitisme, la transmisogínia, l'antisemitisme i la islamofòbia, s'estan usant sistemàticament contra les dones marginalitzades i vulnerabilitzades i contra qualsevol concepte de solidaritat. No n'hi ha prou amb saber que existeixen altres dones amb experiències diferents, també s'ha de comprendre que elles tenen el seu propi feminisme basat en aquesta experiència.»

Recollint l'última part de la intervenció de la diputada Lienas, perquè feia referència explícita a les esmenes que hem presentat –i evidentment no podem perdre l'oportunitat de confrontar el feminisme blanc, perquè, si no, no seríem nosaltres–, simplement comentar-li que les esmenes presentades, tenint en compte i anant a atacar directament el subjecte del feminisme dotant-lo d'una perspectiva realista en qüestions materials de les afectacions de la violència patriarcal, institucional i sistemàtica, parla d'ampliar aquest subjecte del feminisme a la dissidència sexual, a l'antiracisme i a la migració. Perquè, tornant a citar una altra vegada..., i al final li recomanarem el llibre, ja que avui va de recomanar llibres també. «No estem aquí per recollir els vostres plats trencats, portar la vostra llança, agafar-vos de la mà, o animar-vos mentre patim en silenci. No estem aquí per criar els vostres fills, calmar la vostra culpa, construir les vostres plataformes, o lliurar les vostres batalles. Estem

aquí per la nostra comunitat, perquè ningú donarà la cara per nosaltres, excepte nosaltres mateixes.»

Les esmenes que hem presentat donen sentit a la realitat de moltes dones que també es veuen travessades per altres eixos i les seves problemàtiques també són qüestions feministes que no es poden abordar només des d'un eix d'opressió, com és, en aquest cas, el gènere.

Votarem a favor de la majoria de punts, excepte alguns que hem trobat problemàtics després de les transaccions i les esmenes presentades, com, per exemple, el que fa relació a les subvencions nominatives. Nosaltres no podem donar suport a normalitzar l'excepcionalitat de que no hi hagi concursos públics, de que no es considerin abans altres qüestions com la gestió delegada o la concertació, que dintre de no ser serveis directament prestats sí que donen un marge, entenem, d'àmplia participació i de selecció de les entitats que desenvoluparan aquests serveis, i, per tant, no podem donar suport a aquest concepte de subvencions nominatives.

També el pla d'igualtat, el punt sobre el pla d'igualtat el trobem problemàtic, perquè actualment no existeix la web on s'han de registrar aquests plans d'igualtat, i és una de les coses que hem parlat diverses vegades quan hem valorat el desplegament de la Llei 17/2015, i aquesta mateixa comprovació la poden fer en aquest mateix moment quan el Departament d'Empresa i Treball ha eliminat, dintre de la pàgina web, l'opció on aquests plans d'igualtat es podien presentar. A part de ser el negoci que ja hem comentat diverses vegades on diferents empreses privades i entitats estan elaborant aquests plans d'igualtat, lucrant-se amb una qüestió que les mateixes empreses haurien de passar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo, presidenta– per aquest procés, per tal de que aquests plans d'igualtat fossin efectius.

I, després, acabar també sobre la qüestió de la formació prelaboral, incidint també en que també hi ha un negoci a través de la moció que vam presentar, en la qual nosaltres també vam votar en contra d'aquell punt concret, precisament perquè fomentava l'externalització d'aquest servei de formació prelaboral.

I, per acabar, trobem molt positiu revisar els criteris de les subvencions a les entitats i els tràmits per abordar la «gordofòbia» a través dels trastorns de conducta alimentària, evidentment la ratificació del conveni de l'OIT 189 pel que fa al respecte del treball de la llar, que, de fet, s'està parlant al Congrés avui també. I, sobretot, també trobem molt positiu l'abordatge del contracte programa, part del que ha comentat la diputada Segovia també, perquè implica una precarització de les condicions laborals del personal de l'Administració local, que és principalment un cos de dones i que és molt significatiu que la Conselleria de Feminismes justament precaritzi les condicions laborals de les treballadores públiques als ens locals.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Senyora Cristina Casol.

Cristina Casol Segués

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia a tothom. Vagi per endavant que estem completament d'acord que el Govern inverteixi el màxim de recursos possibles per abordar de manera directa i transversal totes les polítiques feministes. Som conscients de la situació econòmica que té Catalunya en aquest moment, no és l'esperada, i a més a més tenim un espoli fiscal que patim tots cada dia.

Els recursos s'han de gestionar de la millor forma possible, i això ho fa realment aquest Govern, perquè el Govern de la Generalitat governa, per molt que alguns diguin el contrari. Amb això els hi vull dir que segurament voldríem tenir més recursos, però malauradament no els tenim.

Des de l'Administració hem d'estar compromesos al cent per cent amb la prevenció, l'abordatge, el seguiment de les dones que pateixen qualsevol expressió de violència masclista o de discriminació per raó de gènere. Aquesta és una situació molt greu que no pot continuar vivint en la nostra societat. Catalunya és un país modern i aspirem a ser-ho molt més. La violència de gènere no pot tenir cabuda en la nostra societat, com hem dit. És per aquest motiu que des d'aquest faristol vull denunciar públicament la situació tan injusta que pateixen moltes dones.

I ara, seguidament us desgranaré alguns dels punts de la moció, i començo per la transversalitat. Si bé des d'aquesta legislatura tenim una conselleria d'Igualtat i Feminismes, les polítiques de gènere que engloben han d'afectar tots els àmbits del Govern, i és així com ho fan, o com des de fa un any que ho estan fent.

Perseguim el territori. Tan important és la transversalitat com ho és la territorialitat. Jo, que soc de les terres de Lleida, crec que s'ha de posar molt més èmfasi en aquest tema. La xarxa d'organització i serveis de les polítiques de gènere han d'estar molt presents en tot el territori perquè estiguin garantits els nostres drets a tot arreu.

Afegeixo que Catalunya és un país que es caracteritza per una xarxa de voluntaris, i en aquest sentit també vull donar molt valor a la gran tasca d'organitzacions no governamentals i associacions de barri que duen a terme aquesta molt bona gestió. No voldria nomenar-les perquè no me'n vull deixar cap ni una, ja que podria estar hores i hores nomenant-les, però sí que m'agradaria expressar des d'aquest faristol el meu sincer agraïment per la tasca que fan per totes nosaltres cada dia.

Per altra banda, la pandèmia ha posat de manifest situacions molt complexes. Hem estat coneixedors de xifres que per denúncia o abusos durant la pandèmia, han augmentat molt de forma considerable. Vam poder veure que durant la pandèmia hi havia unes diferències territorials molt importants. En temes de drets sexuals i reproductius, per exemple, en la pandèmia vam veure que hi havia desigualtats sobretot a l'hora de rebre aquest servei. Des d'aquí també vull agrair al Departament de Salut tots els esforços que va fer per garantir aquest servei a tots els ciutadans i a totes les dones d'aquest país.

També pel que fa als serveis d'emergència, habitatges, SIAD, hospitals, jutjats, tots els departaments han fet la seva feina de forma transversal i hem de seguir per aquest camí.

Em centro en un dels temes que és el més important i que, sense cap dubte, és la prevenció: l'educació sexoafectiva i la coeducació. Sabem que el 2019 es va aprovar una moció per tal de que fos obligatòria l'educació sexoafectiva en totes les franges de l'educació obligatòria i de manera transversal en el currículum acadèmic.

Inexplicablement, Espanya és l'únic país de la Unió Europea que no té prevista l'educació sexoafectiva o la coeducació en el seu currículum, pel gran pes que té l'Església catòlica en l'educació en aquest país. Des del 2019 s'havia d'haver instaurat, però el programa Coeduca't encara no està implementat. I és molt més complicat ara, amb l'auge de l'extrema dreta, que ataca directament aquest tipus d'educació amb el mantra que és part de l'agenda de gènere.

Per acabar, els hi dono l'enhorabona per aquesta moció, que té un abordatge molt integral i una mirada reparadora. Però cal reflexionar, perquè ens cal treballar més des de la vessant de les polítiques proactives, per tal de que les dones, de joves, tinguin oportunitats per poder-se desenvolupar lliurement com elles vulguin i, alhora, ser jutjades pel que fan o pel que volen fer.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I finalment, en aquest bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. És ben bé que la vam encertar posant-hi «feminismes», perquè han passat aquí diverses diputades parlant, no?, de diverses maneres d'entendre el feminisme. Crec que és positiu i crec que és necessari que puguem confrontar també, des dels grups parlamentaris, què és el que pensem sobre quina és la voluntat i la capacitat i el poder que té el feminisme en la nostra societat.

Bé, com que la moció és molt àmplia i potser és difícil de comentar-la en cinc minuts en tota la seva magnitud, m'agradaria destacar tres coses. La primera, la qüestió del temps. És veritat que el que fem és un balanç, no?, d'un any. És veritat que el que estàvem fent era bastir un edifici, que no ha estat fàcil, perquè calia redefinir les competències, la gestió, el disseny, el lideratge i, per tant, s'havia de fer amb una mirada interdepartamental i també transversal.

Ja sabem que aquestes dues paraules el que volen dir és afegir-hi, doncs, un nivell de complexitat que no tenen, no?, altres competències que són més concretes i que això ho dificulta. Però també som conscients que un any és suficient, que en un any hauríem de començar a passar a la següent fase i hi estem compromeses. Tot-hom hi està compromès, des del Govern, des dels grups parlamentaris que donem suport al Govern.

I, per tant, entenem... Des de l'extrema dreta, no?, parlaven que la conselleria el que vol és polititzar. Efectivament, el que volem és polititzar moltes de les qüestions que tenen a veure amb les dones, que han estat històricament invisibilitzades. I quan parlem de polititzar, estem parlant, efectivament, del que proposa aquesta moció, que és de recursos humans i de recursos econòmics.

I és ben curiós..., i deia això dels feminismes, perquè per a mi hi ha dues coses molt importants en aquesta moció. Una és l'avortament –que després hi entro–; però la segona que trobava que era molt important era, justament, que amb les esmenes que ha presentat la CUP hi havia aquesta voluntat del que dèiem ahir amb la llei LGTBI, que és que les lluites no poden estar separades, no són incompatibles, no són indivisibles.

I, per tant, és molt curiós, no? Veiem aquí en aquesta tribuna com hi ha un feminisme que vol excloure la lluita LGTBI i la lluita antiracista i com hi ha uns altres feminismes que no contemplen una manera de lluitar que no sigui conjunta. I, per tant, crec que és bastant diferent negar la violència masclista i dir que és violència intrafamiliar, i una altra cosa, que és el que estem dient els feminismes transinclusius i antiracistes, que el que neguem no és la violència masclista i el que volem no és desdibuixar la violència masclista, sinó entendre que l'origen d'aquesta violència és patriarcal i que l'origen d'aquesta violència és compartit, amb les seves especificitats, per descomptat, però que l'origen de l'agressor i d'aquesta agressió i d'aquestes violències estructurals són compartides amb l'LGTBI-fòbia, amb el racisme i amb el masclisme.

Per tant, dues qüestions. La primera, l'avortament. El termini entenem que era inassumible, aquests tres mesos, però no hi ha més excuses. I, per tant, jo crec que, des del nostre grup parlamentari, el que cal és, doncs, enviar aquest missatge: que ja n'hi ha prou, que els drets de les dones i de les persones gestants, que el dret a l'avortament..., que és un dret fonamental, que és un dret molt concret que històricament ha estat invisibilitzat; que ha estat un tabú i que, per tant, mentre era un tabú, per a moltes de les dones que havien d'accedir a aquest dret, quedava invisibilitzat i silenciàt.

Doncs entenem que les institucions encara anaven trampejant d'alguna manera, però ara ja està, les dones han alçat la veu, les persones gestants han alçat la veu..., que, per cert, aquesta esmena creiem, no?, que posa el focus en que no podem invisibilitzar totes les realitats. I, per una altra banda, les entitats també ho estan reclamant arreu del territori. I, per tant, ja no hi ha més excuses.

I, per tant, entenem que aquests tres mesos, malgrat que siguin inassumibles i que nosaltres entenem les dificultats de desplegar l'equitat territorial i el dret a l'avortament, a ser informat, a que tothom sigui informat i que sigui la voluntat, no?, d'un mètode lliure i garantir-ne l'accés a tot el territori..., entenem la dificultat, però també entenem que no hi ha més excuses i que ja no ens podem permetre que sigui un dret històricament ajornable.

Per altra banda, parlàvem de la maternitat i de l'avortament com una tragèdia. El que és una tragèdia és tenir un fill o una filla amb sexe no consentit. El que és una tragèdia és no arribar a final de mes. El que és una tragèdia és tenir una maternitat no desitjada. Això és el que és una tragèdia. I sobre donar suport a les famílies, totalment d'acord, però a totes les famílies.

I dos comentaris finals. L'origen del problema dels matrimonis forçats no és l'origen ni la cultura ni l'ètnia ni la religió, l'origen és l'agressió constant que pateixen moltes dones. Per tant, quan posem el punt, el focus en l'origen de l'agressor i no en l'origen de la violència, ens estem equivocant. I té un nom que és molt concret, que és racisme.

I per acabar, sobre els tallers de masturbació als infants, *spoilers*: els nens i les nenes es masturben amb i sense tallers.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Després del torn de defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Esta moción de los comunes exige una aproximación racional y sin apriorismos para votar en conciencia y en coherencia. Ya les adelanto que vamos a pedir votación separada de cada uno de los puntos, porque la moción contiene puntos absolutamente votables favorablemente, absolutamente atendibles, y otros que reflejan los prejuicios ideológicos y la querencia intervencionista que tanto les caracteriza.

Somos un partido comprometido con la eliminación de la violencia de género y con la lucha por la igualdad efectiva de mujeres y hombres, y allí donde hemos gobernado o donde hemos podido ser decisivos, hemos conseguido resultados en esta línea. Por eso, nosotros, como liberales y defensores de la moderación y el justo medio, vamos a votar a favor de todos los puntos de esta moción orientados a proteger a las mujeres víctimas de la lacra de la violencia machista, que, por desgracia, sigue golpeando las vidas de muchas mujeres, que a menudo lo pagan con su propia vida.

También vamos a votar a favor de todos aquellos puntos que conducen a una mayor equidad social y a la lucha contra la discriminación por razón de orientación sexual. Nosotros, como liberales, vamos a defender siempre la libertad y la igualdad, porque solo seremos libres si somos verdaderamente iguales y solo seremos iguales si somos verdaderamente libres.

Lo que no vamos a hacer es apoyar aquellos puntos en los que se pone de manifiesto la pulsión intervencionista de los comunes, puntos en los que el grupo proponente pretende multiplicar de forma indiscriminada el gasto público y la intervención del Estado en materias que no corresponden. Pretender que el cinco por ciento del presupuesto de la Generalitat se destine a políticas de género transluce un maximalismo que dificulta sobremanera el progreso de nuestra sociedad. Lo que denotan este tipo de pretensiones es poco realismo y una falta evidente de sentido de la proporción. Y eso, señores de los comunes, déjenme que les diga que no favorece en prácticamente nada a la causa que dicen defender.

Por otra parte, algunos de los puntos de esta moción también podrían ser fuente, en caso de aprobarse, de una gran inseguridad jurídica o de mayor capacidad de la

Administración para seguir aumentando la cantidad de chiringuitos y de amiguetes colocados en la propia Administración; que puede ser que sea precisamente lo que buscan.

Entre los puntos de encuentro, sí que nos alegra ver, por ejemplo, que se suman a la importancia de la salud mental, ya no solo en el ámbito de las mujeres, sino en los jóvenes y en la sociedad en general. Ciudadanos ha estado siempre en favor de ello, de la necesidad de reconocer el problema, de trasladarlo a la esfera pública y de aprobar una auténtica estrategia y un plan de seguridad mental que cuente con una dotación presupuestaria suficiente, no como se está haciendo aquí en el Govern de la Generalitat o como hace el Gobierno de España hasta ahora.

Así que adelante, luchemos por la igualdad y por la eliminación de la violencia de género, pero sin excluir a nadie, sin silenciar voces, sin buscar enfrentar a unos y a otros para lograr objetivos políticos. Solamente así podremos construir una Cataluña y una España mejores.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, yo creo que hoy tenemos una nueva moción, como la que comentábamos ayer con la propuesta de los de la CUP, para marcar, pues, agenda ideológica.

Es cierto que hay alguno de los puntos en los que nosotros podemos estar de acuerdo, y, de hecho, me va a costar posicionarme sobre los diecisiete puntos que hay, porque vamos a hacer una votación bastante variada. Pero, por ejemplo, en el tema de los planes de igualdad, la publicación de esos planes, que ha generado y ha suscitado un poco de controversia, a nosotros nos parece, pues, razonable que se puedan publicar estos planes de igualdad.

Respecto, por ejemplo, al punto que habla también de dotar de más recursos a los trastornos de salud mental y especialmente los trastornos relacionados con la conducta alimentaria, de hecho, ya lo hemos defendido en otras ocasiones y, por tanto, a ese punto también vamos a votar a favor.

Tenemos muchos otros que están dedicados también a la lucha contra la violencia machista y que van dedicados especialmente, pues, a las víctimas, incluyendo aquí también a los niños y a los hijos de estas víctimas de violencia machista. Y, por tanto, en esos puntos nosotros también vamos a votar a favor.

Pero sí que es cierto que, después de escuchar los discursos y algunas de las consideraciones que se han hecho aquí, y tomando el conjunto global de la moción, nosotros ni compartimos el concepto, la concepción, ni compartimos tampoco la terminología. No aceptamos el «borrado» de las mujeres ni los constructos como «personas gestantes», que hemos escuchado hoy aquí. No vamos tampoco a blanquear esa política supuestamente feminista de los partidos de izquierda, en general, y de la ministra Montero, en particular; una política que es sesgada, que es hipócrita, que es excluyente y que, además, ha conseguido incluso dividir al propio movimiento feminista, precisamente, por el «borrado» de las mujeres.

Hay otro de los puntos también que habla sobre las personas trans y las coberturas que tienen que haber en la seguridad social. Nosotros no compartimos tampoco los postulados de la nueva ley trans del Gobierno y nos parece que amputar miembros sanos tiene que ser siempre la última opción. Y, por tanto, en este sentido, nosotros todo el apoyo a las personas que evidentemente no se sienten o están sufriendo por el sexo con el que han nacido, todo el apoyo, todo el reconocimiento de los derechos, todas las coberturas sociales y de la seguridad social sanitarias cuando sean

necesarias, pero no bajo el paraguas de la nueva ley trans, porque, insisto, no estamos de acuerdo con ellas.

En el punto que se habla del aborto, hemos discutido ya muchísimas propuestas que llegan del grupo de los comunes en la Comisión de Salud y nosotros siempre decimos lo mismo: estamos a gusto con la ley del aborto que está vigente, pero siempre –siempre– garantizando la objeción de conciencia. Y ustedes ya saben que en este punto siempre chocamos, porque no sé si es que pretenden, pues, que todo el mundo tenga que comulgar con sus ideas. Creo que hay que garantizar también el derecho a la objeción de conciencia de los médicos que en este caso no estén de acuerdo. Y lo he dicho muchas veces, creo que la vocación de un médico es la de salvar vidas, que es todo lo contrario a lo que supone un aborto.

También respecto a la dotación de recursos a varias estructuras, que al final lo que nos parece es que son, pues, estructuras de colocación de partidos; por tanto, en esto tampoco no vamos a estar de acuerdo.

Pero, como le digo, hay muchísimos de los puntos que votaremos a favor, porque nos parece que, a pesar de no compartir la concepción, a pesar de no compartir la terminología, pues, creemos que no hay que vulnerar tampoco a personas que podrían quedar desprotegidas y que están sufriendo en este momento y que, además, se les están limitando derechos. Y, por tanto, en esos puntos en concreto, sí que daremos apoyo.

Gracias.

La presidenta

Doncs finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Sempre és difícil, en aquests dos minuts, respondre tantes coses. Sí que volia començar destacant que un dels punts de la moció justament fa referència a un dels aspectes de l'acord de pressupostos que vam fer amb el Govern, que és aquest estudi per avançar en sistemes que permetin regularitzar i donar estabilitat a les treballadores de la llar.

I vull aprofitar per dir-ho també, i celebrar-ho, que avui, per fi, es ratifica el conveni 189, que és una cosa que està pendent des de fa molts i molts anys i que em permetran que ens pengem la medalla, que gràcies a tenir a Yolanda Díaz al ministeri..., i que ara esperem que el ministre Escrivá hi doni continuïtat, perquè moltes d'aquestes coses del 189 afecten la seguretat social. Així que estem segures que el ministre Escrivá estarà a l'alçada de la ratificació d'aquest conveni. *(Alguns aplaudiments.)*

Podria dir també moltes coses a la diputada de VOX; entre d'altres, dir-los que lobbys són Hazte Oír i Citizen Go, que són els amics de VOX i de Putin a través del Kremlin. Dir-li que avortar no és una obligació i que moltes dones ho fan senzillament perquè no volen tenir fills, més enllà de que tinguin o no tinguin diners.

També voldria respondre a la diputada del Partit Socialistes, dient-li que, malgrat que jo no estigui d'acord amb moltes de les coses que ella pensa i diu sobre el feminisme, jo la respecto. I no la compararé mai amb la ultradreta, per molt que pensi diferent, com vostè sí que ho ha fet. *(Alguns aplaudiments.)* I això sí que em sembla que no és un exercici de sororitat feminista. Que pensem diferent no vol dir que jo ni esborri ni negui la violència masclista. Que digui que neguem la violència masclista al grup que va impulsar la reforma de la llei de violències masclistes –hauria de repassar la seva intervenció–, al grup que la va impulsar la passada legislatura, és negar una evidència. I també vull constatar que potser qui està tenint posicions molt pròximes al feminisme del Partit Popular és el feminisme del Partit Socialista. *(Alguns aplaudiments.)* I potser sí que aquí haurien de fer una reflexió.

Per a la resta de punts, agrair les aportacions de la CUP, que creiem que millora la moció. Dir que les dones som el cinquanta per cent, però que també formem part

d'altres col·lectius i som alguna cosa més que dones. Som dones lesbianes, som dones racialitzades, som dones empobrides. Per tant, incorporar la interseccionalitat en cap cas és esborrar les dones i, si no, poden comptar quantes vegades apareix la paraula «dona» en la moció i potser els en sortiran unes quantes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Iniciem, doncs, ara les votacions de les mocions que hem debatut aquest matí i la darrera de la tarda, que l'hem traslladada a aquest bloc. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals que s'han admès. Hi ha sis diputats que han delegat el seu vot per a aquesta sessió d'avui.

Comencem votant la moció subsegüent... *(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)* Sí, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Perdoni, presidenta, que necessito demanar votació separada, que se m'havia passat. Disculpi. D'aquesta última moció que hem modificat, s'hauria de votar per separat el punt 3.a, el 4.b, i el 10 i el 10 bis, que aquests dos podrien anar junts.

La presidenta

3.a, 4.b, 10 i 10 bis, d'acord. *(Veus de fons.)* 10 i 10 bis poden anar junts?

Lorena Roldán Suárez

Sí.

La presidenta

Perfecte. D'acord. Molt bé, gràcies. *(Remor de veus.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la combinació energètica (continuació)

302-00154/13

Comencem, doncs, amb aquesta moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la combinació energètica. Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha obtingut 40 vots a favor, 91 vots en contra.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha obtingut 8 vots a favor i 123 vots en contra.

Votem ara els punts 2.b i 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 19 vots a favor i 112 vots en contra.

Finalment votem el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 48 vots a favor i 83 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos previstos per a la temporada d'estiu (continuació)

302-00155/13

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos previstos per a la temporada d'estiu.

Comencem votant els punts números 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 114 vots a favor i 17 vots en contra.

Votem ara el punt número 3... (*Veus de fons.*) I 17 abstencions –perdó.

Comença la votació del punt número 3.

Aquest punt ha obtingut 67 vots a favor i 64 vots en contra.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 56 vots a favor i 75 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 114 vots a favor, 7 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 89 vots a favor, 31 vots en contra, i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 56 vots a favor, 64 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara els punts 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 131 vots a favor.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 56 vots a favor i 74 vots en contra.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 89 vots a favor i 42 vots en contra.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 113 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.

(*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de les polítiques feministes del Departament d'Igualtat i Feminismes (continuació)

302-00159/13

Votem a continuació la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de les polítiques feministes del Departament d'Igualtat i Feminismes.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 48 vots a favor, 50 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 2, 3.c i 5 bis, lletres *a* i *b*.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 80 vots a favor, 13 vots en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 80 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

(*Se sent una música de fons.*)

Aquest punt... –ahir les entrades al Bruce Springsteen, i ara..., molt bé. (*Rialles.*)

Aquest punt ha obtingut 114 vots a favor i 17 vots en contra.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 50 vots a favor, 17 vots en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt 4.b.v.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 101 vots a favor i 27 vots en contra.

I votem ara la resta del punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 112 vots a favor i 19 vots en contra.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 88 vots a favor, 11 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara els punts 10 i 10 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 86 vots a favor, 11 vots en contra i 34 abstencions.

Votem el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 22 vots a favor, 107 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara la resta del punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 56 vots a favor, 11 vots en contra i 64 abstencions.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 24 vots a favor, 11 vots en contra i 96 abstencions.

Votem el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 50 vots a favor i 81 abstencions.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 111 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 50 vots a favor, 73 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 112 vots a favor i 19 vots en contra.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han obtingut 120 vots a favor i 11 vots en contra.

Suspenem la sessió fins a un quart de quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i els lletrats Antoni Bayona Rocamora i Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, el conseller d'Educació i el conseller de Salut.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el primer any de govern

302-000156/13

És la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el primer any de govern, que ha presentat el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bé; bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, dèiem fa quinze dies..., interpellàvem el Govern en aquest primer any de Govern Aragonès, i els hi fèiem una pregunta, llançàvem una pregunta a l'aire, que era si creien vostès que havia millorat la vida dels ciutadans i les ciutadanes en aquests dotze mesos. Nosaltres arribàvem a la conclusió que no, perquè vam triar quatre temes, vam posar algunes dades que vull recordar molt ràpid, i amb elles, doncs, ja vèiem que no estaven millor, sinó al contrari, bastant pitjor.

En assistència en l'àmbit de la salut, per exemple; tenim l'atenció primària col·lapsada. Tant és així que aquí, en aquest Ple, vam votar que quan trucaves al centre d'atenció primària, al teu CAP, t'atendrien en quaranta-vuit hores, i avui la llista, diguéssim, que tenim, l'espera que tenim perquè t'atenguin és de més de quinze dies, eh? Per tant, miri com anem evolucionant: en negatiu.

En educació, no cal dir-ho, seguim sense saber com començarà el curs el mes de setembre, seguim sent la regió o una de les regions d'Europa amb més abandonament escolar, amb més segregació, i tampoc veiem cap tipus de proposta per canviar això.

En serveis socials, ja ho vam dir: som la comunitat autònoma amb les llistes d'espera més llargues en dependència, a l'entorn dels divuit mesos, quan altres comunitats estan entre els sis i els set.

I en les renovables, no cal dir-ho, no?, estem a la cua d'Espanya: ni eòlica ni fotovoltaica... I, per tant, moltes vegades quan mirem els altres per buscar culpables... Doncs, mirin, en aquests àmbits, vostès tenen competències, tenen pressupostos, tenen una administració al servei i, en canvi, són incapaços de posar solucions.

Nosaltres, què hem fet amb aquesta moció? Doncs intentar donar respostes, posar respostes per ajudar-los en aquesta tasca difícil que és governar i que sembla que a vostès se'ls hi fa moltes vegades impossible.

I, bé, hem posat algunes propostes. Ja els hi haig de dir que els hi acceptem dues esmenes: la de l'àmbit de salut, que canviaven el pla de xoc –que no els hi agrada fer plans de xoc– per mesures ja previstes, diuen, però els resultats encara no hi són, i després en renovables, que ens canviaven un verb i, evidentment, si en comptes d'«invertir» diem «tramitar» també ens semblarà estupend. El cas és que realment tinguem molts més quilowatts d'energies netes en marxa a Catalunya quan acabi aquest any 2022.

Després, nosaltres volíem constatar –que em sembla que és una evidència, vistes les dades– que vostès han estat un any d'inacció, en gran part perquè han estat preocupats i dedicant energies a les seves divisions, que cada dia són més grans. Però vostès em fan molta gràcia, perquè han fet una esmena..., primer, han fet una esmena conjunta –molt bé, ben avinguts, Junts i Esquerra Republicana– per dir..., no constatar la inacció, sinó constatar que el Govern d'Espanya, que tal, que la taula del diàleg..., barregeu-ho tot. Però és que després Esquerra n'ha fet una altra, separada, sobre aquesta també, és a dir, que, en fi, vostès molt units no estan. És a dir, tant és així que, just en el punt que parlem de divisió, vostès presenten dues esmenes. Lo d'Esquerra Republicana ja m'ho explicarà, senyora Serret, perquè, clar, vostès fan una esmena i un altre tipus d'esmena separats, no? En fi, ja es veu que aquest Govern molt molt no va.

De fet, avui, a una moció de la meua companya Marta Moreta, han votat diferent, el Govern, diferent, a la moratòria sobre els socorristes, que, diu, ja no és l'ae-

roport, la taula del diàleg, coses importants. En fi, ja parlem de coses, diguéssim, del dia a dia, de la gestió. Doncs vostès ni amb això es posen d'acord.

I nosaltres els hi seguim dient: més autoexigència i menys culpar els altres, més ser autoexigents amb no estar a la cua de renovables, a la cua de la dependència, a la cua de com atensem els centres d'atenció primària, a la cua en segregació escolar. Més autoexigència i més resoldre els problemes que sí que estan a les seves mans, perquè tenen competències i recursos.

I, miri, no hi ha ningú del Govern, però els hi dic i algú ja els hi farà arribar, als consellers. Aquest matí el conseller Giró, que s'ha envalentint avui aquí en el faristol... Per cert, una interpellació que li feia el diputat Canadell a ell, però que no era així; ha sigut una interpellació del senyor Canadell al PSC. Ja arribarà, el PSC, al Govern, però de moment li hauria d'haver fet una interpellació al conseller Giró, i no ha estat així. Això també seria per estudiar-ho.

Però, en tot cas, li volia dir algunes coses, al conseller Giró, per no despistar-me. Deia ell que teníem unes dades d'execució de l'entorn del vuitanta per cent. Primer, li haig de dir que d'on treu les dades, perquè les dades de liquidació del pressupost del 2021 no estan publicades a la web; que avui és 9 de juny, ja estaria bé que estiguessin publicades. No hi són, només n'hi ha fins al 2020. I després ahir el president va donar unes altres dades; a veure quines són les bones, a veure si les públiques, a veure si hi ha una mica de transparència en aquest Govern.

Però, a més, dues dades que li vull donar, al conseller Giró, que aquestes sí que estan a la seva web i que sí que les ha publicat el seu departament. Execució acumulada d'inversions en infraestructures de la Generalitat a Catalunya des del 2018 al 2021 –execució–: 50,3; 50,3 d'execució acumulada en quatre anys del Govern de la Generalitat –50,3, de les seves dades.

I, per donar una altra dada, perquè tots ens esverem molt, que si Espanya no ens estima, Espanya... Miri, del 2018 al 2022, en aquests quatre anys, Espanya ha invertit, ha executat, inversions executades a Catalunya, 3.671, i en aquests quatre anys Catalunya a Catalunya, Govern de la Generalitat, 2.371: 1.300 milions de diferència de més del Govern d'Espanya a Catalunya que el propi Govern de la Generalitat. *(Aplaudiments.)* Dues xifres els hi he donat –dues. Ara bé, també els hi diré una cosa: no està bé un trenta-sis per cent d'execució, és una xifra baixa, però nosaltres, com a mínim, som honestos, ho reconeixem i hi intentem posar remei, cosa que vostès mai venen aquí a ser autoexigents, honestos i a reconèixer la realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup de Junts per Catalunya, la diputada senyora Glòria Freixa. *(Aplaudiments i remor de veus.)* Bé, no sé què han pres per dinar, senyors diputats *(rialles)*, però som al Parlament de Catalunya. Si no els importa... *(La presidentariu.)*

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; bona tarda. Gràcies, presidenta. És clar, jo tenia preparada una resposta a la seva moció, que havia d'anar de llistes d'espera, drets socials, educació..., però veig que el diputat Canadell ha fet una moció que havia de ser per al conseller Giró. I vostè diu que això no havia de ser així, perquè en realitat l'han fet al PSC, i vostè aprofita la moció per contestar al diputat Canadell, és a dir, que aquí veig que tot-hom aprofita el seu temps per al que li interessa.

A veure, de matrimonis..., o sigui, de matrimonis –ja els hi he dit més d'una vegada–, no en parlem, perquè el seu tampoc acaba d'anar massa bé. Llavors, acabem de posar-nos al mirall. Perquè, a veure, l'estrella, que és habitatge, l'estrella dels comuns, la fan, i vostès, el marit de la parella arriba a Madrid i ho porta al Tribunal Constitucional i es peta la llei que havien fet els pobres senyors dels comuns. Per

tant, a veure, intentem anar una mica més avinguts, també, aquest matrimoni des de les Espanyes.

A veure, sobre el que ens deia del pla de govern, nosaltres si alguna cosa hem estat és transparents. El president i el vicepresident van fer una compareixença per explicar que ja portàvem, en un sol any, executat més del trenta-cinc per cent del pla de govern. Per tant, crec que si encara portem..., no gairebé hem passat un any, doncs, crec que anem força bé amb tot això que vostè parlava d'accions de govern. N'hi fariem menció, però, com que m'ha deixat per altres temes, bé, li parlaré del pacte nacional per la llengua, del setanta per cent més d'ajuts en recerca, del pacte nacional per a la indústria, de la gratuïtat a l'infantil de P2, de la baixada de les taxes universitàries, de més inversió, molta més inversió, en salut mental, de sis-cents places més en el grau d'Infermeria, de l'agenda rural de Catalunya –no oblidem tot el territori– o, en habitatge, de la reserva del vint-i-cinc per cent dels nous habitatges de lloguer per als joves.

Jo no sé per què ho he de dir una altra vegada, perquè ja hem fet l'any de govern, s'han explicat els consellers, s'ha explicat el president, però... I, a més a més, està publicat al web, però tantes vegades com faci falta.

Pel que fa a les llistes d'espera en dependència, hem explicat un munt de mesures, que els hi tornarem a explicar. Ha vingut la consellera moltes vegades aquí i en comissió i ho ha explicat: digitalització, molta digitalització de tots els expedients perquè vagin més ràpid, perquè es puguin examinar aquests graus amb més celeritat. També accés a la història clínica de salut, perquè era una cosa que també endarreriria aquesta valoració per part dels treballadors en dependència. També impuls de la teleassistència, i vostès demanaven –que no ha dit re d'això, i em quedaré sense temps, perquè em pensava que veníem a parlar d'això– realitzar una valoració del grau de dependència i el programa individual d'atenció en un únic tràmit. Però els hi voldríem dir que això saben que requereix molta modificació normativa. I, per tant, doncs, tot i que nosaltres no veiem això com una bona solució... I si vol en parlem després, perquè veig que no me n'ha parlat. Per tant, segueixo amb la resta de coses.

Pel que fa a les llistes d'espera en salut, que per a vostès és un dels seus temes estrella i ho pregunten una vegada i una altra al conseller Argimon. A veure, es destinen més de 160 milions d'euros per evitar aquestes llistes, i s'han incorporat nous perfils de professionals tant a l'atenció primària com als hospitals per fer-ho possible. S'ha elaborat, sí, un programa de recuperació de l'activitat, que haurà de donar també més recursos tant a l'atenció primària com als hospitals. I sobre les cues, els hi va dir aquí el conseller Argimon i vull repetir les seves paraules: 629.000 intervencions quirúrgiques a Catalunya; amb una població de només 1 milió més de persones, 382.000 intervencions quirúrgiques a Andalusia, i a Madrid, 386.000. Per tant, no acabem d'entendre com és que resulta que tenim nosaltres la llista d'espera més gran. I, com que les dades no ens són fiables, doncs, nosaltres a això dels rànquings no hi jugarem.

I ara parlem de vostès, parlem del govern alternatiu, no? Perquè lo primer que podríem fer és trucar a Madrid, on governen i on tenen la clau de la caixa, i decidir retornar als catalans tot allò que encara se'ns deu en inversions, no? O pagar-nos tot allò que nosaltres hauríem de rebre i no rebem, perquè el conseller Giró ho ha dit molt bé: «Què podríem fer amb tots els diners que vostès han deixat d'invertir aquí?» Que no és Catalunya, que són vostès els catalans, també. I, per tant, ja que volen fer de govern alternatiu, doncs, bé, comencin per executar pressupostos des d'allà i facin-nos la vida més fàcil, perquè segurament tindríem moltes menys llistes d'espera.

I els hi posaré un exemple, perquè a mi el que més m'entristeix de tots vostès és que, cada vegada que els hi diem des d'aquesta bancada, vostès riuen –riuen. I a mi això em sap molt de greu, perquè avui, com que potser parlant de dèficit fiscal no ens en sortirem... Imagini's que vostè té tres fills. Un té un sou molt alt, i els altres

dos, més baixet. I el pare diu: «Tot el sou cap a casa, que ja el repartiré jo.» Però amb el temps els altres dos fills acaben tenint el mateix sou que l'altre. I li diu: «Mira, escolta, com que així ja ens va bé, a tu no et reduïrem lo que pagues i els altres seguiran vivint millor que tu perquè tindran encara més diners.» El seu fill marxaria de casa. Per tant, no ho sé, comencem a entendre la situació, perquè crec que cada vegada ens n'estem sortint pitjor.

Doncs bé, m'he quedat sense temps, perquè hem hagut de parlar de coses que no tocaven. I, per tant, gràcies per escoltar, però no hi ha més temps –no hi ha més temps.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Meritxell Serret.

(Remor de veus.)

La presidenta

A veure, silenci, si us plau. Senyora Serret...

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, aquesta és una moció bastant curiosa, perquè, d'una banda, és una condemna gratuïta, buida, genèrica al Govern, i d'aquí passa a apropiari-se de mesures que el Govern ja està fent: més formació professional, millorar el curs escolar, la transició energètica i coses que ja hem anat veient aquests dies precisament també en aquest Ple.

Per això votem que sí o ens abstenim en tot allò que ja estem fent al Govern, i denunciem que... Que vostès parlin d'inacció i de divisió és tenir una mica –una mica– de pa a l'ull. Sobretot perquè qui acusa és el PSC-PSOE, que forma part del Govern suposadament més progressista de la història, aquest sí, dividit, que ni fa dos dies votava amb la dreta per tombar la proposta d'Unidas Podemos, el seu soci de govern, sobre l'impost als rics i que Unidas Podemos liderava des de l'esquerra l'oposició a la proposició de llei abolicionista del PSOE. Això és divisió política. I també n'hi ha de social, perquè divisió i inacció és incomplir amb les inversions sistemàticament. Divisió és espiar. Divisió és inacció i utilitzar la hipocresia i paraules buides per no afrontar el conflicte polític amb Catalunya. I obviar tot això és, això sí, divisió i inacció.

Amb la resta de la moció que presenten, amb mesures de detall, ens deixen clar que avui el PSC-PSOE no té agenda política alternativa a Catalunya. Ho veiem amb les mocions que presenten setmana rere setmana en aquest Parlament. No demanen res que la Generalitat no estigui fent. I per això ens hi abstindrem o hi votarem a favor, perquè, evidentment, votarem a favor de fer els canvis que necessita el model educatiu català. Sí, perquè ja els estem fent, i els estem fent quan s'avança en la gratuïtat de zero a tres anys, en la universalització i presentant més places públiques que mai, amb una distribució equitativa dels alumnes amb necessitats especials entre públiques i concertades, amb un calendari escolar més racional i reduint ràtios per primer cop en la història.

I sí, els canvis tenen un cost polític, perquè fan por o perquè impliquen treure la gent de la seva zona de confort. I si el cost ha de servir per fer un país més just i més lliure, l'assumim, i amb orgull, perquè avui podem celebrar un any de govern republicà i transformador, que actua decididament, i alhora podem constatar que vostès porten un any de govern alternatiu buit de contingut i amb un balanç de fracàs absolut.

Vostès volen parlar d'inacció? Els poso un altre exemple que han obviat en la seva llista. No podem comptar amb el PSC per aconseguir els recursos que el país mereix ni per acabar amb els incompliments recurrents de l'Estat. Fins i tot quan

Esquerra Republicana hem fet pressió i hem aconseguit maximitzar les partides de ministeris del PSC a Madrid, resulta que al final fan vergonya aliena, i que, per molt que garantim que hi ha un pressupost digne per a rodalies, el ministeri, amb l'exalcaldessa de Gavà al capdavant, és incapaç d'executar més enllà d'un vint-i-set per cent pressupostat. Això il·lustra perfectament el problema de pertànyer a l'Estat espanyol, amb unes institucions centralistes i centralitzadores, i que no importa el que digui la llei, sempre acaben beneficiant Madrid i els mateixos, més enllà i menystenint el conjunt de la ciutadania catalana.

I això va en contra del que necessita la gent més vulnerable del nostre país i va a favor de les desigualtats. I, és a dir, que és això, inacció i divisió, la seva. I no deixarem de denunciar-ho ni tampoc renunciarem a cap recurs compromès de l'Estat amb Catalunya, perquè el deute és històric i segueix creixent, com hem recordat durant aquest Ple, amb l'accés ferroviari al Prat, la B-40, la variant de Vallirana, el Corredor Mediterrani, els recursos als ajuntaments per fer les seves obres o per respondre a la crisi humanitària per la guerra d'Ucraïna.

I no només. Vostès són la veu a Catalunya d'un govern incapaç, incapaç de derogar la llei mordassa, incapaç de fer una reforma laboral digna, quan ja tenim la patronal que insta les empreses a despenjar-se dels convenis col·lectius, incapaç de taxar els beneficis caiguts del cel de les grans elèctriques, incapaç d'impulsar una reforma fiscal de progrés.

I diuen que el Govern de la Generalitat de Catalunya no soluciona problemes a la gent, però el cert és que són incapaços de posar cap solució alternativa sobre la taula, perquè sempre estan o escorades a la dreta o, per contra, són les que ja està impulsant aquest Govern transformador.

I si volen parlar de taula, si volen diàleg entre catalans, tenim una institució pròpia, que és aquest Parlament, perquè el que cal per resoldre el conflicte polític és negociar, amb un diàleg que sigui sincer i transparent. I els ho hem dit molt clarament: la negociació no pot ser un teatre que s'eternitza ni serà sincera amb l'estratègia de criminalització, espionatge i repressió actuant impunement. Posin propostes sobre la taula, perquè això és el que no tenim. El que sí que tenim: un govern català i una majoria de societat catalana compromesos amb la via negociada i democràtica, perquè per la seva banda només tenim excuses, espionatge i incompliments. Esquerra Republicana volem resoldre el conflicte democràtic democràticament, i només hi ha una via: amnistia i referèndum. I no hi renunciarem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, per fixar la seva posició, té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Bé, després dels matrimonis ara venen els *solteros de oro*, perquè d'aquí aviadet tothom voldrà pactar amb nosaltres. (*Remor de veus.*)

Bé; gràcies, presidenta. En el primer punt..., constaten la divisió i la inacció del Govern en el seu primer any de legislatura i la seva incapacitat per resoldre els problemes concrets de la ciutadania de Catalunya. Totalmente de acuerdo. Lo único, señores socialistas, que ustedes forman parte de este Gobierno, son la *conselleria* de oposición. Han aprobado conjuntamente, estos matrimonios tan mal avenidos, veintisiete de las treinta y una leyes que se han tramitado en esta cámara. Es más, ustedes también gobiernan juntos en Madrid, invistiendo, los separatistas, al presidente Sánchez, y arruinando a la nación con sus políticas. Illa –nosotros lo decimos mucho y es verdad– es la mula de Aragón en Barcelona, como Rufián es la mula de Sánchez en Madrid.

Cada escándalo de Sánchez tiene una contrapartida en forma de cesión a los separatistas. Antes fueron los indultos a los golpistas; ayer, el acuerdo que vulnera la legalidad y discrimina al español para acallar las críticas por el asunto Pegasus. El PSC –y me sabe mal decirlo– ha traicionado abiertamente los valores de todos sus votantes y ya se ha entregado al separatismo, que se mantiene en el golpe de estado incumpliendo sistemáticamente la ley. Y ambos partidos trabajan de manera conjunta para traicionar a las clases más populares y más humildes, que decían representar. Han aprobado la mayoría de las medidas antiprosperidad propuestas desde el departamento de religión climática de Cataluña. También se unen con el separatismo en la demonización de los que sufren la inseguridad del islamismo, llamándoles «racistas» y «xenófobos» simplemente por querer seguridad en sus barrios.

Y, siguiendo con los puntos de la moción, sobre la formación profesional y el mercado de trabajo, pues, evidentemente, para VOX la formación profesional y la cultura del oficio son pilares fundamentales para conseguir un buen mercado de trabajo eficiente y productivo. Y, efectivamente, hay un desajuste entre la oferta y la demanda de nuestro mercado laboral. Lo constatas estos días, hablando con varios sectores, sobre todo en la restauración, hostelería y construcción, que denuncia una escasa mano de obra de calidad. Nos encontramos ante una alta tasa de paro y a su vez con salarios muy bajos en estos sectores de nuestra economía.

Es por eso que apostamos por el modelo de formación profesional dual, la colaboración de las empresas, que son las que saben realmente lo que se va a necesitar en el mercado laboral y pueden ayudar a hacer los currículums académicos necesarios para que la formación profesional se adapte a esta demanda.

Sobre las listas de espera, nos presentan una serie de medidas en materia de listas de espera que nos parecen positivas, francamente. Sin embargo, el objetivo nos parece un poco pobre e insuficiente. ¿Por qué ponen como objetivo reducir la lista un cuarenta por ciento solo y en dos años? Sin despilfarro, sin gasto ideológico en feminismos y en su religión climática compartida, se podría ir a más y a mejor. Según el Dincat, en su informe de elaboración presupuestaria aprobado para este curso político, acabar con las listas de espera supondría dedicar 113 millones de euros del presupuesto. Pues desde VOX lo hemos manifestado y lo repetimos, lo tenemos muy claro: eliminando las consejerías de Feminismo y de Acción Exterior ahorraríamos aproximadamente 200 millones de euros y podríamos destinarlos, por ejemplo, a 4 millones de visitas de atención primaria.

En relación con la energía, su propuesta de objetivo 2030, pues ya lo saben, nosotros estamos por la soberanía energética, que poco a poco van a ir comprando cada uno de los grupos aquí presentes, para defender que no tengamos que depender de la energía exterior, para buscar el bienestar de los españoles con una energía barata, accesible y suficiente.

Por último, piden «convocar la taula de partits catalans per obrir un diàleg sincer i tractar aquells temes que són de rellevància per a Catalunya». Miren, no hablen de pacto sincero ni de *taula de partits* cuando discriminan sistemáticamente a nuestra formación política. Lo vemos en las comisiones, lo vemos en el Pleno y continúan con su cordón antidemocrático a VOX, cosa que les agradecemos, porque cada vez más votantes socialistas nos van a votar a nosotros.

En relación con los temas de relevancia para ustedes, los temas de relevancia ya se saben, es pactar la «corpo», Consell de Garanties Estatutàries, Sindicatura de Comptes. Esos son sus temas de relevancia. Y desde VOX seguiremos denunciando estos pactos que van contra nuestra convivencia, porque pactan con golpistas que quieren acabar con esta convivencia y con esta unidad. Y seguiremos centrados en la Cataluña postseparatista para solucionar los problemas que ustedes han generado conjuntamente de economía social y de inseguridad.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Bé, hem de reconèixer que ens han presentat una moció ben estranya, totalment mancada de coherència textual i que, sota críptiques..., sota les que cal buscar realment quines són les intencions.

Vostès comencen un text obrint un paraigua enorme, constatant divisió i inacció del Govern en el seu primer any de legislatura, la seva incapacitat per resoldre els problemes concrets de Catalunya. I ho diuen així, a l'engròs, en genèric. I, seguidament, passen a fer un llistat de propostes que es focalitzen en aspectes rellevants, aspectes necessaris, evidentment, però que són molt concrets, que sorprèn que, després d'obrir aquest marc tan ampli a nivell polític, passin a aquest pla tan prosaïc i acotat i, deixin-me dir-los, també poc ambicions.

Nosaltres ja hi estem d'acord, que hi ha inacció respecte a les autèntiques necessitats de la majoria de la gent. Inacció de tots vostès a Madrid i aquí. I, la veritat, també, nosaltres els veiem plegats, al Govern i a vostès. Veiem que es posen d'acord molt ràpid per seguir impulsant les fórmules antigues del neoliberalisme i de l'autonomia més rancis, que l'únic que fan és servir per perpetuar desigualtats i els marcs d'opressió –Jocs Olímpics, fer vehicular el castellà a l'escola... De fet, nosaltres a vostès els anomenem a tots plegats «la sociovergència republicana», i pensem que aquest joc que fan vostès d'anomenar-se «el govern alternatiu», a més a més de no colar gens, quan es fa broma sobre això –avui aquest matí ho vèiem, que si el govern alternatiu, que si el govern a l'ombra–, sincerament, si ens posem a la pell de la majoria de la gent, del que està patint i de lo malament que ho està passant per poder sostenir la vida i fer-la vivible, doncs, no deixa de ser un joc bastant cínic. Nosaltres pensem que aquests problemes..., estem d'acord que no es resolen... Però els problemes que no es resolen no es resoldrien precisament amb el seu model, amb el model de vostès, perquè el model que vostès defensen és més del mateix: més neoliberalisme i més autonomisme. Però, bé, em centro en la moció.

Sota aquest títol tan genèric i tan obert, no hi han propostes concretes a nivell polític; només n'hi trobem una al final, que ja hi vam votar en contra en l'anterior legislatura. Aquesta mania que tenen vostès de voler crear taules de diàleg fictici. No. I les propostes precises i poc ambicioses que vostès fan, que moltes les votarem a favor, perquè algunes inclús les hem defensat nosaltres també en mocions abans.

Sobre les llistes d'espera per la dependència: el que cal és que s'acabin, no només que es redueixin. Els cicles formatius: entenem que són el marc reivindicatiu de la comunitat educativa, les que vostès proposen. Les de sanitat van en la mateixa línia del que ja vam proposar a la moció de gener. Les de les renovables ja saben que no les podem aprovar sense aquesta planificació.

Nosaltres ens volem aturar en el punt *d*, en què vostès diuen «assumir els canvis i prendre les decisions necessàries per garantir un bon funcionament del proper curs 22-23». Caldria dir que matisessin una mica de quins canvis i decisions estan parlant, perquè podem donar per descomptat que són els del marc reivindicatiu de les vagues, però voldríem que ens ho aclarissin. Perquè vostès fa unes setmanes es van retirar del consens que havíem treballat per reprovar el conseller Cambray i demanar la seva dimissió. Dues vegades en aquest Ple en poc temps han tingut l'oportunitat en aquest hemicicle de pronunciar-se a favor d'aquest canvi, i les dues vegades, a darrera hora, s'han fet enrere. I dimarts, aquest mateix dimarts, vostès van deixar plantades les famílies sense plaça a l'escola pública, que és un dels greus problemes que s'afronta per al curs 2022-2023. I vostès i els partits de govern unànimement van no assistir a la reunió convocada per escoltar aquestes famílies que han quedat sense plaça per aquesta retallada de places públiques encoberta darrere la cortina de

la baixada de ràtio feta pel conseller Cambray. Ho veuen? Una altra vegada, tots tres, ben units, donant l'esquena als drets trepitjats de la majoria de la gent.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments i remor de veus.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, quan es feia el debat d'investidura, nosaltres ja dèiem que aquest era el govern de la resignació i que no era un govern de transformació. Crec que el que ha passat aquest any ens dona bastant la raó.

Bàsicament, és un govern que viu entre la paràlisi i la resignació. La paràlisi perquè jo crec que destinen totes les seves energies a gestionar una relació que jo ja els hi he dit diverses vegades que no té remei. La prova és ahir. És a dir, ahir havia de ser el dia gran del consens del català i va ser una nova batussa que no deixa de ser un símptoma a partir d'unes declaracions que, evidentment, crec que compartim que estaven fora de lloc, que són les del senyor Rufián. Però és que, a més a més, ho vivim en primera persona, perquè, al final, quan vam negociar nosaltres els pressupostos, vam aprovar uns pressupostos en què el secretari general d'un dels partits que donava suport al Govern va dir que preferia que no hi hagués pressupostos a Catalunya abans que els poguessin pactar amb nosaltres. Fins a aquell nivell arriba el seu nivell de confrontació i també de paràlisi.

Clar, vostès juguen a la comparativa. I és veritat, no?, sempre es pot comparar tot. Jo els voldria fer la llista, i els hi faré: la reforma laboral que vostès van votar en contra, que ha suposat el nivell més alt de contractació indefinida que tenim a Espanya; podríem parlar de la reducció de l'atur; podríem parlar del pla de resposta a Ucraïna de 16.000 milions d'euros; podríem parlar dels fons covid. Però parlem també de lleis: podem parlar de la llei «només sí és sí»; podem parlar, per exemple, de la llei trans; podem parlar de la llei d'eutanàsia; podem parlar de la llei de canvi climàtic. Saben quantes lleis ha fet el seu Govern?, quants projectes de llei? Un. *(Aplaudiments.)* Sap per què hi ha aquest projecte de llei? Perquè nosaltres vam anteposar els interessos de país als interessos de partit, i per això hi ha pressupostos a Catalunya.

I, clar, vostès m'ho comparen –i sap la senyora Romero que tenim diferències, però també crec que tothom sap que tenim molt bona relació– amb la situació dins del Govern de l'Estat. Però jo els hi posaré tres diferències. Miri, la senyora Yolanda Díaz no és la cap de l'oposició, com la senyora Borràs, que busca tot el dia fotre-li el dit a l'ull, al senyor Aragonès. Entre altres coses, el senyor Jaume Asens no ha insultat mai el president del seu propi Govern; no se li acudiria mai, al senyor Jaume Asens, insultar el president o un expresident de la Generalitat. Per tant, les diferències jo crec que són abismals. Però és que, fins i tot, nosaltres, si estem dins d'un govern com el Govern de l'Estat, no faríem mai una consulta per dir si trenquem el Govern, com estan vostès plantejant. *(Aplaudiments.)* És a dir, o a missa o repicant. Per tant, poden comparar el que vulguin, però jo ja els hi dic, i, a més... Home, no?

Em dirigeixo a Esquerra Republicana: ja no vam començar bé la legislatura; no busquin solucions al que ja no en té, per tant... No és el govern que nosaltres volíem, i jo crec que no és el govern que vostès volien, i saben que no és el govern que necessita Catalunya. I jo crec que la seva relació està més que esgotada.

I, després, parlaven de resignació. I, miri, els hi posaré tres exemples respecte a... Vostès parlen..., el president Aragonès parla moltes vegades de transformació verda. Jo crec que és un govern de resignació en polítiques ambientals. Els hi posaré tres exemples. Nosaltres... És a dir, l'ampliació de l'aeroport –l'ampliació de l'aeroport. I sí, miri, nosaltres vam treballar dintre del Govern de l'Estat perquè s'ampliés l'ampliació. Però vostès estaven a favor de l'ampliació de l'aeroport.

Els Jocs Olímpics, que també aquí jo els hi vull dir: és un sainet, el que tenen amb els Jocs Olímpics. A més a més, fins i tot... Vull dir, hi han diputats i diputades del seu grup parlamentari que estan en contra dels Jocs Olímpics. Vam compartir manifestació, cosa que també celebrem. Però és que, a més a més, també tenen, i en aquest cas Junts per Catalunya, té també, no ho sé, una, diguéssim..., Dr. Jekyll i Mr. Hyde, perquè..., jo ho sento. És a dir, si vostès trenquen relacions amb el Govern de l'Estat... Miri, no hi ha res més espanyol que el COE; o sigui –jo els hi he dit més d'una vegada–, no hi ha res més espanyol que la bandera espanyola passejant pel mig de Puigcerdà inaugurant els Jocs Olímpics amb el rei d'Espanya. Per tant... És a dir, vull dir, que al final les contradiccions les tenen vostès amb un projecte que no va enlloc.

I, a més a més, després també el Hard Rock –que també celebren que hi ha diputades d'Esquerra Republicana amb qui també treballem molt bé–, que ja diuen que és un projecte que no es farà, i espero que no es faci.

Jo crec que aquest Govern suspèn –ho vaig dir l'altre dia–, suspèn en tres camps: suspèn en salut –tenim l'atenció primària com la tenim–; suspèn en educació –jo crec que el que és evident..., no?, que la gestió del senyor Cambray ja no dona per a més–, i suspèn en lideratge ambiental i suspèn en transició ecològica.

I, si em deixen –perquè al final és una moció del PSC–, també els hi faig un prec. Està molt bé, això de govern alternatiu –jo crec que poden anar fent decrets imaginaris–, però jo crec que no podem tenir un govern de resignació i un cap de l'oposició resignat. I, miri, no passa re si algun dia demanen la dimissió del senyor Cambray, que jo crec que se l'ha guanyada i jo crec que ja va sent hora que aquest Parlament la demani. I potser estaria bé que, d'una vegada per totes, reprovéssim el senyor Cambray, que s'ho ha guanyat i jo crec que ja li toca.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Bien, hoy tenemos una moción del PSC, que, ciertamente, hoy día el PSC, por desgracia, no es ni oposición ni alternativa. Por mucho que se presenten como un gobierno alternativo, ciertamente, el PSC está haciendo una política de seguidismo del nacionalismo, como, por desgracia –lamentamos muchos–, ha hecho en los últimos cuarenta años. Ciertamente, uno de los grandes problemas que tiene la Cataluña autonómica ha sido la actitud del PSC con relación al nacionalismo. El PSC ha hecho cosas buenas por Cataluña, desde luego, y no seré yo quien las niegue; el problema ha sido que su actitud para con el nacionalismo ha sido siempre complaciente, ha sido siempre condescendiente y ha sido siempre profundamente vergonzante.

Y, en este aspecto, yo creo que lo fundamental es que el PSC ha asumido las premisas del nacionalismo, las ha asumido en aspectos como el hablar de la lengua propia, para referirse única y exclusivamente al catalán, excluyendo como lengua propia de los catalanes el castellano. No, no hay una lengua propia de los catalanes y otra que sea impropia, sino que ambas lenguas son no solo oficiales, sino que son propias de los ciudadanos de Cataluña. Las lenguas no son propias de los territorios, sino propias de los ciudadanos. Y, en este aspecto, creo que, por extensión, pretender decir que el castellano no es propio de Cataluña es un verdadero contrasentido. Y eso es lo que ha favorecido el PSC junto con los nacionalistas. Lo ha favorecido hablando de Cataluña como nación; hablando de un solo pueblo para referirse a la ciudadanía de Cataluña; hablando en términos propios, insisto, de partidos nacionalistas. Por eso he comentado en alguna ocasión que el problema, o el principal problema que ha tenido la política catalana estos años, ha sido el profundo síndrome de Esto-

colmo que ha tenido el Partido de los Socialistas de Cataluña para con los nacionalistas.

Mientras no haya una oposición verdaderamente fuerte, verdaderamente dura contra el nacionalismo, Cataluña difícilmente pasará página de este tiempo de oscurantismo, de este tiempo de política de confrontación, de política basada en términos y en parámetros abiertamente decimonónicos.

En este sentido, mención aparte merecen también los comunes, por supuesto. Ahora, el portavoz de los comunes, el señor Cid, les afeaba a los miembros del Govern de la Generalitat que no sean más beligerantes contra la idea de los Juegos Olímpicos, porque no hay nada más español que el Comité Olímpico Español, y hacía broma, hacía befa, de pasearse con la bandera de España por los Pirineos. Está hablando un representante de un partido que gobierna actualmente España. Es un verdadero drama para España tener un partido en el Gobierno con representantes que hacen befa, que hacen mofa, de la propia insignia nacional; es una cosa sin precedentes, sin parangón en Europa.

Yo, ciertamente, creo que los ciudadanos del resto de España deben saber lo que hacen comunes y socialistas en este Parlamento. Lo que hacen, por ejemplo, validando, dando carta de naturaleza a la ley que pactaron ayer con los nacionalistas, que en la práctica es verdad que es abstrusa, que es difícil de entender, pero que el propio Consejo de Garantías Estatutarias nos daba una pista clara, que es que esa ley, ese buñuelo jurídico con el que nos han obsequiado nacionalistas y socialistas, no considera el castellano lengua vehicular en las aulas –lo dice claramente el Consejo de Garantías Estatutarias. Efectivamente, solo predica la condición de vehicular de la lengua catalana. Ayer, los propios políticos nacionalistas les decían, señores del Partido Socialista, que esa ley que ustedes aprobaban era precisamente para evitar el cumplimiento de la sentencia del veinticinco por ciento de castellano en las aulas. Por mucho que ustedes se empeñen en decir lo contrario, todo lo más a lo que pueden aspirar con esta proposición de ley es a crear mayor inseguridad jurídica y a crear mayor desamparo en los derechos individuales de los ciudadanos de Cataluña, castellanohablantes o catalanohablantes, que tienen derecho a aprender un castellano académicamente digno, un castellano intelectual y culturalmente válido para ir por el mundo. Por desgracia, con el actual sistema educativo, con la actual composición de las lenguas que tenemos en nuestro sistema educativo, eso no es posible. Y ustedes, con su voto ayer, con su foto en las escaleras de este Parlament, lo que hacen es perpetuar esa discriminación de la lengua castellana en nuestro sistema educativo.

En el PSC, o los socialistas, se llenan la boca de hablar de fotos supuestamente nefandas de las que los demás deben avergonzarse. Sinceramente, verles ayer en una foto con el vicepresidente Puigneró, que ayer volvió a acuñar, volvió a enarbolar el nauseabundo «España nos roba», a mí me daría verdadera vergüenza. Se lo digo sinceramente, señores del PSC: me daría verdadera vergüenza hacerme fotos con aquellos que vuelven a empuñar un lema tan profundamente xenófobo e hispanóforo como el de «España nos roba».

Y, en este aspecto, vuelvo a insistir en lo que decía: si el PSC hiciera verdadera oposición, otro gallo nos cantaría –por desgracia, no la hacen. Más allá de eso, su moción nos parece que en muchos puntos es atendible. Y ojalá hicieran realmente lo que dicen en estos textos.

Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Esta es una moción que empieza de manera correcta –y que nosotros vamos a dar apoyo a los puntos iniciales– y que se rompe de

manera abrupta en su último punto. Y ya en el penúltimo también hay alguna cuestión que no vamos a poderle dar apoyo, ¿no? Es decir, el poner cifras en cuestiones energéticas como ustedes lo hacen es una cosa que no hace falta ser un experto en la materia para saber que es marcial y que no tiene ningún sentido, y que, por lo tanto, no vamos a poder apoyar.

Pero, bueno, la cuestión clave es el último punto, ¿no?: «Convocar la taula de partits catalans per obrir un diàleg sincer.» Bien. Es una propuesta bienintencionada, ¿no? ¿Quién en esta vida, qué alma caritativa no desea un diálogo sincero? ¿Verdad? Se agradece especialmente que digan, desde el Partido Socialista, que el diálogo sea sincero. Yo no contemplo ninguna otra modalidad de diálogo que no sea sincero, y se agradece que ustedes reconozcan que tienen varias categorías de diálogo: el sincero y el otro, se entiende, que debe ser el que aplican normalmente y con el que nos suelen ustedes obsequiar en cada una de las cosas que incumplen sistemáticamente, y traicionan a la otra parte dialogante.

El diálogo sincero, en democracia, se ejerce en los parlamentos. Hay mecanismos más que suficientes para ello; de hecho, ahora deberíamos estar practicando un diálogo sincero –yo, al menos, así lo planteo. Como decía hace un momento, salvo que ustedes sean en el Parlamento incapaces de ser sinceros y necesiten una mesa externa al Parlamento para decir lo que realmente piensan. En fin, es una cosa que me tiene bastante perplejo.

Pero aquí la cuestión fundamental de su propuesta es que lo que intentan es blanquear una mesa que ni es inclusiva, como ustedes piden, porque se excluye a una parte sustancial –no entraré en si el cincuenta y cinco, si el sesenta por ciento– de la sociedad catalana–..., y hablo de la mesa que tienen abierta entre el Gobierno de España con partidos del Gobierno –no con el Gobierno entero, con un partido– de Cataluña, y que, como decía, ni es inclusiva ni es sincera, porque, de hecho, cada vez que salen de las reuniones se ponen ustedes a parir, precisamente destacando que entre ustedes no son sinceros y que no hacen otra cosa que mentirse.

Entonces, ¿para qué vamos a importar aquí un sistema que están utilizando ustedes en el Gobierno de España que, además de ser un fracaso rotundo, se caracteriza por la falta de sinceridad y por la mentira sostenida en el tiempo? Yo no creo que eso le convenga a Cataluña, francamente. Creo que le conviene mucho más volver a recuperar un parlamento activo, con contenido, y no seguir extrayendo el diálogo sustancial con instrumentos: unos lo llevan a Waterloo; ustedes lo quieren llevar a una mesa, todo fuera del Parlamento, cuando la soberanía reside en el Parlamento. Aquí veo que algunas cuestiones elementales de democracia..., se ve que aquel día no fueron a clase. Y sería recomendable que volvieran a aprender dichas lecciones.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula la diputada senyora Àlícia Romero.

Àlícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Molt ràpidament. Miri, senyora Serret, no sé si estan molt contents el vint-i-tres per cent dels ciutadans de Catalunya que estan en risc de pobresa; o tots aquests municipis a les zones rurals que no tenen fibra òptica; o aquells ciutadans que agafen els Ferrocarrils d'Igualada a Barcelona i tarden noranta-quatre minuts, el doble que l'autobús; o els ajuntaments, que els hi deu 14 milions d'euros per les escoles bressol; o les universitats, que segueixen veient com no arriben al pressupost que tenien l'any 2010; o les famílies, que encara no sabem si començarem el curs el dia 5, si serà de nou a una, si a la tarda o al matí, si hi hauran monitors o no. No sé, sincerament, si totes aquestes persones estan molt contentes; tampoc si les dones, per desgràcia, que han tingut un càncer de mama hauran d'esperar cinc

anys o més perquè tinguin una operació de pit. Tota aquesta gent està molt contenta, senyora Serret, sembla ser, del seu Govern, que és el que vostè ha dit aquí.

No, miri, escolti'm, no estaria malament, parlant de sinceritat i d'honestedat, que de tant en tant acceptessin que no fan totes les coses bé, malgrat que porten molts anys governant. Les xifres, algunes xifres..., que hem intentat tocar alguns temes, no tots, perquè llavors ja seria un pla de govern, i ja el farem d'aquí a poc. Escolti'm, aquestes coses necessiten solucions ràpides, i el que hem fet nosaltres és plantejar propostes que vostès no tenen al pla de govern. Diu: «Són les que nosaltres ja fem.» Ah, sí? On estan? Perquè en el pla de govern no hi són.

I, miri, deia el diputat Cid les proposicions que han presentat a Madrid amb relació a Catalunya. Miri, és que aquí n'han presentat vuit, vostès –vuit. Saben quantes n'ha presentat el govern alternatiu de Catalunya, del que vostès tant es foten? Disset! –disset! (*Aplaudiments.*) Disset contra vuit, el Govern de veritat, que té una administració al darrere i 34.000 milions d'euros de despesa no financera.

Doncs, miri, sí, sap quants documents hem aprovat amb propostes concretes i amb estudis econòmics? Quaranta-nou! –quaranta-nou! Ja està bé! Facin la feina! Els han votat a vostès. Escoltin, la CUP els hi va donar el suport a la investidura perquè poguessin governar. Doncs governin, treballin i deixin de queixar-se (*remor de veus*) i de mirar els altres, que tot el dia la culpa és dels altres! No, cridaré i diré el que em doni la gana. (*Aplaudiments.*) Perquè només faltaria que vostès m'hagin de callar a mi. Ja està bé! Home!

(*Aplaudiments perllongats i remor de veus.*)

La presidenta

Acabat el debat amb aquest nivell d'agitació, els faig avinent que aquesta votació es farà..., tindrà lloc quan acabem el darrer punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari

302-00157/13

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari, que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX a Catalunya i que presentarà el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, senyors diputats. En el pasado Pleno, en el debate suscitado por la interpelación del Grupo Parlamentario de VOX sobre las universidades, la *consellera* Geis intervino describiendo la comunidad universitaria catalana como si se tratara de un tópico literario, el tópico literario del *locus amoenus*, es decir, aquel lugar común, idílico, natural, cuya tierra emana leche y miel, tranquilo, seguro, que invita a la conversación sosegada y constructiva. Pero, eso sí, solo en catalán, faltaría más.

Como ya le dije a la señora *consellera*, nada más lejos de la realidad. Mediante la presente moción hemos señalado una serie de anomalías preocupantes –vemos las más importantes– que lastran a la universidad, proponiendo una serie de medidas –dieciocho concretamente– basadas en el sentido común y en las necesidades reales de la comunidad universitaria catalana, que solo la cerrazón autocrática, el espíritu antidemocrático y los intereses de partidos de algunas personas o de algunos grupos parlamentarios impedirán su aprobación.

Bien, las dieciocho medidas se centran en cinco líneas de trabajo fundamentales: tres sobre el combate contra la precariedad laboral de los docentes, de los investigadores, del personal de administración y servicio de la universidad; cinco sobre la mejora de la financiación del sistema universitario; otras cinco sobre la reducción de

tasas y precios universitarios; dos para acabar con el adoctrinamiento lingüístico, la discriminación por razón de lengua y el totalitarismo ideológico impuesto por la Generalitat en el sistema universitario, y tres para racionalizar la burocracia en la universidad.

Solo comentaré, evidentemente, algunas de estas medidas, por el tiempo del que disponemos. Empezaré con la siguiente: apostamos por reducir e igualar de manera inmediata el precio del crédito por primera matrícula de grado y máster; reducirlo hasta 16,06 euros. Es posible hacerlo; solo hace falta voluntad política. Además, creemos justo y necesario eliminar el incremento del precio de crédito de grado y máster en segundas matrículas, así como también eliminar el recargo, el incremento por crédito en segundas titulaciones del mismo nivel académico. Porque nosotros desde VOX pensamos, y así estamos convencidos, que la formación tiene que ser fomentada de manera constante y continuada.

En materia de investigación, proponemos ampliar y reforzar el programa de doctorado industrial, reducir las tasas referentes a los programas de doctorado y ampliar el número de becas disponibles para todos los estudios universitarios. Queremos acabar también con la discriminación territorial y potenciar las ventajas comparativas, competitivas, de universidades que actualmente están menospreciadas, abandonadas por el autonomismo de la Generalitat, como puede ser la Universitat de Lleida.

La señora Geis tiene que cesar su imposición lingüística, dedicando los recursos a gasto productivo, que promueve la excelencia y la libertad de la universidad. Sencillamente, la universidad está perdiendo muchísimas oportunidades porque la Generalitat prioriza el adoctrinamiento y la imposición lingüística e ideológica sobre la excelencia y el bienestar del conjunto de los profesionales del sistema universitario catalán.

La semana que viene –otro de los puntos que nos interesa muchísimo– se realizarán las pruebas de selectividad, los exámenes de selectividad, unas pruebas cruciales para el futuro académico y profesional de miles de estudiantes catalanes, que, por lo tanto, deben realizarse escrupulosamente en igualdad de condiciones y sin ningún tipo de discriminación que pueda influir negativamente en el resultado en la nota final.

No se puede consentir que el alumno que elija un modelo de examen en castellano tenga que ser señalado públicamente, como recordaron Sociedad Civil y el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña el año pasado. Y, si alguien argumenta que la mayoría de alumnos contesta a los exámenes en catalán, nos está dando la razón y está reconociendo que vivimos en un sistema educativo de imposición del monolingüismo en catalán en las aulas, a pesar de que la sociedad es bilingüe.

Finalmente –con esto acabo–, el derecho a la autonomía universitaria no puede contravenir el derecho a la libertad de cátedra, de expresión y de investigación de las personas que conforman la entidad. Así, la doctrina consolidada del Tribunal Constitucional sostiene que las instituciones públicas, como es la universidad, a diferencia de los ciudadanos, no gozan del derecho fundamental a la libertad de expresión y deben ceñirse al principio de neutralidad política e ideológica.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Gracias, señor Acosta, por su siempre ponderada y amable intervención. Quiero empezar, de hecho, esta intervención destacando precisamente su estilo moderado, porque justo esta mañana he oído una intervención de un compañero de su partido, señor Acosta, el señor Antonio

Ramón López, donde ridiculizaba la moderación, donde ponía en solfa la idea de la moderación, de la sensatez, de la tranquilidad. Y precisamente yo quiero hacer desde este atril un elogio de la moderación, un elogio del respeto a todos y cada uno de los diputados de esta cámara, un elogio de la convicción y de la firmeza en la defensa de nuestras posiciones, todas ellas, a mi juicio, legítimas, siempre que se hagan dentro, lógicamente, del marco de la ley, del respeto y de la razonabilidad.

Y, en este aspecto, creo sinceramente que criticar la moderación es craso error, porque una política sin moderación, una sociedad sin moderación es una sociedad condenada al enfrentamiento, es una sociedad condenada a la confrontación. Y creo sinceramente que lo que más necesita la sociedad catalana, y el conjunto de la sociedad española, es precisamente esa moderación, esa política de convicción en lo importante que es el saber que la realidad es compleja, que la realidad es plural y que no podemos caer en actitudes dogmáticas, cainitas, guerracivilistas, que yo denuncio en cualquiera de los casos. Por eso, precisamente, me ha sorprendido esta mañana esa afirmación y quiero desde aquí rebatirla.

Por lo demás, creo que la moción que presenta VOX es atendible en la mayoría de sus puntos. Hay algún punto que nos parece algo contradictorio, pero en líneas generales es una moción que aborda algunas de las cuestiones fundamentales que afectan al sistema universitario de nuestra comunidad. Y, en este aspecto, yo quiero llamar la atención sobre una cuestión que ha sucedido recientemente en una de las universidades catalanas, concretamente en la Pompeu Fabra, cuando el claustro de los profesores de la universidad ha instado una moción ante el rectorado para exigir que las comunicaciones tanto internas como externas –en redes sociales, por ejemplo– de la universidad sean única y exclusivamente en catalán, excluyendo, por supuesto, el castellano de la condición de lengua de uso habitual de la universidad.

Me parece un ejercicio o una muestra más del sectarismo, del maniqueísmo y del profundo fundamentalismo que preside, por desgracia, la actitud de las universidades catalanas, a menudo de las universidades públicas catalanas, y muy concretamente de la Universidad Pompeu Fabra. Me preocupa enormemente que se normalicen ese tipo de actitudes; que profesores universitarios crean razonable el solicitar al rector que se excluya la lengua castellana de las comunicaciones de la universidad me parece absolutamente inadmisibile, absolutamente impresentable.

Por eso, estamos de acuerdo con el punto donde se habla precisamente del bilingüismo en la universidad. Un aspecto bien curioso del discurso de los nacionalistas es cuando dicen que la educación no va de porcentajes. Dicen que eso de que el veinticinco por ciento de las asignaturas en las escuelas sea en castellano es poco menos que un ataque a la libertad de cátedra y también a la propia libertad de los niños. Y resulta que el hecho de que el ochenta por ciento de las asignaturas o de las horas lectivas en la universidad deba ser por ley en catalán, eso no les parece preocupante ni con ese porcentaje tienen el más mínimo problema, todo lo contrario.

Por eso yo creo que, en Cataluña, por desgracia, en el mundo de la educación, que debería ser el mundo de la inteligencia, en el mejor sentido de la palabra, lo que llamaba Unamuno «el templo de la inteligencia»..., lamento que las universidades catalanas se estén dejando llevar por una deriva tendente a imponer espirales del silencio que dañan, perjudican sobremanera la convivencia y, por supuesto, perjudican sobremanera también el conocimiento.

Desde este punto de vista, creo que la moción de VOX apunta algunos de los aspectos importantes de la enseñanza universitaria. Creo sinceramente que en Cataluña en los últimos tiempos hemos visto episodios muy preocupantes de ataques contra la libertad. Lo hemos visto, por ejemplo, con determinados ataques a miembros de Universitaris per la Convivència, una entidad de profesores que defienden precisamente la convivencia y la libertad en la universidad. Lo hemos visto con los sucesivos ataques a los jóvenes de S'Ha Acabat!. Y desde este atril yo quiero volver a reivindicar precisamente el papel que hacen estos jóvenes, igual que la asociación

de Universitaris per la Convivència; el papel que hacen por la libertad, el papel que hacen por la igualdad y, en definitiva, el papel que hacen por la calidad de nuestra democracia y de nuestras instituciones universitarias y del conjunto de las instituciones de nuestra comunidad.

Eso es todo. Y, en todo caso, votaremos a favor de la práctica totalidad de la moción. Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputats i diputades. Nosaltres votarem en contra avui d'aquesta moció que presenta VOX. Y nos gustaría explicar detalladamente cuáles son las razones por las que vamos a emitir este voto.

Afortunadamente, en política siempre hay algunos temas que suelen generar un amplio consenso entre diferentes grupos parlamentarios. Suelen ser aquellos temas relacionados, donde hay derechos y donde hay imágenes, donde es muy difícil mostrarse en contra de las oportunidades beneficiosas que aportan a nuestra sociedad.

La mejora del sistema universitario puede ser uno de estos temas. Y, precisamente, si no fuera porque delante hay algunos grupos parlamentarios que queremos ubicar este debate en el cómo podemos mejorar el sistema universitario y no tanto en el qué..., que seguramente pasaría. Escuchando, hace un par de semanas, al diputado del grupo VOX sobre la interpelación que le hizo a la *consellera* sobre cómo mejorar el sistema universitario, pensábamos que tendríamos delante hoy de nosotros una moción con propuestas muy sensatas, que podríamos ver si realmente se trabajaba ese cómo mejorarlo y no tanto otras variables. Pero, lamentablemente –una decepción más, que no una sorpresa–, vemos que el Grupo Parlamentario de VOX no funciona así.

De las dieciocho propuestas que presenta VOX, podemos hacer un pequeño resumen esquemático, con cinco bloques, de la misma manera que lo ha definido el diputado Manuel Acosta. Las tres primeras propuestas que presentan hacen referencia a la reducción de los precios universitarios; reducción de precios universitarios que, si bien compartimos desde el Grupo Socialistas, pensamos que llega tarde y mal por parte de su grupo parlamentario. Precisamente, hace cosa de un mes y medio tuvimos en este Parlament un debate de la ILP de universidades, donde muchísimas organizaciones estudiantiles vinieron a pedir la reducción de precios universitarios de grados, másteres y segundas titulaciones.

En aquel momento, el Grupo Parlamentario de VOX no presentó ninguna propuesta, no presentó ninguna enmienda, y al acuerdo que nos trajeron Esquerra Republicana, Junts per Catalunya y la CUP de una reducción muy concreta a un precio votó a favor. Fue el Grupo Socialistas quien no apoyó la reducción del precio universitario que se fijaba y presentó una enmienda, precisamente, para llegar un poquito más allá.

En el segundo bloque de las propuestas que nos presentan, hablan de reducir trámites, de reducir procesos administrativos, de eliminar burocracia en la universidad, porque todo se hace especialmente lento, como en cualquier otra administración pública. Y es cierto. Este es el mejor ejemplo de que hablan del qué, del objetivo, pero son incapaces de fijar el cómo; no hay ni una –ni una– sola acción para poder mostrar cómo podemos agilizar los procesos administrativos en la universidad.

Respecto al tercer bloque, piden muchas cosas al Departament de Recerca i Universitats –no parece que lo quieran cerrar–, pero hay algo muy concreto, y es que lo que piden es que lleguen a un acuerdo con una entidad pertinente –no sabemos cuál, porque no la dicen– para que las tarjetas de transporte para universitarios tengan vi-

gencia de trescientos sesenta viajes. Dicho de otra manera, lo que quieren es que los universitarios tengan ciento ochenta días para ir y volver de la universidad. Y, dicho de otra manera, lo que quieren es que la gente que está en las universidades ciento ochenta días esté en la universidad y los otros ciento ochenta días supongo que querrán que estén en sus casas.

Hay un cuarto bloque en el que hablan de las condiciones laborales, es cierto, y nombran la temporalidad. No sabemos muy bien a qué se refieren, si lo que pretenden es mantener la misma plantilla reduciendo los contratos temporales o bien si lo que quieren es disminuir los contratos temporales aprovechando ya para reducir la plantilla de docentes universitarios. Si su propuesta es la primera, no se preocupen, porque es la misma voluntad que persigue la reforma laboral, y se nota que está dando ya sus frutos. Si su propuesta es la segunda, con el Partido Socialista no pueden contar.

Y un quinto bloque en el que aprovechan para poner todas sus propuestas estreña ideológicas, que vienen a ser aquellas de suprimir planes estratégicos, legislación universitaria con medidas relacionadas con la inmersión lingüística, la perspectiva de género, el cambio climático y referencias al multiculturalismo y la inmigración. Eso significa algo que lamentablemente ya sabemos, y es que VOX lo que quiere es una sociedad cerrada, intolerante, homogénea y que esté sometida a la emergencia climática y al machismo estructural.

El Partido Socialista pensamos radicalmente opuesto a lo que ustedes proponen siempre: somos los que defendemos que las universidades tienen que servir como entidades públicas para generar talento y conocimiento, precisamente para conseguir la igualdad efectiva entre hombres y mujeres y para conseguir compatibilizar el crecimiento económico eliminando la huella ecológica, en un mundo y en un país como es el nuestro, en el que lo que nosotros queremos es precisamente que quepa todo, que quepan todas las culturas, todas las lenguas y todas las personas. Señoras y señores de VOX, con ustedes no compartimos nada prácticamente, ni en aquellas cosas siquiera donde parece relativamente fácil que podamos compartir alguna cosa.

Las propuestas del Partido Socialista son otras. Primero, aumentar la financiación para las universidades públicas, porque lo piden todas, y ustedes aquí de esto no hablan. Lo que queremos es trabajar las becas, aumentar las becas, porque nos preocupa la cohesión social, el acceso universal a la universidad, y de estos conceptos aquí no hablan. Queremos solucionar un problema generacional que existe en la universidad, porque la gente llega a tener plaza fija como docente universitario cuando tienen cuarenta o cuarenta y cinco años, y ustedes de esto aquí no hablan. Queremos cumplir con el pacto nacional del conocimiento, y, evidentemente, ustedes esto ni lo nombran.

Acabo, presidenta. Por todo ello, por las razones explicadas, no por dogmas ni por sectarismos, sino porque nos fijamos en la moción y en el contenido, en el tono, las formas, en las oportunidades que explican que hemos perdido en el pasado, precisamente por todo ello, nuestro voto va a ser en contra.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Bé; moltes gràcies, presidenta. Avui em trobo aquí havent de defensar una moció per una anomalia democràtica amb la que no estem en absolut d'acord, no? Gràcies a aquesta anomalia democràtica, l'extrema dreta ha entrat a les institucions, i això implica que ens fa perdre temps que podem invertir en la millora d'altres aspectes i en fer propostes per a la nostra societat en haver de llegir, analitzar i dedicar un temps al faristol a fer posicionaments sobre aspectes que no compartim.

Dit això, com que aquesta anomalia democràtica ho ha permès i, malauradament, hem de conviure amb aquesta extrema dreta en aquesta cambra, escoltant dia rere dia manifestacions racistes, xenòfobes, trànsfobes i un llarguíssim etcètera, que no són interrompudes i que es deixen pronunciar en la seva totalitat, utilitzaré aquest temps per posicionar-me sobre aquesta moció, que, tot i que considero, com ja he dit, una pèrdua de temps, entraré a analitzar les seves incongruències.

I dic «incongruències» perquè la majoria de propostes són totalment incongruents amb el seu programa polític i la seva visió del món. En el primer..., en un dels punts, en el punt número 8, diu: «Requerir al Departament de Recerca i Universitats que arribi a un conveni amb l'entitat pertinent» –no sabem quina– «a fi que les targetes de transport per als universitaris tinguin una vigència de 360 viatges, independentment del moment de la seva activació.» Això vol dir que estan reconeixent viatges per a tot l'any en transport públic. Però això no era una missió de la religió verda dels «ecologistes» i d'aquesta gent que es vol carregar els mitjans de transport privats i el vehicle privat? Estan demanant transport públic per a tots els universitaris durant tot l'any. Primera incongruència.

El punt número 9 diu que «s'establirà en menys de sis mesos una estratègia d'atracció del talent jove, amb l'objectiu de promocionar i incentivar la carrera universitària docent, acadèmica i investigadora». Atracció de talent jove. Talent jove, d'on? Perquè talent jove n'hi ha a tot arreu. I aquí no entra el seu biaix racista i en contra de totes les altres nacionalitats. Talent jove n'hi ha a Cuba, n'hi ha a tots els països llatinoamericans, als països africans i molt més enllà de la Unió Europea. Però aquí no especifica; per tant, entenem que està d'acord amb que hi hagi aquesta atracció de talent jove. Doncs obrim les portes a tot aquest talent forà, no?, del que estan en contra.

Un altre punt incongruent, no? O potser no, al contrari; ara passaré a un punt que és l'únic que va en línia amb la seva ideologia: el punt número 13. El punt número 13 diu: «*Suprimir de los planes estratégicos y legislación universitaria* vigent de Catalunya totes les mesures relatives a la immersió lingüística en català o d'índole ideològica relacionades amb la perspectiva de gènere, el canvi climàtic i referències al multiculturalisme i immigració.» L'únic punt de la moció que reflecteix clarament la seva ideologia; tota la resta, incongruències.

Llavors, el punt número 17 diu –ho llegiré en castellà–: «Fortalecer la colaboración de las universidades catalanas con el resto de centros universitarios de España.» Perquè jo soc filla de la immersió i demostro que tinc la competència castellana adquirida. (*Aplaudiments.*) «Se elaborará en menos de seis meses un informe de buenas prácticas a nivel nacional y una estrategia de atracción del talento español a universidades de nuestra región y de estrechamiento de las relaciones académicas con otras instituciones educativas de España.» Y aquí és on entra aquesta idea de *macho ibérico español*, que nosaltres al nostre territori només defensem el del linx, que ens aniria molt bé tindre el mascle ibèric del linx, que es menja els conills i que acaba amb les plagues que té la nostra pagesia. Aquest és el *macho* ibèric que nosaltres defensem.

I, a més, hi ha moltes altres incongruències que puc relacionar amb aquesta moció i amb el seu partit en general. Per què volen acabar amb els *chiringuitos* i no dubten en adreçar-s'hi quan tenen algun interès? Volen passar la tisora a la classe política i estan en contra de la baixada de sous. I al Govern de Castella i Lleó han augmentat la despesa en assessors en un trenta-tres per cent. Aquesta és la tisora a la classe política que passa aquest partit i que ha augmentat la despesa en assessors a dit, germans d'algunes persones.

I ja acabo, presidenta. Vull aprofitar per dir que, de la mateixa manera que no estem d'acord amb la seva presència a les institucions, agrairia que la seva presència tampoc m'incomodés entre els passadissos i en la resta d'espais.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té ara la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Mare meva. És que crec que hi ha una evident contradicció entre presentar una moció sobre universitats i fer un *copy paste*. I la seva moció és, evidentment, un retalla i enganxa de qüestions que estan, totes, fora d'hora i fora de temps, perquè venia avui després d'una ponència sobre la ILP d'universitats, que va durar el que va durar, perquè vam estar discutint sobre la baixada de taxes, i a vostè jo no el recordo. És que crec que no va venir a la ponència. I venir ara a dir que proposa vostè una baixada de taxes em sembla fora d'hora. Jo crec que estaria bé algun cop que les mocions sobre universitats no les copiessin; és de mal estudiant i és de mal diputat.

Sobre la burocràcia universitària no diré re, perquè, de fet, vostès tampoc en diuen res. Però vaig directament al punt 13, que és el que a mi particularment més m'ha agradat també, o sigui, crec que és allà on vostès donen per a debat, perquè la resta de la moció no diu res. «Suprimir dels plans i legislacions universitàries totes les mesures relacionades amb la immersió en català i les d'índole ideològica.» És a dir, que, si s'aproves aquesta moció, tenim una tasca que jo crec que és inabordable en l'actual sistema universitari, que és suprimir el català, la ideologia de gènere. Que què fem amb les assignatures de sociologia, d'antropologia, amb els estudis de gènere de la universitat. Entenc que tot això ho hem de suprimir, perquè a vostè li molesta que les universitats tinguin reglaments contra l'abús sexual, per exemple –a les universitats–, i els sembla profundament ideològic i molest. Contra el canvi climàtic, que suposo que hem d'anar a la Facultat de Biologia a dir que s'estudiï la gènesi. Que els hi sembla profundament ideològic que s'estudiï el canvi climàtic i l'evolució a la Facultat de Biologia, que molt millor les santes Escriptures.

I a veure, perquè, clar, vostès consideren, en aquesta asèpsia acadèmica, que és profundament ideològic que a la Facultat de Biologia s'estudiï Paul Preciado, s'estudiï Judith Butler, sota aquest mantra de «per què el meu fill ha d'estudiar una persona que diu que és homosexual?». Quan la pregunta honesta hauria de ser: qui es considera que és vostè o el seu fill per dir què s'ha d'estudiar i què no s'ha d'estudiar en una universitat pública d'aquest país? Qui s'han pensat que són per qüestionar en aquest país la llibertat de càtedra, el dret a l'educació i el dret a la llibertat educativa en aquest país?

I hi ha un problema. Deia el Nacho..., feia una apologia de la moderació, i ho deia perquè en aquest punt ha tatxat algunes coses; ha tatxat algunes coses en *plan* «això sí, però aquí ja t'has passat». I crec que en aquest joc pervers sempre hi perdrem, perquè sempre hi haurà alguna cosa que els hi semblarà profundament ideològica en base a aquest cientisme que fa veure que els seus prejudicis, també científics, no tenen base ideològica.

A la universitat s'han estudiat moltes coses que deien que tenien origen científic i que tenien base científica, com el senyor Vallejo-Nájera, el «Mengele espanyol», que feia estudis de psiquiatria preguntant-se si «el rojo nace o se hace». I buscava el gen comunista i publicava articles científics. Nosaltres entenem que darrere d'aquestes posicions científiques també hi ha prejudicis i també hi ha ideologia. I que, per tant, les universitats han de ser espais lliures dels seus prejudicis.

Jo no sé..., sempre m'ha semblat una mica fastuós dir això que deia Unamuno de que les universitats són els temples de la intel·ligència. Jo crec que, de gent intel·ligent, n'hi ha fora de les universitats i que, de gent idiota, també n'hi pot haver dins. No passa re. Com aquell deia, la intel·ligència i la imbecilitat estan democràticament repartides en totes les institucions. El que sí que hauria de ser la universitat és un referent d'esperit crític, d'anàlisi crítica de la realitat que vivim i de voluntat

transformadora a partir d'aquest esperit crític. I crec que, amb universitats mortes com les que vostès proposen, aquest país no avançaria.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros vamos a apoyar la mayoría de la moción; de hecho, dieciséis de los dieciocho puntos, que son aquellos que se refieren a la rebaja de tasas, matrículas, supresión de recargos, simplificación burocrática, estabilización de las plantillas, mejora de la tasa de reposición del personal, etcétera. Así hasta llegar a dieciséis de los puntos. Pero no podemos dar apoyo a dos de ellos, que son el 13 y el 16.

El 13 –se ha comentado en otro sentido al que yo haré ahora– dice «suprimir» –en genérico– «de los planes estratégicos y legislación universitaria vigente de Cataluña todas las medidas relativas a la inmersión lingüística en catalán o de índole ideológica relacionadas con la perspectiva de género, cambio climático y referencias al multiculturalismo y la inmigración». Yo antes..., nosotros antes de votar algo así..., yo pediría que dijeran exactamente qué texto, qué artículo y qué dice. Porque yo, como el señor Acosta, pues, me he dedicado a la docencia muchos años y he visto de todo. He visto referencias en relación con la perspectiva de género e inmigración que me pueden parecer fuera de lugar en materiales universitarios, y otras que me pueden parecer lógicas y compartibles por cualquiera. Creo que antes de apoyar algo así estaría bien decir exactamente a qué artículos y de qué universidades se refieren. Creo que sería lo más riguroso, porque generalizar en estos casos es muy peligroso. Ya ha visto que lo hacen todos los demás en un sentido contrario; no caigan ustedes en el mismo error.

Y, ya que hablamos de caer en los mismos errores, me ha sorprendido especialmente el punto 16: «Complementar el trabajo desarrollado por la Agencia per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya con una agencia de evaluación externa, con el objetivo de mejorar la transparencia e independencia de los procesos de evaluación educativa.» O sea, ¿que quieren crear una agencia, ustedes, los de los chiringuitos? Vamos, salvo que crean que esa agencia la van a poder decidir ustedes, mucho me temo que si se crea una nueva la van a decidir ellos, ¿eh?, con lo cual tendríamos otro chiringuito, utilizando la terminología habitual en esta cámara.

Sinceramente, ¿que hay problemas de transparencia? Los hay. Pero crear una nueva agencia para controlar a una preexistente me parece un punto absolutamente kafkiano, que no tiene nada que ver con el resto de la moción, que, insisto, en algunos puntos me parece razonable y que vamos a darle apoyo.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Avui VOX ens presenta una moció fruit d'una interpellació que li van fer a la consellera. Una moció llarga, de divuit punts, on planteja tot de temes que els hi sembla que ells poden millorar del sistema universitari. Són propostes que –ja l'hi dic d'entrada– no en veiem cap de clara, vol dir que les votarem totes en contra.

Ara bé, sí que algunes de les seves peticions i afirmacions, que nosaltres creiem que no ens aporten res de nou, les hi rebatré amb dades. Parlen vostès de reduir els

preus dels crèdits de grau, màster, etcètera. Li explicaria que, fruit del pacte nacional per a la societat del coneixement, es va fer un acord amb tots els estaments per tal de garantir, primer, l'equitat de l'accés a l'educació superior, també completar el procés de reducció de preus públics blindant la rebaixa del trenta per cent dels preus públics, igualar els preus dels graus al nivell de graus més baix, i així eliminar qual-sevol biaix econòmic en la tria dels estudis, com també establir la igualtat de preus entre els graus i els màsters. A més a més..., i aquí vull remarcar la bona feina de la conselleria, ja que aquest curs 22-23 es preveu abaixar el preu del crèdit de més del vint-i-sis per cent en grau d'experimentalitat mitjana i més del trenta-tres per cent en els graus d'experimentalitat alta i en els màsters, fixant un mateix preu de 18,46 euros per crèdit. I, a més, es manté el pagament per renda per a nivells inferiors amb una bonificació d'un setanta i un vuitanta per cent del preu. És a dir, que es passa de 1.600 euros de les matrícules a 1.100, per tal de poder triar –això sí, perquè això ho tenen clar– la carrera universitària per la vocació, no per la capacitat econòmica. El Govern està compromès amb garantir l'accés a la universitat, alhora, per descomptat, d'assegurar la sostenibilitat pressupostària de totes les universitats.

També, en algun dels seus punts, parlen sobre la recerca. I sembla que no se'n fa prou, que no s'hi inverteix prou. En aquest punt jo li explicaria la capacitat de captació de finançament europeu que té Catalunya, i li passo unes dades. Catalunya ha captat 1.740 milions d'euros durant el període 14-20 provinents d'Europa. D'aquests, 524, un trenta per cent, han estat captats pels centres de recerca, els quals participen de 1.112 projectes, per la qual cosa se situa Catalunya en la cinquena entitat amb més captació.

Ara bé –i li soc sincera–, cada un d'aquests punts d'aquesta moció li podríem anar debatent i rebatent i argumentant que no hi estem d'acord. Però li he de dir que no sé si cal donar-li tantes explicacions a un partit que constantment defensa tancar el Parlament, que cal tancar les institucions de Catalunya. I, sincerament, no creiem que vostès s'acabin de preocupar per temes de Catalunya. I, a més a més, quan s'ha vist que amb aquesta campanya electoral a Andalusia només prodiguen proclames contra Catalunya per tal d'augmentar la catalanofòbia i aconseguir, senzillament, uns quants vots més.

Nosaltres, com a Junts, som un partit seriós, que estima Catalunya i treballa per Catalunya, per la Catalunya del Sí, per construir i ajudar dia a dia a fer una Catalunya per als nostres ciutadans, que hi puguin viure cada dia millor. També tenim clar que això no arribarà fins que veritablement tinguem un estat propi.

Però, miri, utilitzaré unes paraules que deia el meu enyorat amic Carles Capdevila. I ell explicava que a la vida, a les institucions, a la manera de fer, hi han dos tipus de persones o dues maneres de fer: uns són els emprenedors, que miren la vida amb optimisme, amb il·lusió, que davant dels problemes s'arremanguen i que busquen solucions, i uns altres que són els empenyadors, que només destrueixen, sempre negatius i sempre posant pals a les rodes. Jo els hi dic ben clar, i evidentment, en català, perquè m'entenguin, que Junts som del primer grup. Vostès, amb la seva manera de fer i amb la seva manera d'actuar per Catalunya, decidiran a quin grup estan, però jo tinc clar on els col·locaria.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, diputades i diputats. He de dir que el primer que m'ha sorprès d'aquesta moció, venint d'un grup que diuen ser tradicionalistes, és que presentessin una carta als Reis el mes de juny. Potser s'han confós i l'arribada d'un

rei de l'Orient, doncs, els ha despistat, però el rei que va venir fa poques setmanes era el que s'emportava els diners, no el que en portava. (*Alguns aplaudiments.*)

Sembla que després d'aquest any encara això de fer política, doncs, no s'estila pel grup de l'extrema dreta. Repassem on eren quan hi ha hagut els debats polítics que han afectat la universitat aquest any. Mes de novembre, debat de pressupostos en comissions: buscant bronca a l'Autònoma. Mes de febrer, debat de la ILP al Parlament: buscant bronca a la Pompeu. Zero esmenes a la ILP. Cap participació política en els debats de la rebaixa de taxes.

Llavors, ara ens venen aquí amb un llençol amb tota una sèrie de propostes. He de dir que s'hi han esforçat, perquè les del català les han amagat en tot un conjunt per generar una aparença i dissimular una miqueta. Però, escolteu, per fer aquestes coses calen recursos. Perquè hi hagi recursos, cal que hi hagi un govern que les faci anar i, per tant, qui estigui d'acord amb flexibilitzar la taxa de reposició, amb abaixar les taxes universitàries, amb fer el traspàs, per fi, de les beques, qui estigui d'acord amb aquestes propostes que podríem dir més socials, sobretot el que no ha de fer és votar l'extrema dreta. Perquè eliminarien les institucions, eliminarien els drets, eliminarien els governs que estan per fer les polítiques, perquè el paper no ho aguanta tot. Cal executar, cal posar-s'hi, i això no es guanya amb mocions al Parlament, es guanya en el treball legislatiu, es guanya en el treball d'aquest Govern, que, si vostès guanyessin unes eleccions, demolirien pedra a pedra.

A partir d'aquí, i celebrant, doncs, que, per fi, reconeguim la utilitat d'aquest Parlament, d'aquest Govern, i esperant que a partir d'ara sí que presentin alguna esmena, que vagin a veure de tant en tant el registre, que, de fet, el teniu prou a prop, hem de dir que nosaltres sí que tenim una línia clara: la del decret de preus imminent, la de la ILP que s'ha aprovat, la de la llei de la ciència que s'aprovarà ben aviat, la dels pressupostos que han augmentat a partir d'aquesta nova conselleria, doncs, que era una aposta del Govern.

I també, per acabar, dir-vos que no m'estranya que hagin començat a dissimular tot aquest discurs dels espietes, de la vigilància a les universitats i tot això, perquè després del ridícul d'haver desemmascarat que sí que hi havia un espieta, que sí que hi havia un infiltrat, però resulta que era policia nacional i no pas Òmnium Cultural, més val que feu allò de *corramos un tupido velo*.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Bé, i, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Me acojo a la reflexión del señor Martín Blanco: es necesaria la templanza y, sobre todo, ahora. Todos los que me conocen, nadie me podrá reprochar que no he seguido siempre esta máxima: ser, por lo tanto, tolerante y dejarme guiar por la templanza.

Varias cosas puedo decir en poco tiempo. Al señor González, del Partido Socialista, le recuerdo que no llegamos tarde a algunas de las propuestas, y eso también se lo comento a los señores de En Comú Podem. Resulta que la ILP se ha aprobado en abril –abril– de 2022. Pues nosotros introducimos en el registro –ese al que se hacía especial mención por parte del señor Morales– una propuesta de resolución que exigía rebajar el precio de los créditos a 16,05, como he defendido en mi intervención. Oh, ¡qué cosas! En junio del 2021... Señora de la CUP... Por cierto, si no sabe el organismo al que me refiero es la ATM. Por si acaso había que escribirlo, la próxima vez intentaré desglosar más las cosas, porque entiendo que algunos, pues, a lo mejor no llegan a ese nivel de concreción.

Sobre lo que decía la señora de la CUP, simplemente dice que no quiere debatir con nosotros, con VOX, porque presentamos muchas incongruencias en nuestra moción. Hombre, para incongruencia la suya, que ustedes lo que quieren es una sociedad, la instauración de la sociedad comunista, tribal, compulsiva, separatista, no sé, como quiera llamarla, a través de la revolución del proletariado y violenta. Hombre, pues eso no casa mucho con un estado de derecho en el que están ustedes participando. Cuestiones fuera de lugar y de tiempo, ya las hemos comentado.

Y, finalmente, sobre Esquerra Republicana, hombre, su hipocresía es mayúscula. Quien estaba buscando bronca era usted, señor Morales; era usted persiguiendo a un niño de cinco años en Canet (*alguns aplaudiments*) al frente del escrache, manifestación o llámelo como quieran, que montaron los grupos separatistas, que eso sí que es realmente repulsivo y repugnante.

Muchas gracias.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció tindrà lloc quan acabem els punts de l'ordre del dia aquesta tarda.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2021

360-00008/13

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, la presentació de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2021. Abans d'iniciar aquest punt, em plau saludar, en nom de la cambra, el síndic de greuges i els membres del seu equip que són aquí avui amb ell i l'acompanyen des de la llotja. I, d'acord amb l'article 181 del Reglament, el síndic exposarà un resum general de l'informe que ha presentat. I per això té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. Gràcies a totes i tots els assistents en aquest punt de l'ordre del dia. Formalment, els hi he de presentar l'informe anual del síndic del 2021, ja discutit en comissió del síndic –no recordo exactament la data, però ja fa uns mesos–, com també han estat discutits en comissió del síndic els altres informes anuals de 2021: el que presenta tots els drets dels infants d'acord amb la convenció de Ginebra, tal com està establert per la legislació catalana; el que presenta totes les actuacions del Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, i el que presenta tot el que afecta l'avaluació de la transparència i de l'accés a la informació. O sigui, complint amb els mandats que vostès, o els seus predecessors, van establir sobre la figura del síndic de greuges.

Estaria temptat de començar la intervenció... Independentment... Perdó, primer volia dir-los: independentment de tots els informes monogràfics, específics, sobre moltes matèries que tenen al seu abast al web del síndic i al registre del Parlament, estaria temptat de començar la intervenció inundant-los de xifres, eh?, com, per exemple, recordant-los que el 2021 es pot dir la paraula, que a mi no m'agrada gens, que és que hem batut de nou el rècord de nombre de queixes. I no m'agrada perquè una societat que va avançant en maduresa democràtica hauria d'anar minvant, si de cas, en nombre de queixes, entenent per «queixa» un acte molt noble, més enllà de l'exabrupte de cafè, que pot fer una persona quan veu un problema en una empresa pública, en una administració o en una empresa privada que dona serveis d'interès general, que té la valentia de plantejar-ho. I dic «la valentia» perquè encara avui, 2022, hi ha gent que té por de plantejar queixes, per la por a les represàlies, i que, si es soluciona, no només pot beneficiar aquella persona, o potser ni a ella, però a moltes altres persones, i, sobretot, que millorem el govern de les administracions i, per tant, el benestar de la societat. El rècord, ho torno a dir –evidentment, de l'any 2021–, és claríssim, tant en

nombre com en queixes treballades. Anem de l'ordre..., hi ha en tota aquesta perspectiva..., ens aproximem a les 700.000 persones, i amb tota la perspectiva dels anys anteriors o d'actuacions, 370.000, etcètera. Però, ho torno a dir, no és la meua intenció avui detallar-los totes les queixes, totes aquestes xifres, que les tenen, amb precisió, dins dels documents i el web del síndic.

Sí que els volia dir que coses que val la pena subratllar és que hem incrementat molt el desplaçament pel territori: fem sortides setmanals sovintejades per arreu del territori per recollir tot tipus de neguits, consultes, queixes, etcètera. Que hem incrementat el nombre d'informes que hem lliurat a la cambra. Que ha millorat la puntuació de la ciutadania, com valoren les enquestes, absolutament privades, secretes, de l'actuació del síndic –institució. I que, a més –això és el que *menys* em satisfà–, escurcem, però massa poc, el període de resposta de les queixes, que implica el període que la persona se'ns adreça i ens facilita el material, el període que les administracions triguen a contestar-nos, el període que treballem fins a fer la resolució. Però encara hauríem d'anar a un període més curt en aquest sentit perquè poguéssim ser més eficients.

I, en aquest sentit, lloant la col·laboració que hem tingut amb moltes administracions a Catalunya –la prova és que continuem estant al noranta i escaig per cent de resolucions del síndic acceptades–, lloant-la, ens hauríem de comprometre tots al fet que en el futur el treball de la institució del síndic fos encara més àgil i amb major celeritat i pogués donar un millor resultat de cara a les persones. Val a dir que això ho puc afirmar agraït a tots els meus col·laboradors la tasca que estan fent i sense la qual jo seria impossible que estigués en aquesta tribuna parlant.

A mi, més que de xifres, m'agradaria parlar-los de temes. I estava temptat també de començar a parlar de temes llegint-los queixes, com les que he despatxat aquest matí o les que puc haver despatxat l'últim dia del 2021, la típica unitat de convivència desestructurada que està a punt de ser desnonada, que té un tall de subministrament bàsic, que hi ha una lentitud bastant agressiva en aconseguir una sèrie d'ajuts oficials. Temes que, en la seva realitat, desborden qualsevol imaginació dels que puguin anar a novellar, i que novellen, amb tot el dret del món, de cara a serials i tot allò que llegim, veiem en moments d'esbarjo.

Però potser és molt més clar dir-los que el 2021 això s'agreuja per dos fenòmens, que és la cua de la crisi i el que deixa d'esquerdes socials, i la pandèmia, el covid, que no és que creï noves esquerdes, sinó que eixampla esquerdes i, sobretot, ens n'evidencia algunes que potser no n'érem prou conscients. I això encara fa més dramàtiques les històries que puguin arribar al Síndic de Greuges. És evident que, si fos l'informe 2022, doncs, hi afegiria un tercer factor, pel que li he de dir: tot lo que es deriva de la situació bèl·lica a Ucraïna i lo que significa en el sentit d'inflació, en el sentit de crisi alimentària. I no es pensin que si parlem de crisi alimentària parlarem del sub-Sàhara o de països en l'anomenat Tercer Món; podem parlar, per exemple, que el banc d'aliments està molt endarrerit, en el que estaven habituats i acostumats, a poder finançar per facilitar una cosa quotidiana, que és menjar, donar menjar a la gent.

Nosaltres, en l'informe, tornem a constatar una xifra molt elevada de queixes a l'entorn de les problemàtiques socials, en sentit social ampli, polítiques públiques de benestar. I, evidentment, en un any covid, hem de començar per salut; no perquè sigui la matèria que, en proporció al nombre de possibles usuaris que gaudeixin del que és la sanitat pública, motivi un nombre de queixes –proporcionalment, és segurament de les que menys–..., sí quant a la dimensió del tema i als seus diversos capítols. Una salut pública que, d'entrada, és excel·lent, una salut pública que corre un enorme risc de ser progressivament erosionada per la privatització dels serveis sanitaris. Estudiïn vostès –és molt més complex del que estic dient– per què passa i qui pot acabar fins i tot beneficiant-se de diners públics a través de la privatització de la sanitat, diners que paga el contribuent, per salut, i que poden anar a parar a beneficis que fins i tot cotitzen a borsa –i això cal estudiar-ho molt seriosament. Però una sa-

nitat que té un problema molt important a la porta d'entrada, que és com s'evidencia el 2021 en els serveis d'assistència primària, els CAP, que van haver de patir canvis importants en plena crisi covid, però que després s'han de readaptar a la situació i, sobretot, finançar amb més mitjans dels que fins avui disposen.

Jo torno a dir-los que, després de passar un covid duríssim, potser els dies pitjors –i perdonin que personalitzi– en salut de la meua vida, vaig tenir l'enorme privilegi d'acompanyar diverses vegades visites a molts centres sanitaris, on puc constatar davant de qui sigui l'esforç immens que van fer els professionals, molt més enllà dels aplaudiments, per transformar tot allò que ens havia agafat a tots desprevinguts i com fer front a aquella crisi.

L'any 2021, sobretot pel que fa a vacunacions. Que hem rebut queixes? I tant. Com, per exemple, sobre el certificat de les vacunacions sobre el covid; com, per exemple, sobre els torns; com, per exemple... Evident que proposar-se una política pública de centenars de milers de tongades, d'onades de vacunacions..., segur que hi han falles humanes i que es generen queixes que arriben al síndic. Però m'estimo més subratllar el tema de que fa falta més que mai el pla integral a fons de cara a l'assistència primària; el reconeixement, no només de paraula, sinó també amb fets i amb promoció personal i amb promoció salarial, dels professionals de la salut, de totes les escales de la salut; la dotació de majors mitjans d'inversió en salut, i, evidentment, la connexió major de salut amb investigació científica.

I torno a dir-los-ho: 2021, és un escàndol que hi hagin dormint el somni dels justos 9.000 milions d'euros de *los presupuestos generales del Estado* aprovats per la crisi covid i que no hi hagi disposició de cap d'aquests diners; no a Catalunya, a totes les comunitats autònomes amb el seu corresponent percentatge que els hi tocaria. És incompreensible. És d'aquelles coses que no puc entendre, més enllà del tripijoc, que no és gens transparent, sobre el que són els diners públics.

És evident que, per tot el que fa a salut, hi ha molts sectors de millora com, per exemple, la salut mental, que no correspon només a salut, com la mateixa salut no és només Departament de Salut; la salut de les persones també passa per l'habitatge, passa per les condicions de treball, passa per educació. La salut mental passa per moltes altres d'aquestes dimensions que acabo de citar. Però és evident que el covid ens ha demostrat encara més, ha fet emergir molt més encara la problemàtica de la salut mental, *especialment* entre menors i infants.

Nosaltres, en segon lloc, sempre els hem situat, no perquè siguin graons, com algú em va dir: «És que sembla que aneu posant categories»... Salut té una categoria innegable: ocupa vora el quaranta per cent del pressupost de la Generalitat. Però, en segon lloc, i possiblement també per volum, també per importància, situem tot el que afecta educació: el dret a la igualtat a l'educació; som lluny del dret a la igualtat en educació. Fa molt de temps que en som lluny, i intentem escurçar les distàncies que hi ha en aquest dret. Hi ha una desigualtat d'oportunitats en educació a Catalunya. Es pot xifrar, per alguns experts, que estem al quaranta-sis, quaranta-set per cent de segregació. No és un problema de xifra. Està molt clar que, sent un altre servei públic on tothom ha de poder accedir, no hi ha la mateixa igualtat d'oportunitats per accedir a l'educació amb qualitat.

D'aquí el que va ser el pacte contra la segregació escolar, on es va afegir el departament, pràcticament tota la comunitat educativa. Hem avançat, amb una reducció entorn del deu per cent. Estem lluny del que caldria; possiblement anem una mica massa lents –hem avançat. Caldrien més mitjans i caldria, evidentment, tenir més en compte coses que avui assenyalen al començament de..., a l'inici de l'adjudicació de places com una problemàtica, que és la detecció de necessitats educatives perquè de debò puguem invertir, allà on hi ha més necessitat, major quantitat de recursos. I això es posa de forma absolutament transparent a l'informe del 2021.

Fent, a més, un canvi cultural pel que fa a l'escola inclusiva. El síndic no està en contra, com algú ha dit, que hi hagin escoles d'educació especial. No. Està a favor

de que anem sumant educació inclusiva, mantenint el dret de qui ho vulgui d'aquesta educació especial. Això vol dir un canvi de cultura fins i tot dels docents, que es pensen que això va només a mans dels monitors que s'ocuparan de l'escola inclusiva: és un canvi cultural de tota la comunitat educativa, que encara no hem aconseguit seriosament consolidar ni posar en el món educatiu.

I, evidentment, al món educatiu, no puc deixar-los de citar el que significa el model lingüístic. Els que porten alguns anys en aquesta casa –alguns, absolutament a favor; alguns, ferotgement en contra– saben que els hi dic que tenim un model que és un tresor i que, si el malmetem, serà un error monumental, quan a Europa hi han societats on hi han bufetades físiques –no només dialèctiques, no, bufetades físiques– per raons lingüístiques, i quan el consell de llengües d'Europa, any rere any, quan fa el seu informe sobre la situació de les llengües posa Catalunya com a exemple. Clar que poden ser tots, uns, que se'ls ha entabanat des de no sé on. Van canviant, els membres d'aquest consell d'Europa, i van reiterant l'elogi del model lingüístic a Catalunya.

I a mi m'agradaria fins i tot, a algunes diputades i diputats que posen moltes objeccions, anar conjuntament amb elles o amb ells a ser informats, discutir, etcètera, amb els que, de fora estant fins i tot de la legítima i necessària contradicció democràtica d'aquest hemicicle, ens observen sobre la situació lingüística.

Estem parlant de quelcom que depèn molt de la pedagogia, depèn molt de l'aprenentatge –no del percentatge, de l'aprenentatge– i que depèn molt de que s'entengui d'una vegada que a Espanya hi ha una riquesa immensa quan hi han quatre llengües: el castellà –no l'espanyol, que això és ser separatista–, el català, el basc i el gallec. Com diu l'Espriu a *La pell de brau*, «recorda sempre això, Sepharad. / Fes que siguin segurs els ponts del diàleg / i mira de comprendre i estimar / les raons i les paraules diverses dels teus fills».

Qui ha aplicat l'article 3.3 de la Constitució? Mandat constitucional? Poders públics espanyols de fer foment especial i protecció a les altres llengües? Qui l'ha aplicat? I els hi parlo d'un mandat que té des de l'any 78. Calculin vostès mateixos quina és la seva edat.

I també els hi assenyalaria que, de nou, en aquesta matèria el síndic té escassíssimes queixes, com les té qualsevol altre defensor de la geografia de l'Estat espanyol –i m'avanço abans de que algú vulgui treure aquest exemple–, tan fàcil de comprovar com mirant les memòries corresponents.

Sí que és una llàstima que en una matèria com cultura també tinguem escasses queixes. Ja no dic en patrimoni. I em tornaré a queixar jo, d'això. Un país que s'amoïna poc del seu patrimoni..., falla alguna cosa, i que la ciutadania no tingui prou cura en l'instrument de queixa –com abans he dit, un instrument noble–, de plantejar problemàtiques entorn del patrimoni, és amoïnant i vol dir que possiblement no promocionem prou una cultura, començant pel suport a grans creadors, alguns dels quals han d'anar a fora a buscar el suport, i possiblement a l'extensió multiplicadora d'aquests per tota la geografia del territori.

I, en tercer lloc, posem fi –no m'està malament dir-ho, ho diré cada any mentre no ho canviem– al tercer capítol, que és el que està més desballestat, el de les polítiques directament socials, el de les polítiques que es poden comprovar amb tots els seus indicadors i que mostren –paraula que ara està de moda, dissortadament– l'enorme vulnerabilitat que hi ha de forma creixent a la nostra societat.

Nosaltres al seu dia –crec que fa uns dos anys–, i en plena crisi covid, vam decidir crear la Taula d'Emergència Social del síndic amb les entitats més importants del front social –les nou entitats més importants; n'hi han d'altres, vam començar amb aquestes–: des del Banc d'Aliments fins als Amics de la Gent Gran, passant per lo que significa Dincat, lo que significa Fundesplai, Creu Roja, Càritas, etcètera. Són els que no han deixat mai de ser a la trinxera.

Hem discutit aquest matí amb experts d'arreu –hi ha molts síndics locals i moltes autoritats acadèmiques– sobre la bretxa digital, i parlaven de la cita prèvia. En plena crisi covid hi van haver serveis públics que ni cita prèvia ni bretxa digital; es van tancar. I, en canvi, qui va estar a la bretxa sense tancar van ser aquests. Són aquells que..., com diria Primo Levi, el de *Se questo è un uomo*, quan explica Auschwitz, l'experiència més bèstia que pot explicar una persona que la sobrevisqué, que és el combat frontal amb la seva vida al feixisme, i diu: «No, em diuen que jo ho puc explicar perquè he estat una mena de Robinson Crusoe.» Diu: «No, el Robinson Crusoe va lluitar, amb tot el dret, per la seva vida, i jo amb tots els meus companys que vam sobreviure lluitàvem per la vida de tots, que estàvem colpits pel que significava la bestialitat del nazisme sobre la supervivència de les persones.»

Aquests que estan a la trinxera, a escala reduïda, són els que han estat lluitant i continuen lluitant en cada moment sobre les condicions pitjors que podem tenir en les problemàtiques socials a casa nostra. He de dir que les dues vegades que jo he demanat a l'aleshores vicepresident i president en funcions, i ara president de la Generalitat, reunions amb ell, amb consellers o conselleres, perquè me'ls escoltessin, hem tingut respostes positives. I tant de bo el que s'ha plantejat en aquestes reunions vagi endavant. I tant de bo avancem en emergència. Continua havent-hi emergència –2021 i 2022–, i això vol dir, si cal, posar pegats –no se m'ocorre altra paraula: solucions d'urgència–, però, perquè no estiguem sempre amb solucions d'emergència, amb reformes estructurals –i en aquest informe en tenen un grapat de propostes– i evidentment amb un reconeixement com s'ha començat a fer amb l'inici de legislació sobre aquestes entitats.

En aquest apartat tornaré a començar, com sempre, per la gent gran. Hem de canviar el model d'atenció a la gent gran. La crisi covid no ens dona una crisi de residències. Les residències per definició són per residir-hi. No són presons, no són clíniques tancades per a la gent gran. Ho diu la paraula. I aleshores hem de saber diferenciar el tracte i la cura de la gent gran segons les problemàtiques que tinguin. I els països més avançats, sobre els quals jo voldria que continués el meu país, comencen per la cura de la gent gran a casa seva, a domicili, amb tots els mitjans públics i privats que siguin necessaris i possibles. És un canvi absolutament..., un tomb radical. I fins i tot surt més barat, si s'enfoca un model absolutament diferent del que avui estem enfocant, que fins i tot també té una part que cotitza a borsa i que permet una certa explotació d'una cosa tan important com és la cura de la gent gran.

Cal un canvi radical de la gent gran, cal un acompanyament a la gent gran i cal una escolta molt més profunda de la gent gran, que hi ha molts diversos graons de cognició i de capacitat d'actuar i de donar-nos lliçons a la pròpia societat.

És tan important com aquest capítol que si parlem, en aquest apartat social, de l'emergència habitacional, de l'habitatge, de lo que són les taules d'emergència, que encara avui hi han taules d'emergència de grans ciutats de Catalunya que després de reconèixer, valorar l'emergència, com es demostra a l'informe 2021, donen solució vora dos anys a dos anys vista a l'emergència. Ja no parlem de l'adjudicació d'un parc de «vivendes» socials ni de polítiques de lloguer: a l'emergència! Un vora dos anys per la inexistència de parcs seriosos d'habitatge social amb un foment especial del lloguer, per no haver utilitzat quan s'hauria d'haver utilitzat tot el que significava el que van pagar tots els contribuents en els actius tòxics dels bancs; se'n va dir Sareb. Hi van haver plusvàlues que van beneficiar butxaques privades, i encara avui no hi ha una política seriosa, quan ja torna a estar en mans públiques, perquè es reverteixi massivament perquè es pugui fer una política d'habitatge.

En aquella cita que els hi he fet de que podria llegir-los queixes, repassant les del 2021, un munt de queixes que es refereixen a gent que ha d'acabar en càmpings, en pensions o en altre tipus d'instal·lacions durant mesos i mesos, amb famílies, amb descendència, tal, mentre esperen la solució a aquest problema d'emergència.

Evidentment, en l'apartat social és una xifra, però no deixa de ser una xifra preocupant. La taxa de pobresa continua pujant. La taxa de risc d'exclusió social continua pujant. I hi ha una sèrie de factors que encara ho agreugen, com és tot el tema –he citat la inflació; això seria més aviat com s'ha disparat el 2022–, com seria el tema dels subministraments bàsics i de les factures d'aquests subministraments, les polítiques molt més clares de condonació d'aquests deutes o de començar a exercir la temàtica dels comptadors socials.

Una capa que travessa totes aquestes polítiques que mereix un capítol especial és, òbviament, la infància i adolescència. Tenen un informe monogràfic al respecte. Ho dic perquè, en comptes d'avui jo entretenir-me sobre aquest, allà tenen totes les actuacions i previsions que ha fet el síndic al respecte, afirmant que hi ha un dret que potser no respectem prou. Els menors i els infants tenen drets i se'ls ha d'escollir. No al nen «calla». Se'ls ha de saber escoltar i fer copartícips de les mesures que es prenguin en moltes de les dimensions de la seva vida. I tenen un interès superior, defensat per tractats internacionals que reconeixem tots i que no apliquem en polítiques públiques i que haurien de donar lloc a certes prioritats en l'adjudicació de determinats béns públics. I que caldria fomentar molt més l'acollida. De nou, és més barat una acollida amb famílies que portar-los fins i tot en mesos a residències. I torno a jugar amb l'ambivalència de la paraula «residència», de tancar-los allà. Fer una política molt més de foment d'aquesta acollida.

Tot això respecte a les grans qüestions de les queixes de 2021, que passen en un país que es diu Catalunya, que té un territori i una naturalesa que segurament no els tenim prou en compte com un dret bàsic. És un dret elemental, és un dret fonamental, la preservació del territori, de les energies, de tots els seus béns. Per a nosaltres i per a les generacions que venen. Diguin-li com vulguin, «canvi climàtic», totes les mesures que vostès vulguin fer d'acord amb el debat internacional. Jo els hi diré en clau de queixes.

Contaminació de l'aire. En plena covid baixa; després de la covid torna a pujar. Potser que miréssim què ha passat i què podem... I ara estem discutint-nos –permetin-me que faci un parèntesi actual– de l'AP-7. Potser que pensessin què passava quan jo he aconseguit reduir forçosament una circulació i què hauríem d'haver apostat i què hauríem d'estar apostant ara. On és l'aposta seriosa a fons pel transport públic, especialment ferroviari? Hi han països europeus que han avançat, fins i tot en plena crisi, amb foment al respecte d'aquesta mesura.

I contaminació de l'aigua. Continuem tenint comarques de Catalunya on l'aigua no és potable perquè tenim la contaminació dels purins. I no és d'ahir ni d'abans d'ahir. Si surt el 2021 és perquè fa bastants anys que continua estant present en el nostre territori.

El soroll. Tenim dret al descans, és un dret elemental. Som una societat immadura perquè no el respectem. És una de les proves de la nostra immaduresa. Tenim dret al descans i tenim un conjunt d'aglomeracions urbanes on un problema número u és el soroll, i que no sabem combatre amb la pedagogia corresponent, amb les mesures corresponents i, si cal, amb les multes corresponents. I és un dret elemental que cada vegada arriba més al síndic com una reclamació senzilla, bàsica i forta.

Pensin també en lo que significarien autèntiques polítiques de redistribució de la població del territori. El setanta per cent de la població, en el set per cent del territori. Potser valdria la pena que..., si tinguéssim bones comunicacions, bona xarxa de connexió, bona educació, bon foment d'energies en aquests territoris, fins i tot amb la seva corresponent protecció, potser aconseguiríem que tinguéssim molt més escampada i a un nivell de qualitat de vida superior una bona part de la nostra pròpia població i amb molt més respecte a lo que és aquest medi ambient i la natura.

Hem rebut queixes puntuals sobre coses que potser no s'han explicat bé, com l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni o com la recollida selectiva, o com el decret de mesures urgents d'emergència climàtica.

La recollida selectiva, la política d'energies renovables, tot això, que són mesures positives, demana no el *mando y ordeno*, demana un període important d'explicació, foment i convenciment, d'educació a la gent perquè es vagin habituant a un canvi de la seva quotidianitat en funció d'uns objectius, com és el de la preservació del medi.

I, per últim, entro en l'apartat dels drets de lo que s'entén com a drets civils i polítics. No m'estic de dir-los que cada vegada em pesa més pensar que no tots tenim els mateixos drets, que hi ha ciutadans a Catalunya, com podem ser la gran majoria de nosaltres, que els tenim plens des del reconeixement legal. Si som ciutadans europeus de la Unió Europea però no som de nacionalitat espanyola, en tenim una mica menys. Si som de fora, de països tercers, i tenim els papers arreglats, en tenim una mica menys. I, si no som de cap d'aquestes categories, en tenim molts menys. Set milions set-cents i escaig mil, vora 1.250.000 de tercers països, vora més de cent mil a la clandestinitat. Tres anys, com a mínim, a la clandestinitat. I després, segons com, al final dels tres anys, possibilitat, que pot durar un, dos o tres anys, per normalitzar la situació. A banda de les factures, depèn d'on visquis, de l'edat que tinguis, del teu gènere, òbviament, i de la teva edat.

Aquesta és, en primer lloc, una temàtica molt important a tenir en compte, com a absoluta discriminació dels drets, independentment dels que també rebem i proposem combatre disminucions específiques, com és la d'igualtat de gènere, com és la dels drets LGTBI, etcètera.

L'any 2021 encara teníem cues de situacions que venien de l'estat d'alarma, i és evident que hi havien coses que podien malmetre drets. Que eren necessàries? És una discussió de política pública. Que podien afectar drets? Possiblement, i cal tenir-ho en compte. Si més no, com una lliçó. Per exemple –i si algú s'ho agafa com una provocació, li demano perdó–, vostès estan elegits diputats i diputades amb un augment d'un vint per cent de l'abstenció. I va ser-ho perquè, per raons de covid, va haver-hi una situació que va reduir la participació electoral en aquelles eleccions. Recordin que hi va haver un gran debat, hi va haver un intent d'ajornar les eleccions, hi va haver una intervenció del poder judicial, es van haver de mantenir les eleccions en una determinada data i un llarg etcètera. Això és 2021.

Nosaltres creiem que fa falta mimar més el dret a la bona administració per a tothom. Amb la dilació; continuem tenint tres mesos de resposta en els documents públics, tres mesos –ja sé que és legislació espanyola–, quan la majoria de nosaltres podem consultar coses en fraccions de segon. Ja sé que s'ha de certificar i s'ha de contrastar. Però, tres mesos! És incomprensible! Però, a part això, llicències en els poders locals que es dilaten setmanes i mesos i mesos i que, per tant, frenen les legítimes aspiracions d'una activitat econòmica. I això està passant avui a les administracions a Catalunya.

O la tècnica que abans he citat de la cita prèvia o de la bretxa digital, que afecta especialment la gent gran o la gent amb poca cultura en aquest nivell. Podem tenir un noranta i escaig per cent de telèfons mòbils, de persones que tenen telèfon mòbil; no arribem al cinquanta per cent de la gent que utilitza l'ordinador habitualment a casa. I, llavors, podríem anar fraccionant coses que poden afectar aquesta dimensió. Cal molta més cura al respecte.

Cal una bona política de seguretat, que comença per les polítiques socials. Sé que hi ha una discussió en aquest Parlament sobre el model policial a Catalunya, en la qual jo he estat convocat a participar. Abans de res, política social. Combatre les inseguretats vol dir política social, no caure en el parany de la por de la inseguretat i les llibertats retallades. Amb bones polítiques socials i elevat el nivell de benestar, podem reduir molts motius que ens poden amoïnar respecte a la seguretat. I vol dir un seriós model policial, amb una creença segura i certa sobre els Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya, a tots els nivells, fins i tot amb el reconeixement internacional o amb el reconeixement de competències que avui no tenen i que

a l'Estatut hi són i que haurien de tenir, com és tot el tema de protecció de la naturalesa, com són moltes altres qüestions.

Aquesta policia integral ha de tenir una bona coordinació amb les policies locals, de les quals el síndic l'any 2021 ha ajudat molt a anar tancant unitats de detenció perquè es vagi amb el mínim temps possible cap als Mossos d'Esquadra i s'escurci el període de detenció, i una bona coordinació amb tot el que és transfronteres de comunitats amb els cossos de policia de l'Estat. Cal un major esforç en tots els nivells de seguretat.

Cal tenir més en compte la gent que està privada de llibertat, que tenen drets i que se'ls ha de respectar, en tots els nivells. N'hem practicat alguns en plena covid, el 2021, quan els hem facilitat a tots instruments per comunicar-se amb les seves famílies, com aquells que feia anys que no sabien res de les seves famílies i hi han pogut connectar a través de les pantalles dels iPads que s'han distribuït per les presons per fer aquest tipus de contactes. Mesura positiva, i tant de bo l'anéssim consolidant.

Hem d'aconseguir el foment d'una bona política de funcionaris als centres penitenciaris, amb tota la lloança cap a la tasca que fan, que fan una tasca en nom de tots nosaltres pel fracàs que representen per a tots nosaltres les presons. Això sí, amb respecte dels drets també. I estem en discussió amb el Govern actual sobre les mesures de contenció, que d'acord amb la convenció europea de drets humans potser hem abandonat, quant a respecte de drets. I potser podríem fer un pas endarrere. Això ho trobaran també a l'informe del 21 i després en un informe monogràfic lliurat a aquest Parlament.

I a l'apartat de drets, òbviament, jo els hi he de citar el Consell d'Europa. Ja sé que alguns diputats i diputades consideren que el Consell d'Europa és un *bodrio*, és una cosa que està allà. És un consell que té l'encàrrec planetari de vetllar pel conveni més important de drets humans que existeix, el conveni europeu, i que per això té un tribunal vinculant, una comissària –perquè ara és comissària– de Drets Humans, té una comissió de la democràcia a través de la llei, que en diem Comissió de Venècia, té una assemblea parlamentària i fa mocions, resolucions, sentències, etcètera. I Espanya en forma part, i Espanya hi envia els seus parlamentaris: senadors i diputats, i també n'hi han de catalans.

I resulta que l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, per una votació aclaparadora, diu que ha d'haver-hi indults; s'han de deixar estar totes les euroordres i les persecucions més enllà de les fronteres; s'ha d'acabar amb tota la persecució política a càrrecs; que no s'ha de fer persecució econòmica a través de lo que significa el Tribunal de Cuentas; que hi ha d'haver un diàleg que dins del marc de la Constitució espanyola doni fruits polítics. Set recomanacions, de les quals s'havia complert potser mitja, però que ara hem vist que per un canvi de jubilació en un membre del Tribunal Suprem hi pot haver el tornar a obrir la revisió sobre la concessió d'indults.

No és normal, i per aquest síndic és indignant, que hi hagi càrrecs públics, començant per conselleres d'aquest Govern, diputats d'aquesta cambra, que tinguin causes pendents davant dels tribunals. (*Aplaudiments.*) És indignant quan el Consell d'Europa diu que s'ha d'acabar. No ho diu el síndic, no s'ho inventa el síndic. I potser el síndic té un poder màgic d'influir sobre l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa. Acaba el termini per complir no sé quin dia a finals de juny i, com em va dir el que em va contestar en nom del Govern espanyol quan jo vaig ser convidat a ser el ponent a Estrasburg, encara tenim temps. Tant de bo –tant de bo–, si encara tenim temps, poguéssim complir amb aquest mandat.

Els drets necessiten informació. I vostès s'encarreguen aquí, elegint síndic, de garantir els drets: informació, accessibilitat i acompanyament. Però necessiten voluntat de realitzar-los.

Diu un poeta amic meu, en una cita que vaig fer fa pocs dies a l'Hospital de Sant Pau, amb uns versos esplèndids: «Al país on visc / la gent que pot no vol, / la gent

que vol no pot / al país on visc. / Si la gent que pot volgués / i la gent que vol pogués / altre país seria / el país on visc.» Crec que és bastant alligador.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Doncs, després de la presentació per part del síndic del seu informe de l'any 2021, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. President, membres del Govern... Bé, ara he vist que eren set minuts; jo em pensava que eren deu. Per tant, si ja és difícil resumir tot un informe, més és fer-ho en set minuts.

El síndic ha començat dient que potser ell hagués llegit les queixes que ha tingut, més que els informes. Jo crec que tant de bo ho hagués fet així. Crec que els membres del Govern n'haguessin tret una conclusió millor que no pas el sedàs que passa el síndic cada vegada que fa algun dels seus informes.

Jo els hi dic perquè ell em sembla que no ha comentat les xifres, ha dit que hi havia dotze mil queixes aquest any, enguany. És veritat que és un rècord absolut. D'aquestes, més del seixanta per cent són respecte a temes socials i de sanitat. Clar, un veient la intervenció que fa el síndic no només avui, que també, sinó en altres..., en les comissions bàsicament, pensaria que és al revés, que, en tot cas, hi ha altres temes que preocupen més a la societat que no pas aquest tema.

El síndic parlava que era indignant –aquesta discussió ja la vam tenir a la comissió. Jo entenc que també és indignant que el síndic, fent una extralimitació del que són les seves funcions, entri, com ha fet moltes vegades, en contra també del que diu la Comissió de Venècia, a jutjar, a qualificar sentències judicials. Això vostè ho sap perfectament, i ho vam discutir l'any passat o quan vam parlar de l'informe del 2020, que això la Comissió de Venècia, precisament, ho prohibeix. I, per tant, vostè s'ho salta cada vegada que ho fa, i ho fa sempre amb un mateix biaix.

A mi, aprofitant que tinc mig Govern aquí, sí que m'agradaria, doncs, posar en relleu que si algú es llegeix no tant l'informe, sinó les dades que aporta aquest informe, veurà que aquest 2021 el que hi ha hagut és bàsicament un col·lapse dels serveis públics, bàsicament en sanitat i en serveis socials. El mateix síndic diu que això no té una causa aparent. Bàsicament ho atribueix a la covid. Evident que la covid va tenir-hi molt a veure, però també hauríem de tenir en compte que el 2020 a tothom ens va agafar desprevinguts, el que era la covid, però el 2021 no tenim aquesta excusa.

El síndic no en parla, però hi ha diferents altres ítems que són importants de veure. No repetiré el que vaig dir en el seu moment respecte als serveis socials, la mala planificació que va haver-hi, persones que volien tramitar prestacions, que estaven desbordats els serveis socials; no hi havia el contracte programa que financés; no tenien mitjans. De fet, no tenim en aquests moments ni el programa de serveis socials especialitzats. El mateix tema en sanitat.

El síndic també parlava d'altres temes, però a mi el que, per exemple, em preocupa –que el síndic tampoc no hi fa referència– és respecte al tema de prestacions, la renda garantida de ciutadania. Ja li vaig dir, senyor síndic, en el seu moment que si el 2020 l'Idescat deia que la població amb privació material severa arribava al 6,2 per cent i afectava 474.000 persones –més o menys–, i el 31 de desembre el Departament de Drets Socials estava dient que només es reconeixia la renda garantida a 170.000 persones, potser aquí en el seu informe és on hi haurien d'haver fet incís, tant vostè com a síndic com, evidentment, tots els membres del Govern, o, en tot cas, del departament corresponent. Perquè són 300.000 persones que en aquests moments estan en una privació material severa i desprotegida.

El mateix passa –i em sembla que va sortir en el debat d'ahir– respecte a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, que continua des de l'any 2010 congelat. I això té molta incidència.

Respecte als discapacitats, el mateix. Ja li vaig comentar, senyor síndic, en el seu moment que un 1,5 per cent només som capaços d'inserir-los a l'empresa privada. Això és una taxa d'inserció mínima.

Bé, en tot cas, no parlaré més dels temes de fons respecte a l'informe, perquè no tinc temps, però sí que m'agradaria parlar una miqueta, i aprofitant que ja segurament tenim l'últim any que hi serà vostè i tenim en procés el canvi de síndic, sí que m'agradaria fer una reflexió respecte a la sindicatura i aquests disset anys de mandat.

I li haig de dir que jo estic molt decebut, perquè jo ho veia fins l'any passat des de fora i ara ho he vist des de dins. I estic molt decebut, perquè crec que s'ha fet realitat la màxima que diu que les masses piquen, i una institució no electa com és la del síndic, aquest càrrec, que hi hagi estat disset anys, jo crec que ha fet més mal que bé, però no a vostè, sinó a la institució. Perquè jo ja em sembla que li vaig dir una vegada –i avui m'ho han recordat–: vostè va ser un excel·lent diputat en la seva etapa al Parlament, i crec que avui ha demostrat que continua sent un excel·lent diputat en la seva etapa de síndic. (*Aplaudiments.*) I ja l'hi dic, no em refereixo només al que moltes vegades li he dit, al seu biaix cap a l'independentisme. Que sí, li hem dit moltes vegades –la companya Marta Moreta l'hi havia demanat, jo l'hi havia demanat– que es posicionés, ja que es posicionava sobre altres aspectes del procés, sobre el que va passar el 6 i 7 de setembre del 2017. Li haig de reconèixer que a l'última comissió va fer-ho, justament a l'última segurament que compareixia. Però, tot i això ser gravíssim, al nostre entendre ser molt greu aquest biaix que va agafar, hi ha d'altres qüestions que li hem comentat moltes vegades que a nosaltres ens sembla també que han afeblit la institució de la sindicatura.

Sabem les dades que vostè aporta, però creiem que aquestes dades són totalment incompletes, perquè falta l'origen socioeconòmic de les persones que fan queixa, el nivell cultural, el nivell d'estudis, circumstàncies similars... Per tant, no sabem si aquestes dades que vostès estan en aquests moments treballant són o no són correctes, són o no indicatives, si tenim grans bosses de població i de problemes que resten invisibilitzats.

També li hem comentat moltes vegades que la seva sindicatura ha estat molt tancada; s'ha tancat en si mateix. Vostè ha estat al centre, quan el que hauria d'haver estat al centre és el ciutadà. Les proves ho demostren. Vostè deia que dotze mil queixes i que han anat pujant, però som un univers de 7 milions i mig de persones que es relacionen directament amb totes les administracions. Dotze mil queixes a nosaltres ens semblen poques.

I vostè també ha parlat de les sortides que feia al territori, però, clar, amb una xifra de –i nosaltres sempre li hem dit que hi estàvem d'acord–..., que amb totes les sortides que ha fet només hagi rebut vuit-centes consultes, a nosaltres deixa..., bé, és indicatiu de la confiança que té la població envers la sindicatura.

A més, només un dos per cent de les queixes rebudes són presencials. Això amb una bretxa digital –que vostè, a més, avui ha fet unes jornades sobre aquest tema, n'és conscient– també indica molt qui i com s'adreça i es relaciona amb la sindicatura.

També el que li hem manifestat moltes vegades: vostè ho ha centrat tot en la sindicatura, ho ha centrat tot en la sindicatura seva, diguem-ho així, però ha deixat al marge corporacions de dret públic, ajuntaments, consells comarcals –acabo, presidenta. El que li hem comentat moltes vegades: el fet de que només signi tres convenis de col·laboració amb ajuntaments durant el darrer any ja diu molt.

De la mateixa manera, la nul·la col·laboració que ha tingut amb les oficines del defensor del ciutadà, els síndics municipals, que podien haver fet una tasca de complementació. En definitiva, senyor Ribó, vostè deixa un llegat de disset anys que per

nosaltres crec que ha estat negatiu, com li he dit, negatiu per a la institució, i tot i que hagi tingut algun aspecte positiu, el balanç final és negatiu.

Deixa una tasca ingent per a la propera síndica. Haurà de tornar a prestigiar la institució, començant per molts dels grups del Parlament, però també per la resta d'administracions i per la ciutadania. Esperem que en aquesta nova etapa s'aporti dinamisme, col·laboració i imparcialitat a la institució, que la sindicatura torni a posar en el centre de la seva tasca els ciutadans i la seva protecció envers les accions i omissions de les administracions. No serà una tasca fàcil, però per això deixarem de mirar el passat per no perdre'ns el futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. *Consellera...* Son unos valientes, ya veo que se ha ido todo el Govern, se han quedado ustedes a la intervención.

Señor Ribó, de diputado en el Parlament ya en el año 1980, diputado en el Congreso, secretario general del PSUC, presidente de Iniciativa por Cataluña y *síndic de greuges* desde el año 2004. Después de cuarenta y dos años en política, porque usted nunca ha dejado de hacer política, incluso ahora en la sindicatura, usted ya es como una postal del pasado. Fíjese, en los dieciocho años que lleva usted en la sindicatura ha habido cinco defensores del pueblo: Enrique Múgica, María Luisa Cava de Llano, Soledad Becerril, Francisco Fernández Marugán y el actual, Ángel Gabilondo, cada uno con su estilo y su impronta personal. Aquí no. La sindicatura de *greuges* huele a cerrado, a naftalina ideológica.

Después de dieciocho años con usted al frente, la sindicatura se ha convertido en un instrumento más al servicio de la causa separatista y del Govern. Prueba de ello son sus informes. Y yo me he querido fijar en algunos de estos últimos informes monográficos, que, más que informes de un defensor del pueblo en defensa y garantía a los ciudadanos de Cataluña, son auténticos dossiers del Govern en defensa de Puigdemont, de Torra, de Junqueras y compañía. Son toda una declaración política.

Mire, por poner algunos ejemplos. Informe de mayo de 2018 sobre la vulneración de derechos fundamentales y libertades públicas con ocasión de la reacción penal al Uno de Octubre y la aplicación del artículo 155. Es decir, que, al juicio del *síndic*, la respuesta judicial a los graves delitos cometidos por los líderes del *procés* y la aplicación subsiguiente del artículo 155 vulneraron derechos de los golpistas. Y es justo al revés. Aquí la única violación de derechos que se produjo es justamente la producida por el golpe de estado a la democracia, por el quebranto a la legalidad constitucional, por el grave daño producido a la convivencia y por los graves delitos cometidos por los golpistas.

Informe de enero de 2020 sobre la sentencia del *procés* y su supuesta repercusión en el ejercicio de los derechos fundamentales de los golpistas. Informe de noviembre de 2020 sobre una pretendida afectación de derechos en la ejecución penitenciaria de la sentencia del *procés*, también respecto de los golpistas, que todos sabemos que en las cárceles catalanas vivieron a cuerpo de rey y tuvieron todo tipo de privilegios y prebendas. O el informe de septiembre del 21, en el que se posiciona a favor de los indultos también a favor de los golpistas, porque usted, en este sentido, es monotema. Todos los informes monográficos prácticamente son con relación a los líderes del *procés*.

Y, claro, entendemos que estos están hechos para lavar la cara del separatismo, para apoyar a los golpistas. Y por eso los partidos que dan apoyo al Govern le aplauden efusivamente en cada comisión del *síndic* y le aplauden hoy también en este

Pleno, porque sus dieciocho años de mandato han sido un vergonzoso servilismo al poder político dominante.

Y por ello hoy, como en otras ocasiones, VOX reclama la supresión de la figura del Síndic de Greuges. Y la reclamamos porque es una duplicidad innecesaria, que nos cuesta 7 millones de euros al año, y ya tenemos un defensor del pueblo para garantizar los derechos y libertades de los españoles. Porque estamos hartos de que, año tras año, el *síndic* y su equipo se embolsen unos salarios millonarios, muy por encima del defensor del pueblo, de cualquier otro defensor autonómico, incluso del presidente del Gobierno de España.

Mire, esta es la información obtenida del Portal de la Transparencia de la sindicatura de este año 2022. *Síndic de greuges*, 131.000 euros; *adjunt general*, 115.000; *adjunt a infants*, 105.000; *equip directiu*, incluida la jefa de gabinete, 96.788; salarios de Champions League.

Mire, y también porque es una tomadura de pelo que los catalanes tengamos que financiar los viajes del *síndic*, acompañado de su jefa de gabinete, por medio mundo. Esto ya es una cuestión conocida, pero, solo en 2019, 74.000 kilómetros recorridos en viajes idílicos a más de quince destinos. Y lo que nos sorprende es que haya tenido tiempo de hacer en este tiempo algún informe entre tanto viaje.

En definitiva, porque hay 2.258.000 personas en Cataluña, un veintinueve por ciento de la población, en riesgo de exclusión social, y estos salarios astronómicos y este tren de vida del *establishment* político catalán en el que usted se incluye nos parecen inmorales e insultantes.

En cuanto al informe, le voy a destacar algunos puntos. La pandemia del covid durante el año 2021. Mire, ni una crítica a la gestión sanitaria del Govern ni a la gestión económica de la Generalitat; ni una mención a los dos estados de alarma declarados inconstitucionales por el Tribunal Constitucional gracias a los recursos de VOX en julio y octubre de 2021. Nos preguntamos para qué sirve la sindicatura de *greuges* si ante la mayor privación de derechos producida en democracia por un gobierno, tanto de España como el de la Generalitat, el *síndic* se calla de forma vergonzante. Y ni una crítica a la estrategia de vacunación de la Generalitat de la señora Vergés i Bosch, que discriminó a policías nacionales y a guardias civiles de forma escandalosa por pura venganza y sectarismo.

¿Los indultos? Otro capítulo. Señor Ribó, se posiciona usted a favor de los indultos. Se pone usted al lado de un presidente del Gobierno indigno, que ha prostituido la finalidad de los indultos, que otorga indultos ideológicos ya sea a golpistas o ya sea a una secuestradora condenada penalmente como es la presidenta de Infancia Libre, una convicta a la que Irene Montero llama «madre protectora».

Y, mire, ni esta delincuente ni los golpistas del *procés* se han arrepentido nunca de nada ni han pedido perdón ni han existido razones de utilidad, de justicia, de equidad, que hayan justificado la concesión de los indultos, porque estos han tenido solo una razón, que es ceder al chantaje de los separatistas para que Pedro Sánchez pueda continuar en la Moncloa a cualquier precio.

En materia de derechos lingüísticos de los catalanes, usted ha comprado el discurso de la inmersión lingüística; inmersión lingüística que es una clamorosa violación de los derechos constitucionales de todos los catalanes castellanohablantes y es ilegal, es pura ingeniería social. Y usted ha defendido siempre incumplir la sentencia del TSJ y todas las resoluciones judiciales en la materia referente al castellano, con un desprecio absoluto al poder judicial y a la separación de poderes.

Y, mire, finalmente, en la materia de violencia y derechos, su informe también es de un gran sectarismo. Se refiere usted a distintos casos de violencia, pero no hace ninguna mención a la violencia política sufrida por VOX, por otros partidos y por asociaciones universitarias como S'Ha Acabat!. Solo en 2020, VOX sufrió veintitrés ataques por grupos separatistas y el 37,10 de todos los incidentes de violencia polí-

tica habidos en Cataluña. Y, ante esta violencia política, el *síndic* ha permanecido siempre callado.

En conclusión, señor Ribó, yo solo le puedo decir una cosa. Su gestión al frente de la sindicatura ha sido sectaria y partidista. Usted ha sido el *síndic* de las personas y usted..., perdón, no ha sido el *síndic* de las personas, sino que ha sido el *síndic* del Govern.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, *síndic*, moltes gràcies a vostè i a tot el seu equip per la seva presència al Parlament i per l'informe que ens ha presentat aquesta tarda.

Començaré, primer, parlant del context, del context socioeconòmic principalment, en el qual podem ubicar el seu informe. Si tenim en compte la conjuntura actual, cosa imprescindible per tenir una visió més global, podem parlar de que hem acumulat, com a mínim, tres crisis. En primer lloc, la crisi del 2008, la del totxo, saqueig a la gent treballadora a partir de polítiques d'habitatge ultraliberals i precarització del treball, amb l'afegit d'una corrupció a gran escala per part de partits i elits amb una estafa d'estat en tota regla que té dos noms: rescat bancari i Sareb.

A aquesta hi hem d'acumular la crisi de la covid, que posa de manifest la cruïlla del sistema de forma evident i com, mentre la sanitat pública estava saturada, la privada tenia milers de llits buits; sabíem que com a mínim 3.500, un escàndol. Si a això li sumem l'infrahabitatge i les precarietats en el transport o en els llocs de treball, constatem com també aquestes desigualtats han incidit en la salut pública i en la salut de la gent de les classes populars del nostre país.

Però, bé, a aquesta situació, com li deia, hi hem d'afegir la crisi que ara patim per la guerra a Ucraïna, que genera, com sabem, especulació, crisi energètica, crisi alimentària i escalada pressupostària armamentística en detriment dels serveis públics.

Quines conseqüències tenen aquestes tres crisis acumulades de forma sintètica? Augmenten les desigualtats; augmenta el risc de pobresa a Catalunya –vostè ho assenyalava molt bé en el seu informe–; augmenta la pobresa infantil; empitjora la redistribució de la renda; hi ha un augment especulatiu dels preus, que empobreix les classes populars; millora l'ocupació des d'algun punt de vista, però empitjora la precarietat laboral, sobretot tenint en compte que aquesta ocupació augmenta en el sector del turisme i els serveis i els salaris perden poder adquisitiu. En un any el megawatt hora ha passat de 71,49 a 214. Això és una vergonya i una estafa a gran escala amb la connivència de les institucions.

En el darrer trimestre, els desnonaments han augmentat un disset per cent, i la pobresa energètica va en augment. Els serveis públics segueixen sense rebre els recursos mínims necessaris. Això ho veiem en la salut, l'atenció primària, les llistes d'espera, i ho veiem també en l'educació, en la qual no assolim l'escola inclusiva, la segregació escolar augmenta i tenim dèficits de places públiques.

Però també cal fer esment d'altres elements de context, en els quals cal situar el seu informe. En un context marcat per la violència masclista, les agressions LGTBI-fòbiques, el racisme institucional i el creixement de l'extrema dreta, hem de prestar especial atenció al problema de l'habitatge: desnonaments a famílies vulnerables, 2.400 en el primer trimestre d'enguany; manca d'habitatge social i d'emergència, ara agreujat per l'especulació turística, i repressió sobre el moviment pel dret a l'habitatge.

Vostè també fa referència en el seu informe, *síndic*, al canvi climàtic, un canvi climàtic que per part de la majoria de governs té com a resposta un discurs hipòcri-

ta. Discursos i relats de lluita contra el canvi climàtic, projectes especulatius d'extracció i d'atac al territori que no fan més que augmentar els riscos d'aquest canvi climàtic i d'aquesta emergència ecològica. En tenim un exemple a casa nostra: Jocs Olímpics d'Hivern, grans infraestructures, macroprojectes.

Vostè també ha parlat de la llengua. Efectivament, estem en un país en què les famílies que defensen la immersió, com, per exemple, a Canet de Mar, segons el TSJ no són subjectes de dret, no tenen dret a ser considerats en les seves legítimes demandes. Atacs a la immersió, atacs a la cohesió social en l'escola, amb una resposta del Govern que dona l'esquena a la comunitat educativa i que aplanar el camí al bilingüisme i a la segregació escolar.

Podem parlar també del terreny de la repressió, que vostè també cita. Continuen els judicis a més de tres mil persones represaliades, l'exili. Aquests dies mateix, una sagnia de lluitadores en defensa dels drets de totes, en aquest país, com la Gina; tota la nostra solidaritat, estima i la nostra reivindicació de la seva absolució. Però no és ella sola. En deu dies, trenta-tres persones aniran a judici i quinze han estat citades. Repressió contra les qui lluiten contra els desnonaments. Limitacions i restriccions, com vostè reconeix, al dret de manifestació i a la llibertat d'expressió, mentre l'extrema dreta té facilitats per tal de campar lliurement pel nostre país i pel nostre territori.

Tot això requereix, com vostè també assenyala en el seu informe, un canvi en el model de seguretat, en el model policial i, per tant, també en el model d'ordre públic, i drets. Requereix a tot això enfrontar-hi una radicalitat democràtica i una defensa ineludible de drets.

I com a conclusió, ens sorprèn, en aquest context i en aquest marc, que el seu informe destaquí un augment del quaranta per cent de les demandes en l'àmbit social; ens sorprèn que aquestes demandes se centrin en el camp de la salut, de l'educació, dels drets vulnerats de les persones migrades, de l'LGTBI-fòbia, que es concentrin en el camp del dret a l'habitatge, de les persones amb discapacitat. Són problemes estructurals, síndic; no són només qüestions que, vostè com molt bé assenyala, corresponen a un any en concret. Vostè el que fa és de mirall i de reflex d'un problema estructural que es diu «capitalisme», que es diu «polítiques neoliberals» i que es diu «polítiques que prioritzen el capital i el mercat per sobre del treball i els drets», també dels drets fonamentals.

Les alternatives són clares: justícia social, redistribució de la riquesa, treball digne, habitatge, subministraments bàsics i transport públic per a tothom, serveis públics universals i gratuïts, i una economia pública verda i social, i també justícia ambiental. Perquè, avui, a casa nostra, la justícia social i la justícia ambiental, la cura del territori, no són destriables.

Volem que les institucions, tal com vostè reclama, siguin murs en defensa dels drets davant del capital, de l'Estat i del règim del 78. I volem construir una societat on el masclisme, el racisme i el feixisme no hi tinguin lloc; una societat on es puguin exercir tots els drets socials, civils i polítics, inclòs el dret a l'autodeterminació com a condició per tal d'avançar en la lluita per tots els drets.

I acabo, presidenta, amb un comiat al síndic –avui probablement serà el seu darrer Ple entre nosaltres–: agraïment i felicitacions a vostè i al seu equip; una gran tasca i una incidència positiva en la defensa de drets, no només reactiva, sinó, el que és més important, també proactiva; no només a l'espera passivament de les demandes, sinó amb una recerca activa d'on es vulneren els drets i on cal reivindicar-ne l'assoliment i la garantia. Menció especial mereixen el Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura i el pla de drets humans, que també la sindicatura ha volgut promoure.

Hem tingut algunes discrepàncies, que han estat públiques i visibles en aquest Parlament: el pressupost de la sindicatura –sap i coneix bé la nostra crítica als pressupostos institucionals– o el pacte contra la segregació, que considerem que és una eina amb bona intenció, però inútil o, vaja, molt poc útil per tal de garantir la lluita

contra una segregació que no deixa de pujar. Malgrat aquestes discrepàncies, amb tot, felicitacions.

Gràcies, i fins sempre.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda a tothom. Bona tarda, síndic, i a les persones que l'acompanyen. D'entrada, agrair l'informe al síndic i a tot l'equip que ha fet aquest informe. És un bon informe, eh? Recull queixes, apunta greuges i anuncia respostes. Jo crec que això és important.

Tenim un informe que és útil i, per tant, això és també un nivell de prestigi de la institució encarregada de recollir les queixes i els greuges que, en l'esdevenir de l'activitat de l'Administració, dels poders públics, el ciutadà rep, i té una institució que les pot vehicular, i pot apuntar fins i tot solucions a aquestes queixes, a més d'incidir en la pròpia Administració, en els poders públics, perquè hi donin resposta.

Crec que de l'informe es constata..., i ho deia el síndic en la seva intervenció; sense voler abundar en les dades, però constatava la realitat que està incrementant-se el nivell de queixes, i que s'incrementi el nivell de queixes crec que ho hem d'entendre en termes positius. Des del punt de vista de la cultura democràtica de país o de societat, que la gent sigui conscient que té drets i que pot reclamar els seus drets crec que és important; que hi hagi una institució que sigui capaç de recollir la queixa d'aquell que vol exigir que els seus drets es compleixin crec que és molt important. Per tant, valorem en positiu l'increment de queixes, però també ho valorem en positiu perquè aquest increment de queixes permet també que la sindicatura incideixi davant del Govern demanant explicacions amb relació a les queixes i als greuges que la ciutadania té. I això és important, que el Govern sàpiga que té a davant una institució que li demanarà explicacions quan la ciutadania es queixi; que es queixi la ciutadania i que algú li exigeixi al Govern resposta a aquestes queixes.

I, en tercer lloc, crec que també és un informe molt útil políticament per als diputats i les diputades que estem aquí, perquè ens dona elements, ens dona eines per fer la nostra activitat política i reclamar-li al Govern, des del nostre marc de capacitat legislativa, respostes que solucionin els problemes que la ciutadania té.

Certament, a l'informe, com no pot ser d'una altra manera, tenen un protagonisme les queixes amb relació a les polítiques socials, a l'exigència de drets socials. No pot ser, possiblement, d'una altra manera, perquè la ciutadania li demana als poders públics garantia de drets, de qualitat de vida, d'atenció als seus problemes personals, d'igualtat, i també, evidentment, de transparència, d'informació, d'acompanyament. Crec que és això el que recull d'alguna manera l'informe, aquesta voluntat de la ciutadania de que els poders públics li garanteixin drets. Per això val la pena que aquest informe sigui llegit molt detingudament pel Govern, per adequar la seva acció política a la demanda de major benestar social que demana la ciutadania.

Crec que l'informe deixa clars alguns elements perquè el Govern actuï, i ho diu clarament en cinc punts en el resum que fa en les consideracions inicials, no?: quan situa la necessitat de dedicar més recursos a l'atenció primària, quan parla de salut, a la consideració i professionalització del personal sanitari, a la investigació o a la renovació tecnològica; quan està demanant, en definitiva, més inversió en salut. Perquè hi ha una demanda social, no només per la pandèmia, que també, evidentment, però és una demanda social de que es vol una millora del sistema de salut, però es vol sobretot una millora de l'atenció primària, molt devaluada en els darrers anys, i aquesta demanda està a sobre.

Hi ha també la consideració de la importància del combat contra la segregació escolar, com una garantia d'equitat en l'educació, de millora del servei públic de l'educació a partir del ple respecte dels drets dels infants. Aquesta importància per una educació de qualitat, per una educació inclusiva, que no segregui, que doti dels màxims instruments els infants i els adolescents per poder exercir els seus drets, tant com a infants i com a adolescents, però també poder-los exercir com a plena ciutadania en la mesura que vagin emancipant-se i inserint-se en el món laboral i social en plenitud.

Crec que també l'informe situa la necessitat d'adequar, d'incidir sobre els desajustos que té el pilar social en la nostra societat. Tot el problema de la igualtat, de la igualtat de tracte de les persones, i la necessitat de situar els drets socials com un element bàsic, fonamental, en l'acció política del Govern. I, quan parlem d'això, parlem de moltes coses: parlem de les persones immigrades, parlem de les persones discapacitades, parlem també de l'accés a la cultura, parlem de moltes qüestions. Però aquest element, aquesta referència a que el pilar social ha de ser clau en l'acció del Govern és important.

I també situa, l'informe, com no pot ser d'una altra manera, aquesta preocupació creixent de la ciutadania per la natura, pel medi ambient, pel respecte, en definitiva, també a aquesta sostenibilitat d'un planeta malmès i d'uns perills civilitzatoris, que cal també que, des de les polítiques quotidianes, s'hi vagi actuant. No és només contaminació; són més coses: és sostenibilitat, són moltes coses que cal tenir amb respecte.

I també situa, com a cinquena qüestió, el dret efectiu a l'autogovern i a la plena disposició del Govern per compartir en els àmbits català, espanyol i europeu. Situa aquestes coses, i també que les demandes de llibertats polítiques no poden estar mai confrontades amb el Codi penal. Crec que és important també aquesta reflexió, perquè aquesta és *de ida y vuelta*, per entendre'ns, eh?, és a tots els nivells. Les demandes de les llibertats polítiques no poden entrar en contradicció amb el Codi penal. Això vol dir moltes coses, també aquesta importància de posar en el centre el valor del diàleg social, el valor de la negociació política, del diàleg polític, per avançar, en definitiva, en la nostra societat.

I voldria acabar també pensant que... Crec que en l'informe també es situa d'algun manera que és el darrer informe que presenta l'actual síndic. I ell ho apunta en l'informe, i crec que també val la pena que ho posem en valor, quan se'n diu en l'informe que «des del març del 2019, el personal i els serveis del Síndic de Greuges estan preparats per a la renovació institucional que acordi el Parlament sense deixar d'atendre ni impulsar la garantia de drets i llibertats de tothom. Per això s'ha elaborat una guia detallada d'informació de la institució i un llibre per matèries al qual s'afegeixen els resultats de la Sindicatura de Comptes». Crec que això és important perquè reconeix d'alguna manera que estem davant d'una realitat, estem davant d'un mandat caducat, però aquest mandat caducat no ha impedit que la sindicatura hagi fet la seva feina plenament. Però ha posat de manifest la incapacitat que ha tingut, en definitiva, aquest Parlament per fer la renovació que calia en temps i forma. Possiblement ara se'n farà la renovació.

Fora bo que la renovació de la sindicatura de greuges comptés amb el mateix grau de consens que va tenir l'elecció de l'actual síndic de greuges –recordem que va ser escollit per 117 vots a favor, 3 en contra i 3 abstencions–, que no sigui que la suma de la majoria de tres grups simplement limiti els consensos que es van aconseguir en aquells moments i ens trobem en una situació diferent a la que vam tenir en aquells moments. Crec que val la pena valorar el gran consens que vam obtenir, i valdria la pena seguir treballant per obtenir-lo i no limitar la substitució al que diguin tres grups.

I acabo simplement reconeixent també al síndic el poema que ens ha citat de l'amic Raimon. I és cert, perquè si féssim..., si els que volguéssim poguéssim i els

que poguéssim volguéssim, segur que tindríem un altre país. Però també acaba el seu poema dient: «Passen els anys i nosaltres amb ells, / els anys buits i els anys plens, / els anys bons i els dolents. / Passen els anys i nosaltres amb ells.» Per tant, felicitats per la bona feina feta i que prengui bona nota, el Parlament, que passen els anys i nosaltres amb ells; canviarà el síndic, però la sindicatura ha de romandre amb la bona feina feta i tirant endavant.

Res més. I moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señor *síndic de greuges*, señor Ribó, bien, parece que, por fin, su casi vitalicia singladura en la institución que encarna hasta hoy toca a su fin. Y la verdad es que yo creo que eso es una buena noticia para los ciudadanos de Cataluña, es una buena noticia para el respeto a los derechos fundamentales de todos y cada uno de los ciudadanos de Cataluña. Y, en todo caso, permítame que justifique nuestra crítica a su gestión.

Su mandato expiró hace ya tres años, y, por tanto, usted lleva con un mandato prorrogado tres años, lo cual convierte una institución que debería ser..., precisamente su sentido es que no sea, la persona que lo ocupa, inamovible, sino todo lo contrario, que haya una alternativa, una sucesión, una alternancia en el cargo para evitar, pues, esa tendencia al cesaropapismo que usted ha implantado en la institución del Síndic de Greuges.

En este aspecto, me parece increíble que usted venga a darnos lecciones sobre el tesoro que supone para la ciudadanía de Cataluña tener dos lenguas o para la ciudadanía del conjunto de España tener varias lenguas. Efectivamente, eso es lo que defendemos en Ciudadanos, y eso es lo que nos niegan sistemáticamente desde los sucesivos gobiernos de la Generalitat, por supuesto, con su inestimable colaboración.

Usted presenta como un dato importante, que a usted le parece relevante, el hecho de que haya pocas quejas sobre el modelo lingüístico en Cataluña. Oiga, señor *síndic*, es que con el clima ideológico que en el ámbito político preside nuestro debate público y con instituciones encarnadas por gente como usted, ¿acaso usted cree que alguien puede ser tan heroico, tan valiente, como para reivindicar o como para quejarse o denunciar esa situación de exclusión de la lengua materna de la mayoría de los catalanes? Creo que ya son muchas las que hay, que no sé cuántas son, me lo dirá usted, pero creo que ya son muchas las que hay, teniendo en cuenta el clima de señalamiento que hay a cualquiera que se atreva a cuestionar ese régimen opresivo de inmersión lingüística, de mal llamada «inmersión lingüística».

En este sentido, quiero recordar, por ejemplo, a la familia de Canet, un niño de cinco años cuya familia sufrió un verdadero acoso por parte de radicales nacionalistas, impulsado por los partidos nacionalistas de esta cámara, normalizado por usted y del que todavía esperamos alguna queja por su parte, señor *síndic*. Usted defiende los derechos de los ciudadanos de Cataluña, no defiende las prebendas y los privilegios del Gobierno de la Generalitat. No debería ser usted el defensor del nacionalismo, como ha sido todos estos años. No debería ser usted el defensor del proceso. No debería ser usted, en definitiva, el defensor de una causa política como es el separatismo.

A todo esto, usted hace constantes alusiones a la decisión del Consejo de Europa y al que tanto le gusta, el informe llamado «informe Cilevics». Le recuerdo que el señor Cilevics, cuando vino a Cataluña, se reunió única y exclusivamente con ciudadanos de Cataluña nacionalistas, con representantes políticos nacionalistas, y con usted, por supuesto, que es un ínclito representante de la causa nacionalista.

Y, en este sentido, el señor Cilevics incurre en profundas incoherencias en su texto. De entrada, empieza por establecer en un texto un paralelismo, o incluir en un mismo documento, en un mismo informe, dos países tan disímiles, tan absolutamente disímiles, como Turquía y España. A usted eso ni siquiera le llama la atención, cuando es evidente que no hay parangón posible. Sin embargo, usted se empeña en presentar ese informe poco menos que como la quinta esencia de la verdad.

Yo creo, sinceramente, que usted, señor síndico, ha vaciado de prestigio, ha vaciado de respetabilidad, una institución, la ha desnaturalizado y la ha convertido en una institución absolutamente inservible a los intereses de los ciudadanos de Cataluña. Por eso muchos ciudadanos de Cataluña ni se plantean recurrir a usted para la defensa de sus derechos, porque sabe, ese ciudadano al que pueden haber vulnerado sus derechos, por ejemplo, en materia lingüística, que usted no le va a defender.

Sigo esperando, seguimos esperando que usted denuncie la violencia política que se ha ejercido contra entidades y partidos constitucionalistas. Tenemos un informe del año 20 y otro del año 21 en el que precisamente se denuncia, desde el Observatorio de Violencia Política, la cantidad de agresiones –hasta 351– que han sufrido entidades constitucionalistas por grupos de radicales separatistas. Y eso a usted no le merece el más mínimo comentario, lo cual ciertamente, señor Ribó, no deja de resultar la constatación o el correlato directo de su implicación con el entramado nacionalista, separatista, que preside Cataluña.

De ahí que no sorprenda o a algunos no nos sorprendiera cuando vimos esta imagen. (*L'orador mostra a la cambra una fotografia.*) Yo soy poco partidario de mostrar imágenes en el Parlamento, pero esta imagen le resultará familiar. Es su imagen, la imagen de usted, tomando una avioneta, un *jet* privado, con..., una avioneta, no, un avión, un *jet* privado, con un conspicuo representante de la trama del tres por ciento. Esta es la imagen que el *síndic de greuges* deja para muchos ciudadanos de Cataluña, la imagen de una persona al servicio del poder nacionalista, al servicio de la causa nacionalista y que, además, se dedica a chalanear con la trama del tres por ciento, la corrupción más rancia y casposa que ha existido en Cataluña y, probablemente, en toda España en los últimos cuarenta años de democracia.

Por tanto, la verdad es que tiene una labor titánica, su sucesora, al frente de la sindicatura *de greuges*, tiene una labor verdaderamente muy complicada para tratar de revertir el daño deletéreo que usted le ha hecho a la institución, probablemente irreparable. La verdad es que la institución del Síndic de Greuges debería ser una institución, como le decía antes, para defender derechos individuales, derechos fundamentales, frente a los excesos del poder, frente a los excesos de la Administración pública. Y usted –insisto en lo que le decía– ha desnaturalizado y ha vaciado de contenido, de forma absoluta y acaso irreversible, una institución que debería ser respetada por todos los ciudadanos de Cataluña.

Ciertamente, señor Ribó, no creo que haya ningún motivo para que usted se vaya complacido de su propia gestión durante estos dieciocho años al frente de la sindicatura. Usted ha sido un eslabón más de la cadena que el separatismo ha creado en torno a las instituciones catalanas. Y, por tanto, lo único que ha hecho, básicamente, ha sido blanquear y acreditar todos y cada uno de los movimientos del separatismo contra los derechos individuales de los ciudadanos de Cataluña, que usted tenía la obligación de haber defendido durante estos años, pero que, por supuesto, llamándose andana, ha hecho exactamente lo que no haría nunca un defensor de los ciudadanos, que es ponerse del lado del poder opresivo y del poder que vulnera y viola derechos fundamentales.

Gracias, señor síndico; gracias, presidenta.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Saludar, por supuesto, también al *síndic*, al señor Ribó, y también al equipo que le acompaña, y en este caso al *conseller* Argimon, que nos acompaña también esta tarde.

Bien, yo estos días, mientras leía y trabajaba en este informe, he recordado algo que dije hace un par de años en esta misma tribuna. Yo me aventuraba a creer que el señor Ribó dejaría su puesto, y el informe del 2020 ya vendría firmado por otro síndico. Es evidente que pequé de ingenua. Y usted no solamente ha firmado el del 2020, sino que también ha firmado el del 2021, que discutimos hoy aquí.

Creo que sí que puedo, por fin, ya pensar que ya va a ser la última vez que usted venga a dar cuenta de un informe, porque al parecer se va a producir un nuevo nombramiento, aunque también le digo que, a pesar de que ese nombramiento estuviera bloqueado, nada le impedía a usted dejar su cargo. Pero, claro, yo me imagino que su labor como procesista al frente de la sindicatura de *greuges*, pues, no es fácil de soltar, porque, claro, sin su inestimable ayuda, ¿cómo iban a justificar sus atropellos los diferentes gobiernos nacionalistas? Porque usted, desde luego, no defrauda –no defrauda. Y este informe de hoy es otra prueba más de ello.

Usted tiene una capacidad para hacer juicios de valor partidistas y para sentar cátedra, además sin prueba alguna, sin ningún tipo de evidencia, que a mí, le tengo que decir, le confieso que me maravilla y siempre siempre siempre lo hace usted a favor del separatismo. ¡Qué curioso, oiga! A mí me maravilla y me indigna también, por supuesto, porque usted cobra un dineral y porque sus informes los pagamos todos.

Mire, usted con su actitud ha degradado una institución que debería estar al servicio de la ciudadanía. Usted con sus informes sesgados ha perdido cualquier credibilidad que pudiera tener, al punto de que cuando, por ejemplo, los catalanes no nacionalistas tenemos que pedir amparo, pues, no acudimos a usted y acudimos al defensor del pueblo. Qué pena, señor Ribó, haber manoseado tanto una institución como esta, que debería amparar y proteger a los catalanes.

De hecho, incluso me pregunto qué necesidad tenemos de seguir sufragando informes pronacionalistas con el dinero de todos, como si no tuviéramos ya bastante. Ustedes utilizan los medios públicos como altavoz, y a usted como abogado defensor. Y, oiga, si el Govern de la Generalitat quiere un asesor, que se lo pague con su dinero.

Mire, tenemos poco tiempo y se hace imposible entrar en todas y cada una de las cuestiones que constan en este informe. Algunas de ellas, además, las hemos tratado ya en informes anteriores, como, por ejemplo, la situación insostenible de las listas de espera, que si ya eran malas antes, pues después de la pandemia no me quiero imaginar en qué circunstancias está.

Resalta usted, señor Ribó, también que hay un decalaje entre los datos de los tiempos de espera, entre los datos que facilita la Generalitat y los que realmente explican los pacientes que tienen que esperar para los tratamientos o para las intervenciones quirúrgicas. Y se pregunta usted si esto es un caso puntual o si es una cosa habitual. Haría usted bien, señor Ribó, de seguir las sesiones parlamentarias, porque más de una vez, desde distintos grupos de este hemiciclo, nos hemos quejado ya de esta situación y hemos puesto de manifiesto la falta de transparencia en estos datos, que no coinciden con lo que los pacientes nos explican y denuncian.

Señala también, por ejemplo, en su informe la situación insostenible de la atención primaria. Dice usted que esto es derivado de la pandemia. Es cierto que la pandemia lo ha agravado, pero esto son problemas estructurales que venimos arrastrando especialmente desde los recortes de hace más de diez años y que, sin embargo, venimos aquí, presentamos propuestas, pero, sin embargo, la situación –y usted, Argimon, lo sabe perfectamente– no mejora y, al contrario, ha empeorado con la pandemia.

Habla también, el informe, de la persistencia del acoso sexual en diferentes ámbitos. Hoy mismo conocíamos esa nueva detención de este médico adscrito al De-

partamento de Interior por esa quinta denuncia. No han servido los protocolos, de nada sirve si no se aplican. De nada sirven las consejerías de feminismo si se quedan en mera palabrería, y a la hora de la verdad estas *mosses d'esquadra* han quedado totalmente indefensas. Y haría bien el Síndic de Greuges en investigar esta cuestión.

Y quiero pararme especialmente en la parte del informe relativa a las competencias lingüísticas de los alumnos catalanes. Reconoce, el señor Ribó, que los alumnos no tienen el nivel de competencia en lengua extranjera exigida al finalizar los estudios universitarios. Qué raro, ¿verdad? Qué raro, con este sistema tan maravilloso y de éxito que es la inmersión, que hace que los niños catalanes sean unos *cracks* en el dominio de lenguas que no estudian. Qué raro –qué raro–, señor Ribó. Yo es que no entiendo cómo no tenemos cola de observadores internacionales esperando aquí para aprender cómo lo hacemos para que esos niños, con dos horas a la semana, salgan con un nivel muchísimo mejor de castellano que los niños de La Rioja, que las dan todas. De verdad que no me lo explico, sinceramente.

Por supuesto, usted también entra a valorar la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. No iba, usted, a dejar pasar esta ocasión de cuestionar la justicia una vez más, porque de manera lamentable no es la primera vez que lo hace. Usted dice literalmente en este informe –dice–: «Al llarg dels anys el síndic ha tingut oportunitat de pronunciar-se en diverses ocasions sobre la inexistència d'un conflicte real en aquesta matèria, tal com ho demostren les escasses queixes rebudes a la institució i el fet que fins al 2021 només vuit famílies havien obtingut per via judicial l'aplicació de la quota lingüística.»

Primero, ¿cómo se le va a quejar a usted nadie si usted es una extensión más del *procés*, si usted defiende a pies juntillas la inmersión, a pesar de que va en contra de los criterios pedagógicos marcados incluso por la UNESCO?

Segundo. Da igual si son ocho familias o si son ochocientas. Es que se están vulnerando derechos, y usted se supone que es el garante de esos derechos, señor Ribó. Por cierto, más de tres mil familias se han sumado a la denuncia.

Tercero. Si no existe ningún conflicto, como dice usted aquí en este informe, ¿cómo explica el acoso y la ola de violencia desatada en Canet de Mar por pedir que el castellano también fuera lengua vehicular junto con el catalán? Quizá eso tiene algo que ver con que se presenten pocas denuncias, porque ya se encarga el separatismo más radical de intentar silenciar a estas familias que se atreven a denunciar.

También continúa el informe diciendo que el modelo lingüístico de Cataluña asegura el conocimiento de las dos lenguas, que es un modelo reconocido internacionalmente como un buen modelo pedagógico de convivencia y respetuoso. Modelo plenamente válido: yo le recuerdo que ahora mismo es ilegal, porque tenemos una sentencia y porque lo dice la Constitución. Reconocido internacionalmente, ¿por quién, señor Ribó? ¿Qué fuentes tiene usted? ¿Quién lo reconoce, Puigdemont desde Bruselas? ¿Ese es el reconocimiento internacional que a ustedes les está llegando?

Mire, el propio Parlamento Europeo ha tomado medidas para defender los derechos de los castellanohablantes, que están siendo discriminados. Treinta años de vulneración de estos derechos. En ese mismo sentido también, el Parlamento Europeo les ha advertido de que la inmersión lingüística lesiona los derechos de los alumnos con discapacidad y con problemas en el desarrollo del lenguaje.

Dice usted también que se demuestra que el sistema no es perjudicial para el alumnado no catalanohablante de origen y que las diferencias en los resultados de los conocimientos entre los alumnos castellanoparlantes escolarizados en catalán y sus iguales escolarizados en castellano no son significativas. Y le vuelvo a preguntar qué fuentes tiene, señor Ribó. ¿Qué fuentes tiene? ¿Usted cómo mide estas variables? Porque no nos lo explica en este informe.

Mire, yo le voy a citar tres estudios: Análisis de los resultados PISA 2015 en Cataluña, de Convivencia Cívica Catalana; Efectos de la inmersión lingüística sobre el alumnado castellanoparlante en Cataluña, de la Fundación Europea Sociedad y

Educación, y Equitat, excel·lència i eficàcia educativa a Catalunya. Una anàlisi comparada, de la Jaume Bofill, que es poco sospechosa de españolismo. Todos ellos concluyen que, por culpa de la inmersión, los alumnos castellanohablantes sacan peores resultados en todos los estratos socioeconómicos. Y, además, también hay estudios que demuestran que la inmersión perjudica también a los alumnos de origen extranjero, tal y como explica la profesora de la UAB Sílvia Carrasco.

Mire, en definitiva, señor Ribó –y con esto ya acabo, presidenta–, no solo que esto sea un informe de parte, es que es un informe que tiene cero rigurosidad. Y, ya como guinda, me pregunto qué hace una institución como la suya criticando sentencias y vulnerando derechos, que es justamente lo contrario que debería hacer. Usted, su legado como síndico, pues, es el de ser el *síndic* menos independiente de la historia, menos objetivo y menos representativo de la sociedad catalana.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Quim Jubert.

Joaquim Jubert Montaperto

Presidenta, conseller... Benvolgut síndic, diputats i diputades. El paper del síndic no és el de complaure els poders públics, sinó ser exigent en els drets i en la bona administració, donant veu als que tenen menys mitjans per fer-se sentir. I de vegades això és percebut com un corcó.

«Síndic de greuges» és la denominació que respon a la nostra tradició històrica, però com a jurista em reconec més en l'apellatiu d'«ombudsman» o «defensor del poble», perquè descriu més acuradament la funció, o, com diu el subtítol del seu informe, «defensor de les persones».

Aquests divuit llargs anys del síndic Ribó, com no podia ser d'altra manera, han tingut llums i ombres, ja que, malgrat que no han estat exempts de polèmiques, el balanç n'és molt positiu, com així li han reconegut el conjunt dels seus col·legues en nomenar-lo durant més de deu anys al consell de govern del capítol europeu de l'Institut Internacional d'Ombudsman, del que ha estat president des del 2016 fins a aquest darrer any, a banda d'altres dos mandats anteriors, i sent ininterrompudament membre de la seva junta directiva mundial des del 2009.

Així, l'informe que avui ens presenta, i que previsiblement sigui el darrer en un ple, recull tota l'activitat duta a terme pel Síndic de Greuges, destacant en cada àrea les actuacions més rellevants en un any en què la continuïtat de la pandèmia de la covid-19, amb diverses onades, ha tingut afectacions importants, no només en el sistema de salut, sinó també en un ampli conjunt de drets i llibertats i en l'activitat econòmica del país.

Aquest informe exhaustiu es complementa amb aquells altres informes lliurats, com el dels drets dels infants o les recomanacions formulades com el Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura o altres informes monogràfics, i el detall de les actuacions i recomanacions dutes a terme al llarg de l'any.

Entrant a les dades concretes, i les més de tretze mil queixes rebudes, cal remarcar que el seixanta-set per cent, vora set mil, han estat tramitades, i en el noranta-vuit per cent dels casos detectats l'Administració ha acceptat les mesures proposades. El cinquanta per cent de l'àrea metropolitana, senyor Aparicio. Són xifres notables que demostren de manera inequívoca el respecte institucional a la feina que es fa des del síndic. El Govern de la Generalitat mostra una bona predisposició a donar resposta a les reclamacions del síndic i treballa per resoldre els temes que queden pendents.

No obstant, no podem obviar que l'infrafinançament continua sent un obstacle insalvable per donar resposta a moltes de les recomanacions que es fan. Aquest Parlament ha aprovat nombroses resolucions instant l'Estat a resoldre aquest problema

crònic que afecta els serveis que reclama la ciutadania. La LOFCA està caducada des de fa més de dues legislatures, senyor Martín Blanco, o el Consejo General del Poder Judicial, però els governs del PSOE, els del PP i ara el més progressista de la història continuen sense abordar-ho.

I fa uns dies hem rebut les dades que no només demostren que l'Estat no compleix amb les inversions compromeses, sinó que ni tan sols les executa. Com deia el molt honorable president Puigdemont, un ciutadà català rep el trenta-sis per cent del que li pertoca, i un de Madrid, el 184 per cent. I no hi ha dret. I d'això ja ens n'han il·lustrat amb detall el company Canadell i el conseller Giró aquest matí.

Síndic, es podria fer més, però ens calen més recursos. Senyor Aparicio, tot això ho ha omès en la seva intervenció.

Entrant en els diversos aspectes concrets del seu informe, tot i que no podrem abordar-los tots, em detindré en alguns d'ells que crec que són rellevants. La pandèmia del covid-19 continua ben present a l'informe d'aquest any, i aquest s'hi refereix de manera repetida quan aborda les queixes i els problemes que arriben al síndic.

Sobre l'estratègia de vacunació durant la pandèmia, que venia predeterminada per una coordinació entre el Ministeri de Sanitat i els departaments de les comunitats autònomes, com reconeix l'informe, l'esforç ha estat enorme, tant per disposar de vacunes com per distribuir-les al conjunt de la ciutadania. És cert que hi ha hagut moltes queixes, i l'Administració sanitària en alguns moments es va veure desbordada, i, per tant, ha de millorar la recepció i resolució d'incidències. Ja hem esmentat que l'estratègia de vacunació era global, però el que és cert també és que es va possibilitar la vacunació a les persones especialment vulnerables, fent-ho per franges d'edat i en algun moment superant el llinar de les cent mil vacunes diàries administrades.

L'atenció primària ha patit intensament el trastorn provocat per la pandèmia, que ha afectat les programacions i atenció als ciutadans que hi anaven per ser atesos per altres patologies. Per tal de resoldre les incidències produïdes durant la campanya, es van consensuar i habilitar dos circuits paral·lels. Aquests circuits es van pactar entre el CatSalut, l'Institut Català de la Salut, el 061 i Salut Pública. Han fallat els mitjans tecnològics, tot i que progressivament s'han anat corregint disfuncions.

Sobre les dificultats per a la interrupció voluntària de l'embaràs, és evident que cal garantir a totes les dones l'accés a la prestació, respectant també el dret a l'objecció de consciència dels facultatius, que afecta el 44,6 per cent dels metges. Però qui pot ser objector és el professional, no la institució, perquè els centres tenen una relació amb el Servei Català de la Salut, que és qui estableix quina és la cartera bàsica.

Alhora, la maternitat no pot ser un factor de discriminació a l'Administració pública, i el síndic constata que això encara passa i recomana l'adopció de fórmules flexibles per impedir que l'embaràs i la maternitat siguin un obstacle en l'accés a un lloc de treball públic de caràcter temporal. Les administracions han de prendre mesures actives per eliminar obstacles que permetin que es mantinguin conductes discriminatòries en l'accés a una feina pública (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per interinatge.

Amb la pandèmia s'han incrementat les desigualtats socials, i les situacions de pobresa i exclusió social i el dret a accedir a prestacions i ajudes existents xoquen amb les limitacions pressupostàries causades també –ja ho he dit abans– per l'espoli que patim. Les queixes rebudes i justificades acrediten que cal millorar la informació sobre les prestacions existents, i sobretot simplificar el procediment per accedir-hi, i possiblement configurar un nou sistema de protecció ajustat a les necessitats de les persones més vulnerables.

Vaig acabant. Els retards i incidències en la tramitació de les llicències d'obres que ja existien abans de la pandèmia s'han incrementat, i el síndic ha rebut nombroses queixes motivades per retards en la resolució de sol·licituds. La tramitació és lenta, i el tràmit de dos mesos per resoldre per part dels ajuntaments no es compleix

mai. De fet, la resposta sempre fa al·lusió a deficiències en el projecte per interrompre el termini. Això va en detriment del dret de participació i d'informació en matèria urbanística i, per tant, són ineludibles (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) sistemes per atendre en un termini raonable el ciutadà.

Síndic, justament amb la justa denúncia de les desigualtats socials, dels greus problemes de «vivenda» i la defensa de tothom a disposar-ne i les queixes rebudes en relació amb situacions d'emergència social i la lentitud en l'assignació de la «vivenda» pública en situacions que s'han produït desnonaments com a conseqüència de procediments judicials...

També ha rebut queixes per situacions de sobreocupació i «infravivenda», que han de merèixer una resposta per part de l'Administració. És cert que cal una actuació decidida per part dels poders públics a fer complir els deures legals de conservació i manteniment per part dels propietaris. I això ho denuncia adequadament el seu informe. Però hi hem trobat a faltar també la defensa de la propietat privada, que sovint es veu perjudicada per la lentitud de la justícia i les màfies de les ocupacions. El dret a la «vivenda», a una «vivenda» digna, ha de ser compatible amb el dret a la propietat i també amb el gaudi pacífic d'aquesta en els casos dels lloguers. Perquè a Catalunya la «vivenda» ha estat un mecanisme d'estalvi i de reserva de valors per a moltes famílies.

Bé, vaig acabant. (*Remor de veus.*) L'any passat ens referíem als drets fonamentals, a la seva protecció per fer front als abusos de poder, i posàvem en relleu que nombrosos servidors públics conceben la funció pública com un exercici d'autoritat en comptes de tenir una vocació de servei públic. L'informe del síndic hi fa referència a bastament, i l'hi agraïm sincerament. Tenim un problema seriós de neutralitat dels poders públics, molt especialment el poder judicial, la fiscalia i la pròpia policia, com s'ha evidenciat aquests dies amb l'escàndol de les escoltes del comissari Villarejo i el «Catalangate» i, els darrers anys, amb nombrosos processos lligats al procés i la repressió desfermada.

Ara sí que acabo, presidenta. (*Remor de veus.*) Benvolgut síndic i el seu equip, els hem de felicitar, un any més, per la feina que fan i per l'informe que ens han presentat, i desitjant-li el bo i el millor per a la nova etapa vital que iniciarà dins de poques setmanes i augurant-nos que el seu llegat com a síndic sigui preservat per qui vingui a substituir-lo.

I, senyor Gallego, sumi's al recolzament a la nova candidata síndica.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; bona tarda. Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, síndic... Jo, abans de començar, sí que crec que és de..., per respecte a les institucions que tenim, eh?, com a organització, i especialment jo com a persona, sí que volem avançar en fer-li el reconeixement al que ha estat fins ara el síndic de greuges, el senyor Rafael Ribó. I també transmetre a tot el seu equip el nostre sincer agraïment per dur a terme una feina important, una tasca important, que no és una altra que la de ser un òrgan defensor de les persones. (*Aplaudiments.*) I també volem fer-ho extensiu, evidentment, al seu adjunt general, el senyor Jaume Saura, i l'adjunta –que també veig que l'acompanyen– en defensa dels infants i adolescents, la Maria Jesús Larios. A tots ells i a tot el seu equip, que no és aquí, però que hi és sempre fent la tasca, i als companys que l'acompanyen aquí a la tribuna, gràcies per la feina i pel compromís en la defensa dels drets de les persones.

Durant aquests quatre anys a la Comissió del Síndic de Greuges, com a diputada puc dir –no com a presidenta, sinó com a diputada– que els informes del Síndic de Greuges tenen una utilitat molt gran per a l'activitat parlamentària. Tenen una utilitat per a tots els diputats i diputades; no només per a nosaltres, sinó que sobretot –sobretot– són d'utilitat per a la millora de la vida de les persones, que porten a terme les seves recomanacions i les seves conclusions.

La legislatura que encapçala el lideratge republicà fa palesa la importància que han de tenir les nostres polítiques públiques, doncs, com hem sigut capaços d'aprovar un pressupost que té una àmplia finalitat social. Avui podem celebrar que tres de cada quatre euros es destinen a inversió social. I, per què esmentem això? Bé, perquè, com vostè també ha dit, a l'informe observem la tendència creixent d'expedients que han estat atesos pel síndic..., corresponen al tema social. Ens preocupa, sí. I, com no podia ser d'una altra manera, l'objectiu principal d'aquest Govern és millorar el benestar de totes les persones del nostre país.

Entrem, doncs, en l'informe concret, i comencem pel que continua sent un pilar clau a la societat catalana, i és la salut. Coincidim plenament amb les conclusions que es realitzen al propi informe: cal enfortir el sistema de salut pública i cal fer-ho invertint molt més en salut.

Celebrem el treball que s'ha iniciat en aquest Parlament en l'abordatge de la salut mental i les addiccions, no només en el monogràfic, sinó també a la comissió d'estudi. I un assumpte que el síndic fa anys que, diguem-ne, denuncia i que nosaltres també hem reclamat en els darrers anys.

En l'àmbit de drets socials, observem que encara hi ha molta feina per fer, i en som totalment conscients. S'han engegat mesures com la renda garantida de ciutadania, i que s'han de seguir millorant, però que han suposat una empena i un suport per a moltes persones del país. Tot i així, coincidim amb el síndic a l'hora de seguir treballant per la claredat i la complementarietat de totes les prestacions econòmiques del nostre país. I recordem que encara està pendent la coordinació entre l'ingrés mínim vital i la gestió per part de la Generalitat.

I en aquesta legislatura no ens rendirem pas, i així ho estem demostrant, com, per exemple, per primer cop, i sota una cogovernança republicana, despleguem el pla pilot de la renda bàsica universal, que no deixa també de ser una iniciativa de país.

Un altre tema cabdal on anem contra rellotge és el dret d'accés a l'habitatge digne per a totes les persones. I aquí tenim molta feina a fer, i és un repte urgent –és un repte urgent. Cal incrementar el parc d'habitatge públic. S'ha dit en aquest informe, i portem nosaltres també, any rere any, denunciant aquesta situació i també proposant mesures. I en aquest darrer pressupost, evidentment, s'ha fet una dotació per a les polítiques d'habitatge de fins a 1.000 milions d'euros. Sabem que no és suficient, però també compartim, diguem-ne, la inquietud de l'informe.

Cal també acabar amb els impediments vergonyosos del Gobierno, que ens impedeixen treballar en aquesta complexa situació. I denunciem des d'aquí que se suspenguin lleis com, per exemple, la de limitació de preus de lloguer, que ajudava moltes persones –ajudava moltes persones–, però que avui en dia, malauradament, no les pot ajudar.

Sàpiguen que des d'Esquerra Republicana tenim un compromís ferm de mobilitzar tots els mecanismes que tenim disponibles per treballar per fer efectiu aquest dret, el dret a l'habitatge, un dret que considerem inviolable.

Seguim amb el pilar d'educació, que, com també vostè esmenta, continua amb el desplegament del Decret Llei 11/2021, amb l'objectiu de seguir lluitant contra aquesta segregació escolar, sempre des d'una perspectiva preventiva, per fer, del nostre model educatiu, un model just i amb igualtat d'oportunitats per a tots els infants de la nostra societat.

I no s'hi valen mentides. Justament s'està ampliant l'oferta de places públiques i les reserves de les places de les necessitats educatives especials per garantir que no

hi hagi segregació al nostre país. Coneixem amb dades contrastables que el model de l'escola catalana, el model de la immersió lingüística, l'acollida en llengua catalana és el que garanteix l'equitat i la igualtat d'oportunitats. I per això defensem el criteri pedagògic i no el de la imposició de percentatges. Per això, fem cas de la comunitat educativa i experts i no podem tolerar que siguin els jutges qui diguin com s'ha d'ensenyar.

I aquest és un dels motius pels quals hem aprovat una llei amb un consens per poder impedir la imposició del vint-i-cinc per cent del castellà. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Entenc, presidenta, que amb mi també serà generosa amb el temps (*l'oradora riu*), així que continuaré la meua intervenció.

En l'àmbit de medi ambient, observem com l'informe realitza diverses queixes a propòsit dels costos dels subministraments i també dels subministradors. I, en aquesta línia, la modificació del decret llei de renovables presenta un gir cap a un model energètic de proximitat i amb una distribució equitativa en tot el territori. També destaquem l'abordatge de la pobresa energètica i la dificultat d'accés al bo social. Cal instar el Gobierno a que repensi aquesta accessibilitat, cosa que..., com a treballadora social, els hi puc assegurar que és molt complicat que una usuària, una persona usuària pugui accedir a aquest recurs.

I, per acabar, també m'agradaria fer palesa l'organització de les diferents administracions per a la recollida de refugiats a causa de la guerra d'Ucraïna. I, en aquest sentit, des del meu grup parlamentari, ens sumem als reconeixements dels treballs fets pels diferents departaments de la Generalitat i també per les administracions locals, i en especial el Departament d'Igualtat i Feminismes. Catalunya és terra de tots i totes, no ho oblidem mai. Posem el dret d'igualtat de tracte al centre. I per això condemnem tot tipus de comportaments que atemptin contra la dignitat de les persones. Aquí també s'hi inclouen les traves del padró que posen encara molts ajuntaments del nostre país. No ho podem permetre, perquè no volem un país de ciutadans de primera i ciutadans de segona, i les institucions hi hem d'estar per garantir drets.

Per acabar, tornar, evidentment, a reiterar el nostre agraïment a la tasca del síndic i desitjar-li grans encerts en aquesta nova etapa que inicia.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Després de les intervencions dels grups parlamentaris, si el síndic ho desitja, pot fer servir el seu torn de paraula. (*Pausa.*) Doncs moltíssimes gràcies al síndic de greuges per la seva exposició, a tots els grups parlamentaris i naturalment també a l'equip que l'acompanya avui aquí. Em plau molt agrair-li la tasca que ha dut a terme al llarg d'aquests anys i felicitar-lo i desitjar-li tota la sort en el futur. Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'una empresa farmacèutica pública

302-00158/13

Passem al vintè punt de l'ordre del dia: moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'una farmacèutica pública, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Disculpes per la demora. Bé, el passat Ple defensàvem, un cop més, perquè això no és nou, per què necessitem crear una empresa farmacèuti-

ca pública catalana i per què és una aposta imprescindible. I dèiem que ho era tant des d'un punt de vista sanitari, perquè no volem tornar a ser ostatges dels interessos de la indústria farmacèutica privada, ni en un context de crisi sanitària ni mai; però també per poder combatre la pobresa farmacèutica i per garantir els subministraments de medicaments i la investigació en pro de l'interès general, i no en pro de l'interès particular d'aquestes empreses farmacèutiques. Però també dèiem que és imprescindible tant des d'aquest punt de vista sanitari com des del punt de vista de sobirania nacional. *(Pausa.)* Perdoneu, però venia corrents. *(Rialles.)*

Bé, nosaltres, en definitiva, el que dèiem és que aquesta indústria farmacèutica pública catalana és clau per poder reenfocar la investigació farmacològica, perquè, a més a més, ens permetria estalviar-nos aquests recursos que estem destinant a la indústria farmacèutica privada i que després li regalem aquesta part de la investigació tan complexa, que és la bàsica, i que després no tenim cap control sobre els preus que acaben posant un cop desenvolupen aquests medicaments.

Dèiem que la indústria farmacèutica pública ens permetria garantir la transparència amb relació als problemes que es deriven d'alguns medicaments, que ens permetria que els criteris econòmics no s'imposessin sobre la seguretat dels medicaments, que ens permetria millorar la relació entre el preu real de la producció i el preu final –perquè és escandalosa, aquesta diferència–, que serviria per resoldre el greu problema actual de desabastiments i que faria possible, a més a més, l'expropiació de patents en casos com el que hem viscut de crisi sanitària.

Què cal fer per tal d'avançar cap a aquesta creació de farmacèutica pública? Doncs això és el que els hi posem en aquesta moció. En primer lloc, dur a terme un informe per poder parlar en base a l'evidència científica, no només en base a criteris ideològics, sinó que hem de saber què necessita la nostra població i què estem produint per tal de determinar les possibilitats reals d'impulsar aquesta farmacèutica pública.

A continuació, proposem, en els acords 2 i 3, les característiques i funcions que tindria aquesta farmacèutica pública. Potser hem pecat d'ambicioses pel que fa a la quantitat de funcions que li hem atorgat. Estàvem disposades a parlar-ne, però, en definitiva, nosaltres volíem posar-les totes, les funcions, perquè per nosaltres el més important és començar a caminar cap a aquesta farmacèutica pública.

Quant a la resta d'acords que proposem, són accions que considerem que calen i que ja podem dur a terme ja mateix: la creació de l'agència catalana de medicaments, començant a desenvolupar en un principi immediat, si volen, doncs, aquelles funcions que entren dins del minso marc competencial que tenim, però amb la mirada posada a desenvolupar un xoc de legitimitats amb l'Estat espanyol.

Els hi proposem també la creació d'un operador públic que intervingui en el sector de la distribució i que garanteixi un control de preus, que és imprescindible a dia d'avui. Proposem vetllar perquè hi hagi atenció farmacèutica en l'àmbit rural, i així combatre també el despoblament; incidir en la racionalitat i la sostenibilitat en la pauta i prescripció de medicaments, i, per últim, impedir que els interessos de la indústria farmacèutica condicionin el nostre personal sanitari.

Nosaltres no estem proposant crear de la nit al dia una empresa que pugui dur a terme totes les funcions. Som plenament conscients que no és una tasca senzilla. Som conscients que la manca de producció de principis actius pot ser un factor limitant. Però no estem proposant una quimera. Si hi ha voluntat política, en definitiva, es tracta que escollim algunes línies de producció d'acord amb l'estratègia que considerem que és la més efectiva per aconseguir no beneficis econòmics, sinó beneficis socials en un marc de viabilitat econòmica i que la despleguem.

Per això és tan important el primer dels acords que els proposem, per determinar, en base a aquestes preguntes que els hi plantegem, quina és la millor estratègia tant en base a les necessitats de medicaments essencials que té la nostra població com també a la capacitat de producció que tenim. Què li cal a la nostra població?

Què ens resulta més senzill produir? I, hi insistim, per la CUP el més important és començar a caminar, conseller; començar a caminar amb l'objectiu clar i ferm d'avançar, amb aquelles estratègies més efectives, cap a la sobirania farmacèutica, com una de les eines més importants per garantir el dret a la salut. Perquè, mirin –i en això estaran d'acord amb mi–, hem comprovat sobradament la falta d'escrúpols de la indústria farmacèutica a l'hora d'extreure beneficis, no només en la seva pràctica quotidiana, sinó fins i tot en el context d'una pandèmia que ha comportat milions de morts arreu del món. La salut de la població, diputats i diputades, conseller Argimon, no pot estar en mans de la màfia farmacèutica. De vostès depèn.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i per defensar les esmenes presentades, té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Títou Laïlla.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Bé, certament és una moció interessant, i vull agrair a la CUP portar aquest debat aquí, perquè en el petit espai que vam tenir per debatre les esmenes crec que donava molt de si. Ho vam poder comprovar tant la diputada Estrada com el diputat Juli Fernández, que, a més a més, com que és el seu tema, podríem dir que ens va il·luminar, doncs, amb el seu coneixement en tot aquest àmbit. I, per tant, crec que és important parlar-ne aquí en el faristol.

Perquè, certament, quan parlem d'indústria farmacèutica o quan parlem de la farmàcia, dels medicaments, doncs, d'una farmacèutica pública és un debat que ha d'anar molt més enllà del que podem fer aquí en una moció, perquè és evident que cal un debat en profunditat, que dona de si, que transcendeix –també m'atreveixo a dir– el debat purament ideològic, perquè també arribem a parlar d'un debat molt més tècnic, i que, a més a més, ens ha de permetre fugir d'apriorismes, buscar sinèrgies i col·laboracions en allò que ja existeix en la indústria farmacèutica, entre el sector públic i privat, corregir òbviament allò que no funciona –la diputada Estrada apuntava algunes coses– i facilitar que tothom tingui accés als medicaments i a l'atenció que necessita. I, per tant, crec que és un tema important a treballar. Però també sense demonitzar el conjunt del sistema farmacèutic.

Per tant, ja avanço que el nostre vot serà desfavorable al punt 9, en el que parla, precisament, doncs, de prohibir l'entrada del que seria la indústria des de la perspectiva comercial en els centres hospitalaris. I, per tant, aquí nosaltres no hi estem d'acord, entre altres coses perquè és demonitzar tot un conjunt de sector farmacèutic, que està format per molts professionals i que, a la vegada, toca moltíssims àmbits, que van des de la indústria a la distribució, les oficines de farmàcia, la farmàcia hospitalària. I també no només en l'àmbit comercial, que és un àmbit que cada vegada més està regulat, sinó també una part important de formació, de recerca i de finançament, fins i tot, de centres de recerca.

Però a la vegada també perquè no ens podem centrar només en el titular, no?, en la creació d'aquesta empresa farmacèutica pública, sinó que cal tocar i treballar en tots i cadascun dels aspectes d'aquest procés. I parlo de la recerca, de l'R+D, parlo de control, de seguretat, d'eficàcia dels medicaments, del cost, de les despeses. Per tant, estem parlant de la producció, també de les dosificacions, que es recullen en aquesta moció. Parlem de receptes, de dispensació. Hem de parlar de blísters, de monodosis, d'altres sistemes de dispensació.

I a la vegada també, per exemple, un punt important d'aquesta moció, que és el tema de la fixació de preus. Tenim diferents experiències internacionals sobre aquest tema de farmacèutiques públiques. Hi han dos models diferents: alguns molt limitats en els seus efectes, precisament focalitzats en àmbits molt concrets de farmàcia, i en altres perquè tenen països que tenen uns models econòmics molt diferents, que

ens són difícilment comparables. I que el que sí que hem de garantir és que hi hagi un equilibri amb allò que es produeix i sigui, a més a més, sostenible. I, per tant, hem d'aprofitar tot aquell coneixement que hi ha al món en aquest àmbit i amb iniciatives que està fent la mateixa OMS per tal de facilitar l'accés al medicament, a la farmàcia, de totes les persones.

Només quatre dades que per mi són molt rellevants de per què..., que justifiquen per què alguns punts els votarem favorablement, com és una part del punt 1, perquè certament és important conèixer què tenim per a després saber què podem necessitar. I en altres punts de la moció..., i en altres, òbviament, no hi podrem donar suport, perquè, per exemple, per desenvolupar un nou medicament es necessiten entre deu i quinze anys de treball i, a la vegada, entre 1.000 i 2.400 milions d'euros, assumint que el risc de que aquesta inversió tingui un sentit favorable sigui del noranta-nou per cent, no? Per tant, home, és un risc, jo crec, molt elevat per a una empresa pública, per exemple, no? O, si considerem que cada any s'autoritzen uns quaranta medicaments i a la vegada hi han noves cinquanta indicacions de medicaments autoritzats, caldria estudiar-ne nou mil per igualar precisament aquesta taxa actual de producció de la indústria farmacèutica. O una altra dada: ens caldria redimensionar la inversió en recerca pública de manera substancial, i, per tant, equivaldria a augmentar uns quatre mil projectes simultanis en fase clínica per poder posar-nos a l'alçada, doncs, de l'accés que tenim ara a la indústria farmacèutica.

Són dades, jo crec, molt rellevants, són dades importants. I, per tant, és en aquesta línia que, tot i agrair-li el debat i que, certament, en cinc minuts és molt complicat posicionar-se sobre un tema amb tanta profunditat com aquest, nosaltres, òbviament, donarem suport a aquells punts en els que podem avançar, certament, per millorar allò que podem compartir, que certament és millorable en l'accés a la farmàcia de tots els pacients i ciutadans de Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bona tarda a tothom. En primer lloc, senyora Estrada, moltes gràcies per haver tingut l'oportunitat de poder compartir amb vostès una estona de la meva passió, que és l'economia de la salut i del medicament. I, per tant, espero no ser molt pesat; intentaré transmetre part de la passió que tinc per ella.

Centrant-me en la part del títol, eh?, «la creació d'una empresa farmacèutica», crec que moltes vegades podem pecar de pensar –i segur que ho sentirem després en alguna intervenció– que això és fruit de societats bolivarianes o comunistes. I parteixo de sortida que buscar vies per incidir en l'oferta en el mercat farmacèutic pot ser positiu; és a dir, pot ser positiu tant pel compliment i l'abastiment dels medicaments..., no l'assegura directament, perquè també depèn dels mercats, és a dir, estem en un mercat europeu, i molts dels nostres desabastiments són fruit de les exportacions paral·leles degut a les diferències de preus pels mateixos medicaments en diferents països europeus. Però sí que, si ens centréssim en qüestions no tant d'innovació terapèutica, sinó més aviat en formes de dispensació, o bé per cobrir necessitats de col·lectius específics que no les tenen resoltes, tal vegada podria ser una bona eina.

Com hem compartit, creiem que la manera com estava exposat no anava tant per aquí. Segur que serem capaços de trobar, jo crec, camins per poder avaluar si això pot ser una eina interessant en el nostre país, a partir dels informes que, en alguns punts, crec que serem capaços de fer. I avanço que nosaltres, en alguns dels punts, també hi donarem suport.

Pel que fa a l'agència catalana del medicament, per desgràcia, a dia d'avui encara aquestes competències de les agències són estatals i depenen de l'Agència Europea del Medicament i del seu reconeixement, per exemple, la fixació de preus o l'avaluació de tots aquests medicaments. Nosaltres creiem que el disseny de l'agència catalana del medicament ha de tenir una estructura que la puguem tenir preparada –seria interessant, ho vam estar intentant transaccionar. Però el desplegament, a dia d'avui, seria fer un canvi de plaques d'una subdirecció general per una agència, sense un canvi real en el seu contingut, perquè no podries exercir aquestes competències en el marc actual. Per tant, compartim la necessitat d'avançar-hi, compartim la necessitat de dissenyar, compartim la necessitat de treballar-ho per també tenir un model que pugui ser menys burocratitzat que l'existent en altres estats, però el desplegament no seria res diferent al que tenim ara mateix.

Permetin-me posar-me en la part de les unidosis. Poder oferir als pacients els seus medicaments en forma unidosi, com vostès detallen, pot ser una mesura que permeti un cert estalvi *a priori*. Però jo crec que la seva part potent no és l'estalvi econòmic, sinó que és l'adherència al tractament, perquè algun professional haurà de fer-ho pel pacient i li haurà d'explicar com ho ha de fer. Aquests professionals som nosaltres, som els i les farmacèutiques d'aquest país, i els i les farmacèutiques d'aquest país ja ho fem; fem sistemes personalitzats de dosificació, que, malgrat que les unidosis no estiguin autoritzades a dia d'avui, ens permeten preparar les medicacions de forma individualitzada per a tots els pacients que tenim i incrementar-ne l'adherència. I aquí creiem que pot ser un camí on, amb el Departament de Salut, puguem aprofundir en aquestes mesures de racionalització que vostès també plantejaven en aquesta proposta.

Pel que fa a la part de l'activitat de les empreses farmacèutiques des del punt de vista comercial, creiem que cal més regulació; no som favorables a la prohibició, però sí a la regulació i al compliment de la regulació existent. Perquè, per desgràcia, encara a dia d'avui molta de la formació que reben els nostres metges al voltant dels medicaments la reben per aquest canal. Per tant, regulació i ordenació d'aquesta via.

Per tant, agrair-los la possibilitat de poder debatre, de poder compartir visions. I estem segurs que trobarem camins per construir solucions.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Doncs, després del torn de defensa de les esmenes presentades, a continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Elena Díaz.

Elena Díaz Torrevejano

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Des del nostre grup parlamentari compartim segurament una part del fons, dels motius d'aquesta moció, no?

Som conscients i estem a favor de tenir un debat en profunditat i seriós sobre l'aprovisionament, l'ús racional i eficient dels medicaments; també sobre la formació farmacèutica adequada perquè tingui com a finalitat reduir l'ús abusiu que es fa d'alguns fàrmacs i la prescripció també abusiva, qüestió que nosaltres considerem que té dos components essencials: el primer, la cultura que tenim arrelada als pacients sobre l'ús farmacològic, i, la segona, doncs, la saturació que pateix el sistema sanitari, la qual no permet una atenció als pacients òptima, que moltes vegades finalitza amb una prescripció abusiva d'aquests medicaments.

També som conscients i compartim que cal tenir un debat al voltant del paper de la indústria farmacèutica sobre les seves parts més negatives, com poden ser el sistema complex de fixació de preus, la manca de transparència i d'informació, l'obtenció desmesurada de beneficis a costa d'uns preus en ocasions també desmesurats; un de-

bat amb l'objectiu final, creiem nosaltres que compartit, de que tothom tingui accés a aquests productes en benefici del que la seva salut necessiti. Segurament, aquí tenim molts aspectes a abordar i un ampli marge de maniobra.

Però també hem de ser conscients i parlar-ne, de l'aportació, en aquest cas positiva, que fa la indústria farmacèutica. Perquè parlar de la indústria farmacèutica, doncs, també és parlar d'inversió en recerca i innovació, una inversió que no es pot traslladar a l'àmbit públic, o no només es pot traslladar a l'àmbit públic, perquè requerriria una inversió pública que cal plantejar-se com assumir-la. La diputada Laïlla comentava aquestes xifres, que no cal repetir, no?

Per això, el nostre grup parlamentari votarà en contra dels punts de la moció que van en la línia de la creació d'una empresa farmacèutica pública i d'organismes vinculants. El que sí que votarem a favor de la majoria dels apartats del punt 1, perquè creiem necessari saber on som, tant en producció, en consum, en prevalença i on es compren i on es produeixen els fàrmacs que avui aquí consumim, sobretot si volem, doncs, tenir aquest debat del que parlava a l'inici. I d'aquí, de pas, també podem aprofitar per conèixer què ha passat amb la indústria farmacèutica catalana, una indústria que era potent i pionera a Catalunya.

També votarem a favor dels punts que demanen una atenció farmacèutica accessible per a tothom i per la prescripció de medicaments més econòmics, sempre que es pugui, doncs, garantir la seguretat i l'efectivitat d'aquests. Perquè, com veuen, sí que tenim aquest marge de maniobra en l'atenció farmacèutica pública.

Sobre el punt 8, el nostre grup s'abstindrà en la votació, tot i que sí que ens sembla bé, eficaç i necessari fer una aposta pel sistema unidosis per evitar el malbaratament i fer un ús eficient dels recursos. Però també creiem que, abans d'instar altres administracions, el que s'hauria de demanar és al Govern que faci la seva feina i compleixi amb el que diu el pla d'ordenació farmacèutica, que fa un any que ja forma part del seu pla de govern i que encara estem esperant.

I, ja per últim, al darrer punt de la moció també hi votarem en contra, en contra de prohibir l'activitat comercial, perquè la nostra aposta, doncs, va més en una línia de regular, de regular aquesta activitat comercial.

Diputada Estrada, aquesta, segons el nostre punt de vista, torna a ser una moció més aviat de desitjos i de compromisos d'un model de país que, a més, nosaltres no compartim –que, d'aprovar-se, a més a més, sabem, doncs, que no es compliran– que no pas una moció que toqui de peus a terra i que comprometi el Govern a abordar de manera rigorosa el problema de la indústria farmacèutica a Catalunya, la cultura de la sobremedicació, que tenim tan interioritzada, i el problema de la pobresa, que en el cas que ens ocupa és la farmacèutica, que pateixen les persones en situació de vulnerabilitat a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señor consejero... Intervencionismo estatal, esa es la rúbrica indispensable en cada una de sus propuestas, con tintes que recuerdan al comunismo rancio y cruel.

Hoy le ha tocado el turno a la empresa farmacéutica. Solicitan ustedes una farmacéutica pública catalana, siguiendo los pasos de la Venezuela más chavista –sí, señor Fernández, de la Venezuela más chavista–, que, por ejemplo, en el 2012, lanzó una farmacéutica estatal, Farmapatria. Solo en cuatro años, cuatro años después, en el 2016, el mundo entero organizaba auténticas batidas para recoger medicamentos

básicos, como amoxicilina, para suministrar a los venezolanos, lo mismo que en Cuba y en la antigua Unión Soviética.

Lo que ustedes proponen aquí no solo es inviable económicamente, sino que, además, es contraproducente para el desarrollo de nuevos medicamentos. ¿Quién cree que va a invertir en investigación y desarrollo si no son las grandes farmacéuticas? ¿La Generalitat de Catalunya? La Generalitat de Catalunya, en sus presupuestos del 2022, invertirá en investigación 481.000 euros. Fíjense: Pfizer invirtió el año pasado 13.800 millones de euros; Roche, 12.829 millones de euros; Bayer, 7.200 millones de euros, etcétera. Sumen.

Pero es que, además, una farmacéutica pública catalana no puede funcionar de modo eficiente en el sentido óptimo de Pareto. Es decir, al no existir un mercado libre que regule los precios, no existe modo de alcanzar un mercado estable. No es posible beneficiar algo sin perjudicar otra cosa; no pueden ustedes estatizar unos recursos sin perjudicar a las empresas y, como consecuencia, a la población en general, los trabajadores y los usuarios de esos fármacos.

Lo cierto es que esta propuesta orienta hacia otra estructura autonómica más que politizar, otro ente donde meter las manos y llenarse los bolsillos a costa de las necesidades más básicas de los ciudadanos: su salud. Buscan desincentivar a la empresa privada para anular la competitividad, ya que lo que verdaderamente les asusta es la cultura del trabajo y del esfuerzo. Promueven el gasto ideológico, como este, sin retorno social, la Cataluña de la pobreza y la ausencia de oportunidades; disuaden a los ciudadanos en la búsqueda de prosperidad, y les engañan haciéndoles creer que el Govern proveerá.

Lo que ustedes proponen destruye la libertad que se nos presupone a todos de libre ejercicio, lo que permite crear cualquier tipo de empresa como método de generar riqueza, aunque sea una farmacéutica, eliminando todo tipo de iniciativa que reporte beneficio personal y social. Intervencionismo estatal, la semilla de la maleza económica de cualquier país, siempre sembrada y regada por comunistas y socialistas, que tiene como objeto sumir al pueblo en la pobreza más absoluta y hacerlo dependiente del Estado, mientras *sus* ideólogos nadan en la abundancia y se regodean de la miseria que han creado. En resumen, otro claro intento de destruir la iniciativa personal, la inversión, la colaboración público-privada que tanto necesita Cataluña al tener unas instituciones y unos gobernantes incapaces; otro intento de atacar el trabajo y el esfuerzo, de recortar libertades y de adoctrinamiento social orientado hacia su ideología de dependencia del Estado, con el consiguiente servilismo.

Miren, «universal» no significa «público» y «público» no significa «gratis». Dejen de mentir a los catalanes y de generar expectativas falsarias. Ustedes representan las peores políticas de los peores regímenes. Y aquí no podrán implantar su proyecto de pobreza y de cartillas de racionamiento.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé; gràcies, presidenta. És complicat parlar ara –una mica més i ens defensen l'eugèniesia–, però ho intentarem. Jo crec que la moció planteja debats interessants. Vagi per davant que nosaltres donarem suport a la moció.

Hi ha alguns elements que volíem situar que per nosaltres també són rellevants i que no s'han situat. Un element també clau que també vivim a les nostres societats és la pobresa farmacèutica. També ens reuníem fa pocs mesos amb el banc farmacèutic i situava les dificultats que té una part important dels ciutadans i ciutadanes per accedir als seus tractaments, perquè no se'ls poden pagar. De fet, situava que al

voltant pràcticament del 3,5 per cent de la població del conjunt de l'Estat espanyol pateix pobresa farmacèutica. Per tant, jo crec que també és un dels elements que hauríem de tindre en compte quan afrontem aquests debats, no?

I un segon element, sobre la necessitat de que existeixi dins del sector farmacèutic un ens públic, també jo crec que té a veure amb el que ha succeït amb la pandèmia i, per exemple, amb les vacunes. Jo vull situar alguns elements, perquè es parlava ara també, no?, sobre la rellevància –i és impossible negar-ho– que té el sector privat, però tots sabem que en el desenvolupament de les vacunes, per exemple, de la covid, totes les iniciatives privades han comptat amb recursos públics. I sense aquests recursos públics que s'han abocat tant en la investigació bàsica, però també en la investigació aplicada, les vacunes que hem tingut amb la covid no haguessin pogut arribar ni de manera tan ràpida ni també al conjunt de la població, d'una part de la població a escala global –després també en parlaré, no?

I l'altre també sobre la despesa de recursos públics, perquè es parla molt, no?, de les inversions que, evidentment, fa el sector privat, i jo no seré qui negui la importància que té la indústria farmacèutica, però parlem també dels beneficis. O sigui, només el 2022 les..., jo diria que em sembla que són cinc grans grups farmacèutics que han posat en marxa vacunes de la covid; el seu benefici ha sigut de 44.000 milions d'euros, és a dir, que pràcticament seria l'equivalent o més, fins i tot, que el pressupost de la Generalitat. De fet, entre el 2019 i el 2021 van augmentar 16.000 milions d'euros els beneficis de les empreses farmacèutiques.

Per tant, crec que també és un element que, quan discutim sobre la necessitat d'intervenció pública en el camp de la investigació i també, evidentment, en el camp farmacèutic, també hem de situar, perquè, al final també..., i entro en el tercer element, sobre la situació de les patents, que és el que ha provocat, per exemple, també en la gestió d'una pandèmia com la de la covid que no l'hem pogut abordar com l'hauríem d'haver abordat i que probablement és el que ha anat situant noves onades i noves variants. Perquè també, fruit d'aquestes patents, molts països que no tenen la capacitat o no tenen un sistema nacional de salut que pugui fer front als preus que fixen aquestes companyies farmacèutiques, que ho recordo, malgrat que havien rebut recursos públics, doncs, tenim la situació en molts països que encara no tenen pràcticament controlada la pandèmia de la covid o que tenen graus de vacunació que són molt inferiors als que tenim, per exemple, a Catalunya. Per tant, crec que aquest és un element que també hem de situar.

I, després, també té a veure amb la despesa farmacèutica. Un dels principals, diguéssim, fronts de despesa que té el conseller de Salut en el pressupost i que, a més, probablement és el que ens limita en aquests debats que sempre tenim sobre la necessitat d'enfortir altres camps del pressupost de Salut és la despesa farmacèutica. I, per tant, aquí també, malgrat que són companyies que saben que tenen, diguéssim, una despesa garantida per part dels sistemes nacionals de salut..., però que, evidentment, suposa una part important de la despesa, no?

Després, la moció també situa un altre element que per nosaltres és important, que és l'accessibilitat. Per exemple, es parla, no?, de les dificultats que tenen molts municipis arreu de Catalunya per poder accedir, per exemple, a les farmàcies, no només fins i tot del conjunt del territori, també ens està passant arreu, però també a l'àrea metropolitana, perquè moltes vegades els horaris de les farmàcies estan vinculats directament a disposar d'unes urgències nocturnes al municipi. I això fa que moltes vegades, per exemple, veïns i veïnes de Montcada, que no tenen urgències nocturnes, s'hagin de desplaçar no només per poder anar a les urgències nocturnes a Barcelona, sinó fins i tot per poder anar a la farmàcia, en aquest cas, a Sant Andreu, malgrat que no hi ha transport públic directe.

I, després, es plantegen també debats interessants que jo crec que són fonamentals, com també el tema dels sistemes d'unidosi, que jo crec que també, en definitiva, són rellevants si volem reduir aquesta despesa.

I acabo amb un element: per mi és clau intervenir en aquest camp; crec que s'ha de regular. Es parlava també, no?, de l'activitat comercial als centres d'atenció primària. Jo que vaig tindre la sort d'estudiar..., tots els que hem estudiat relacionats amb el món de la biologia, de la farmàcia, sabem perfectament com funcionen les campanyes o, en aquest cas, també les intervencions que fan els departaments de màrqueting de les grans empreses farmacèutiques en els sistemes d'atenció primària. I no tenen res a veure –no tenen res a veure– amb sistemes eficients, sinó bàsicament que tenen classificats pràcticament els metges en funció de si els hi compren o no els hi compren i per què els hi compren els seus medicaments. I això ho sabem tots. I jo crec que és una cosa que faríem bé de millorar la regulació, que ja existeix, però que crec que encara té forats negres on se'ns escapa una bona part de la nostra despesa del sistema nacional de salut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Agraïm, sí que és cert, com a mínim tenir un debat sobre farmàcia, que no és un tema que es porti molt sovint a aquest Parlament; almenys jo el que he estat veient en algunes altres legislatures, doncs, no ha sigut un debat molt habitual en aquest Parlament.

I volia, doncs, confrontar una mica la moció que ens porta la CUP i començar dient que per nosaltres el que proposen bàsicament, que és la creació d'una empresa pública, amb la mida i, diguéssim, amb els objectius que es plantegen és inviable. I podria començar per aquí, perquè és inviable, per començar, econòmicament. I amb això ja podríem acabar. No ho podem pagar. No ho pot pagar la Generalitat de Catalunya i, de fet, no ho podria pagar tampoc el Govern d'Espanya. O sigui, no ho podem fer d'aquesta forma ni de cap manera.

Després, hi ha, diguéssim, el discurs sobre si és o no adequat o si és o no útil introduir alguns principis, en aquest cas, públics al món de les farmacèutiques. Per nosaltres no és viable, però tampoc és recomanable, almenys tal com ho plantegen vostès. Jo crec que no acaba de solucionar el tema o almenys l'assumpte..., un dels assumptes que vostès plantegen, com són els preus; tampoc soluciona el problema del desabastiment que vostès, d'alguna forma, ens han exposat aquí que van sofrir durant la pandèmia. És cert que va passar i va ocórrer, però també és cert que en molts casos tampoc sabíem com confrontar la situació en què ens trobàvem en aquell moment. Per tant, tampoc una empresa pública podia acabar amb aquesta situació.

Per nosaltres, a més, només és factible una empresa d'aquest tipus si ens plantejem..., i aquí s'ha parlat de..., sí que és veritat que s'ha parlat del model de farmacèutica pública del món..., de l'espai comunista al món, però hi han altres exemples, i és cert. Tenim l'exemple suec. Però, què fa Suècia? I aquí se n'ha parlat també. Jo crec que aquest és un àmbit que es podria explorar per nosaltres, ja que el que fa o, en aquest cas, es dedica Suècia bàsicament és a treballar en tractaments específics i molt personalitzats. I s'han especialitzat precisament en això i no entren a competir amb l'àmbit privat, sinó que és bàsicament de col·laboració públicoprivada, que, en aquest cas, per nosaltres és un model que es podria també traslladar, com s'ha fet moltes vegades i hem defensat moltes vegades, a la recerca, al desenvolupament i a la innovació en altres àmbits. Per tant, el model d'empresa pública farmacèutica només és viable si és de la forma com s'està desenvolupant o s'ha desenvolupat a Suècia.

Sobre la seva moció, nosaltres al primer punt, on parlen de conèixer la situació en la que es troba el món i l'accessibilitat a medicaments, l'evolució també de la producció de medicaments a Catalunya, tot el que és conèixer la realitat de Catalunya,

doncs, votarem que sí. A la part, diguéssim, que creiem que..., bé, que entra en altres àmbits que són inviables per nosaltres votarem que no.

Sí que s'ha tractat un tema que per nosaltres també és important i que potser podríem aprofundir-hi molt més. S'ha parlat en aquest Ple de l'accés als serveis financers, i aquí, d'alguna forma, vostès parlen de l'accés als serveis farmacèutics al territori. Amb això hi estem d'acord. Possiblement podríem parlar de com podem fer-ho perquè aquests serveis farmacèutics estiguin al món rural, on ara mateix en molts llocs, doncs, no són accessibles, no? I en aquest punt nosaltres no tenim cap problema per votar-hi a favor.

Sobre el que han dit finalment –i aquí és on ja veiem que el seu model d'empresa pública, doncs, no és el nostre–, prohibir l'activitat dels comercials de les empreses farmacèutiques als centres sanitaris, és a dir, prohibir la competència amb el món privat, per nosaltres és totalment inviable. Al final, crec que la solució moltes vegades de molts problemes que tenim i que hi han és la regulació, una millor regulació; al final, són les polítiques crec que liberals de tota la vida, però ben aplicades: una bona política de regulació, una col·laboració publicoprivada i en alguns casos també fórmules d'innovació d'accés als serveis farmacèutics, que en aquests casos jo crec que no tenim o no tenim ben treballada.

Gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

I, finalment, en representació del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Vamos a votar en contra de todos los puntos de la moción, porque directamente no hay por dónde cogerla. Ya me extrañaba a mí que tardaran tanto tiempo ustedes en presentar una moción para hundir a uno de los pocos sectores pujantes y dinámicos que quedan en Cataluña, como es el farmacéutico. En eso hay que reconocer que son ustedes de una determinación y disciplina soviéticas –nunca mejor dicho. Y es que no perdonan. Como se enteren de que a alguien le va bien la vida y gana un poquito de dinero, van a por él sin piedad. Porque de todos es sabido que aquí los únicos que no hacen nunca nada por dinero son ustedes; son ustedes una mezcla de Blancanieves y Cenicienta: puros, cristalinos y virginales. Un pimiento, que aquí todos nos conocemos.

Sus prejuicios infantiles serían enternecedores si no fuera por el daño que le hacen a la economía catalana. Se refieren ustedes al sector farmacéutico catalán como si estuvieran en una de esas películas de Hollywood de grandes corporaciones mundiales conspiranoicas, etcétera. Se han atrevido a llamar a todo el sector farmacéutico catalán «la mafia farmacéutica», y se han quedado tan anchos. Y, lo mejor de todo, con el silencio cómplice de todos ustedes –aquí no ha dicho nadie nada. Es que, es más, les han dado las gracias: «Gracias a la CUP por traer este debate.» Han llamado «mafia» a un sector de la industria catalana, y nadie dice nada. Es que nos estamos acostumbrando en Cataluña a unas cosas que son incompatibles con una mínima vocación política, pero nadie se ha atrevido a afearles mínimamente que les llamen «mafia». Yo, sinceramente, me quedo perplejo con que puedan pasar estas cosas. Claro, luego nos quejamos de que las empresas se vayan; claro, se les va llamando «mafia»..., pues no les das muchos motivos para que se queden.

El sector farmacéutico catalán no es ninguna mafia: lideran el I+D+i en toda España, generan empleo estable y de calidad, contribuyen a la riqueza y a la salud de todos –sí, a la salud de todos. Y, si hay que cambiar alguna ley –que a través de la experiencia de la pandemia se han producido situaciones que podían haberse gestionado mejor–, por supuesto, que se cambie. Pero no se puede llamar a todo el mundo «mafia» aquí con la impunidad con la que lo hacen ustedes.

Así que, por lo tanto, ¿qué quieren que les diga? Para algo que funciona en Cataluña, déjenles en paz.

Muchas gracias.

La presidenta

I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Bé, doncs intentaré centrar-me només en les esmenes i no en respondre totes les intervencions, que donaria per a molt i seria bastant divertit.

Per què hem rebutjat les esmenes que ens han presentat..., o algunes, la majoria de les esmenes que ens han presentat per part de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana? Doncs, mirin, la primera esmena amb relació a l'informe..., hem acceptat ampliar el termini, això sí, però no eliminar aquells punts que per nosaltres eren imprescindibles per conèixer la situació que tenim ara mateix i, per tant, poder determinar, en base a dades objectives, si realment és viable o no és viable crear aquesta empresa farmacèutica pública i, sobretot, cap a on l'hem d'orientar.

La segona esmena. Mirin, ens proposaven canviar «desplegar» per «dissenyar»: és que l'agència catalana del medicament ja està dissenyada. A principis de 2017, s'aprovava la memòria preliminar de l'avantprojecte de la llei de l'agència catalana de medicaments i productes sanitaris. En aquell moment, Toni Comín...

I aquí un incís, un petit incís de completa discrepància amb la gestió sanitària amb Toni Comín. Una abraçada molt forta des d'aquí per a ell i per a tots i totes les nostres exiliades polítiques, que mereixen tot el nostre respecte, lluny de desafortunats comentaris (*aplaudiments*) que hem sentit aquests dies.

Bé, doncs el 2017 Toni Comín ja explicava que es tractava de l'estructura d'estat que, malgrat que naixia en el marc competencial actual, ho feia amb la voluntat de, en un futur, assumir la unificació de tot el cicle del medicament. Per tant, no ens podien demanar fer una cosa que ja estava feta.

I quant a l'esmena 4, doncs, sí, fora comercials dels hospitals, perquè no només no volem que continuïn oferint regalets per la seva tasca, sinó que no volem la seva influència en la formació de les professionals. Per la mateixa raó que no posaríem a comercials de la indústria del tabac a fer cursos sobre el perill del tabaquisme.

Nosaltres considerem que la millor estratègia per garantir la viabilitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) d'una empresa farmacèutica –acabo, presidenta– catalana pública és enfocar-la a la producció d'aquells medicaments que presenten desabastiment als nostres hospitals, i ho pensem sincerament. Però en podem parlar. La qüestió és que no situïn el debat en un plànol tècnic, perquè no és aquí on hem de tenir aquest debat, sinó en el plànol polític: volen o no volen protegir la població de les urpes dels interessos farmacèutics? Una indústria farmacèutica mafiosa que ha aconseguit no 40.000, 65.000 milions d'euros en beneficis gràcies a vacunes que han creat amb finançament *públic* –pràctiques mafioses, clar que sí. Volen o no volen avançar cap a la construcció d'un país lliure, sobirà, independent, que doni resposta a les necessitats de la gent? O prefereixen que seguim com fins ara, fent de bons minyons tant amb l'estat que ens humilia, ens oprimeix i ens espolia com amb el gran capital, que condemna la població a la misèria? Aquesta és la qüestió, en definitiva.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Bé; doncs, acabat el debat, procedirem a la votació de les mocions defensades aquesta tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el primer any de govern (continuació)

302-00156/13

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el primer any de govern.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 55 vots a favor, 62 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara els punts 2.a i 2.c.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 64 vots a favor i 62 abstencions.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 122 vots a favor i 4 vots en contra.

Votem el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 126 vots a favor.

Votem el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 100 vots a favor, 23 vots en contra i 3 abstencions.

I, finalment, votem el punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 39 vots a favor i 87 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari (continuació)

302-00157/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 13 vots a favor, 109 vots en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha quedat aprovat amb 10 vots a favor, 109 vots en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha quedat aprovat amb 14 vots a favor, 109 vots en contra i 3 abstencions.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts tampoc han quedat aprovats amb 18 vots a favor i 108 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació d'una empresa farmacèutica pública (continuació)

302-00158/13

I, finalment, votem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació d'una empresa farmacèutica pública.

Comencem votant els punts 1.a, 1.b, 1.c, 1.d, 1.f, 6 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 113 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem ara el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 51 vots a favor i 75 vots en contra.

Votem ara el punt 1.g, els punts 2, 3, 4 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats amb 16 vots a favor i 110 vots en contra.

Votem ara el punt 1.h.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 16 vots a favor, 79 vots en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 16 vots a favor i 110 vots en contra.

I, finalment, votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 82 vots a favor, 13 vots en contra i 31 abstencions.

Moltes gràcies a tots, i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i catorze minuts.